

Forslag

Til

Ændring af lov om finansiel virksomhed, lov om kapitalmarkeder, lov om investeringsforeninger m.v. og flere andre love¹

(Udpegelse af afviklingsmyndigheder for nødlidende centrale modparter og regler for livsforsikringsvirksomheder der udbyder syge- og ulykkesforsikringer)

§ 1

I lov om finansiel virksomhed, jf. lovbekendtgørelse nr. 1447 af 11. september 2020, som ændret ved § 1 i lov nr. 641 af 19. maj 2020, § 1 i lov nr. 2110 af 22. december 2020, § 2 i lov nr. 2223 af 29. december 2020, § 297 i lov nr. 1155 af 8. juni 2021 og § 4 i lov nr. 1163 af 8. juni 2021, foretages følgende ændringer:

1. I *fodnoten* til lovens titel ændres »og dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/2162 af 27. november 2019 om udstedelse af dækkede obligationer og offentligt tilsyn med dækkede obligationer og om ændring af direktiv 2009/65/EF og 2014/59/EU, EU-Tidende 2019, nr. L 328, side 29« til: »dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/2162 af 27. november 2019 om udstedelse af dækkede obligationer og offentligt tilsyn med dækkede obligationer og om ændring af direktiv 2009/65/EF og 2014/59/EU, EU-Tidende 2019, nr. L 328, side 29, og dele af Kommissionens delegerede direktiv (EU) 2021/1270 af 21. april 2021 om ændring af direktiv 2010/43/EU for så vidt angår de bæredygtighedsrisici og bæredygtighedsfaktorer, der skal tages hensyn til i forbindelse med institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter), EU-Tidende 2021, nr. L 277, side 141«.

¹ Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/65/EF af 13. juli 2009 om samordning af love og administrative bestemmelser om visse institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter) (UCITS-direktivet), EU-Tidende 2009, nr. L 302, side 32 og dele af Kommissionens delegerede direktiv (EU) 2021/1270 af 21. april 2021 om ændring af direktiv 2010/43/EU for så vidt angår de bæredygtighedsrisici og bæredygtighedsfaktorer, der skal tages hensyn til i forbindelse med institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter), EU-Tidende 2021, nr. L 277, side 141, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/17/EU af 4. februar 2014 om forbrugerkreditaftaler i forbindelse med fast ejendom til beboelse og om ændring af direktiv 2008/48/EF og 2013/36/EU og forordning (EU) nr. 1093/2010, EU-Tidende 2014, nr. L 60, side 34, og dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/2034 af 27. november 2019 om tilsyn med investeringsselskaber og om ændring af direktiv 2002/87/EF, 2009/65/EF, 2011/61/EU, 2013/36/EU, 2014/59/EU og 2014/65/EU, EU-Tidende 5. december 2019, nr. L 314, side 1-64. I loven er der endvidere medtaget visse bestemmelser fra Europa-Parlamentets og Rådets Forordning nr. 1286/2014 af 26. november 2014 om dokumenter med central information om sammensatte og forsikringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer (PRIIP'er), EU-tidende 2014, nr. L 352, side 1. Ifølge artikel 288 i EUF-traktaten gælder en forordning umiddelbart i hver medlemsstat. Gengivelsen af disse bestemmelser i loven er således udelukkende begrundet i praktiske hensyn og berører ikke forordningernes umiddelbare gyldighed i Danmark.

2. I § 1 indsættes som *stk. 19*:

»*Stk. 19.* For pengeinstitutter, der samtidig er meddelt tilladelse som centrale modparter (CCP'er) i henhold til artikel 14 i forordning (EU) nr. 648/2012 af 4. juli 2012 om OTC-derivater, centrale modparter og transaktionsregistre finder denne lovs § 71 a, § 71 b, § 71 c, § 177 a, § 177 b, § 182 b, § 182 c, § 182 d, § 182 e, § 182 f, § 224 a, kapitel 15 a, kapitel 17 og kapitel 17 a ikke anvendelse.«

3. I § 5 indsættes som *nr. 76*:

»76) Bæredygtighedsrisiko: Bæredygtighedsrisiko som defineret i artikel 2, nr. 22), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/2088 af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser.«

4. I § 11 indsættes som *stk. 12*:

»*Stk. 12.* En virksomhed, der har tilladelse til at udøve både livsforsikringsvirksomhed omfattet af bilag 8, kan ansøge om tilladelse til i samme selskab at udøve skadesforsikringsvirksomhed omfattet af bilag 7, klasse 1 og 2.«

5. I § 14 indsættes som *stk. 8*:

»*Stk. 8.* En livsforsikringsvirksomhed, der søger om tilladelse til at udøve skadesforsikringsvirksomhed i samme selskab efter § 11, stk. 12, skal udover at opfylde kravene til tilladelse, godtgøre, at den råder over det anerkendte basiskapitalgrundlag til dækning af det absolutte minimum for minimumskapitalkravet for livsforsikringsselskaber og det absolutte minimum for minimumskapitalkravet for skadesforsikringsselskaber, jf. § 126 d, stk. 5, nr. 1 og 2. Virksomheden skal ligeledes godtgøre, at den fremover kan opfylde de finansielle mindstekrav.«

6. I § 19 indsættes efter stk. 1, som nyt stykke:

»*Stk. 2.* Virksomheder, der efter § 11, stk. 12, har tilladelse til at udøve både livsforsikringsvirksomhed og skadesforsikringsvirksomhed i samme selskab, skal sikre særskilt forvaltning, så der sker en adskillelse af livsforsikringsvirksomheden og skadesforsikringsvirksomheden. De livs- og skadesforsikredes respektive interesser må ikke tilsidesættes, og overskuddet hidrørende fra livsforsikring må kun komme forsikringstagerne til gode på samme måde, som hvis forsikringsselskabet kun udøvede livsforsikringsvirksomhed.«

Stk. 2 bliver herefter stk. 3.

7. I § 19, stk. 2, der bliver stk. 3, affattes således:

»*Stk. 3.* Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler for forsikringsselskaber, der har tilladelse til at drive både livsforsikringsvirksomhed og skadesforsikringsvirksomhed i samme selskab, herunder regler for den særskilte forvaltning, jf. stk. 2, og indberetning af oplysninger til brug for Finanstilsynets tilsyn med forsikringsselskaberne.«

8. I § 24, stk. 1, 1. pkt., og stk. 2, § 25, 1. pkt., og § 26, stk. 1, ændres »Pengeinstitutter, realkreditinstitutter og forsikringsselskaber« til: »Pengeinstitutter og realkreditinstitutter«.
9. I § 26, stk. 2, ændres »en finansiel virksomhed« til: »et pengeinstitut, realkreditinstitut eller investeringsforvaltningsselskab«, og »§ 11, stk. 1,« udgår.

10. § 29 affattes således:

»§ 29. Forsikringsselskaber kan drive virksomhed, der er accessorisk til den forsikringsvirksomhed, der er givet tilladelse til. Som accessorisk virksomhed anses virksomhed, herunder digitale løsninger og services, der er direkte forbundet med og ligger i naturlig forlængelse af den tilladte virksomhed.

Stk. 2. Finanstilsynet kan bestemme, at den accessoriske virksomhed skal udøves i et andet selskab.

Stk. 3. Forsikringsselskaber kan drive agenturvirksomhed for forsikringsselskaber og for andre selskaber, der er under Finanstilsynets tilsyn.

Stk. 4. Forsikringsselskaber kan gennem dattervirksomheder drive følgende virksomhed:

- 1) Anden finansiel virksomhed.
- 2) Accessorisk servicevirksomhed.«

11. Efter § 29 indsættes i *kapitel 4*:

»§ 29 a. Forsikringsselskaber kan midlertidigt drive anden virksomhed til sikring eller afvikling af forud påtagede eksponeringer eller med henblik på medvirken ved omstrukturering af erhvervsvirksomheder. Forsikringsselskabet skal underrette Finanstilsynet herom.

§ 29 b. Forsikringsselskaber kan uanset §§ 11, 29 og 29 a i fællesskab med andre drive anden virksomhed, hvis:

- 1) forsikringsselskabet ikke direkte eller indirekte har bestemmende indflydelse på virksomheden,
- 2) forsikringsselskabet ikke driver virksomheden sammen med andre forsikringsselskaber eller pengeinstitutter, realkreditinstitutter, fondsmæglerselskaber eller investeringsforvaltningsselskaber, der indgår i administrationsfællesskab eller koncern med forsikringsselskabet, og
- 3) virksomheden udøves i et andet selskab end forsikringsselskabet.

Stk. 2. Kommer et forsikringsselskab eller en koncern ved erhvervelse, fusion m.v. til at drive anden virksomhed i strid med § 11, stk. 1, 1. pkt., eller § 29 b, stk. 1, kan Finanstilsynet fastsætte en frist for afhændelse af den anden virksomhed, hvis en umiddelbar afhændelse ville være forbundet med et økonomisk tab.«.

12. Efter § 43 a indsættes:

»Behandling af personnummer

§ 43 b. Finansielle virksomheder kan behandle oplysninger om personnummer med henblik på entydig identifikation ved varetagelse af administrative opgaver og rådgivning. Det gælder dog ikke forsikringsselskabers tilbudsgivning.«

13. I § 100 indsættes som *nr. 5*:

»5) Et investeringsforvaltningsselskab skal, når det varetager administrationen af UCITS tage hensyn til bæredygtighedsrisici ved opfyldelse af kravene i § 71, stk. 1.«

14. I § 224 indsættes som *stk. 9*:

»*Stk. 9.* Virksomheder, der har tilladelse til at drive både livsforsikringsvirksomhed og skadesforsikringsvirksomhed i samme selskab, jf. § 11, stk. 12, kan få inddraget deres tilladelse for henholdsvis livsforsikringsvirksomheden og skadesforsikringsvirksomheden særskilt.«

15. I § 344, *stk. 2*, indsættes efter 2. pkt., som nyt punktum:

»For forsikringsselskaber, der både har tilladelse til at drive livsforsikringsvirksomhed og skadesforsikringsvirksomhed i samme selskab, skal Finanstilsynet lægge vægt på både holdbarheden af den samlede virksomhed, samt holdbarheden af livsforsikringsvirksomheden og skadesforsikringsvirksomheden hver for sig.«

16. I § 348, *stk. 1, 2. pkt.*, indsættes efter »3«: »og 8«.

17. I § 348 a, *stk. 1*, indsættes efter »3«: »og 8«.

18. I § 348 a, *stk. 2*, ændres »§354« til: »§§§§§§§§ 354 og 354 g«.

19. I § 354, *stk. 8*, indsættes efter »stk. 5 og 6«: »og § 348 a, stk. 2,«.

20. I § 354 g, *stk. 2*, indsættes efter »i medfør af«: »§ 348 a, stk. 2, eller«.

21. I § 360, *stk. 1*, ændres »Finanstilsynets bevilling« til: »Finanstilsynet kan opkræve beløb op til Finanstilsynet bevilling« og »opkræves« udgår.

22. I § 361, *stk. 1, nr. 8, 1. pkt.*, ændres »fondsmæglerselskaber I« til:

»fondsmæglerselskaber, der har tilladelse til at yde eller udføre en eller begge af de investeringsservicer eller -aktiviteter, der er nævnt i bilag 1, afsnit A, nr. 3 og 6, i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter«, og »3.350.000 kr.« til: »4.200.000 kr.«

23. I § 361, *stk. 2, nr. 8*, indsættes efter »betaler 725.000 kr.«: »til finansiering af tilsynsaktiviteter.«

24. I § 361, *stk. 2*, indsættes efter nr. 8 som nyt nummer:

»9) Centrale modparter (CCP'er) betaler 425.000 kr. til finansiering af afviklingsopgaver«.

Nr. 9-14 bliver herefter nr. 10-15.

25. I § 373, *stk. 1*, indsættes efter »§ 28,«: § 29 a, 2. pkt.,«.

26. I § 373, *stk. 3, 1. pkt.*, indsættes efter »givet i medfør af«: »§ 29, *stk. 2*,«.

§ 2

I lov om kapitalmarkeder, jf. lovbekendtgørelse nr. 1767 af 27. november 2020, som ændret bl.a. ved § 4 i lov nr. 2110 af 22. december 2020 og senest ved § 8 i lov nr. 1163 af 8. juni 2021, foretages følgende ændringer:

1. *I fodnoten* til lovens titel indsættes efter »EU-Tidende, nr. L 69, side 27,«: »dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/36/EF af 11. juli 2007, EU-tidende 2007, nr. L 184, side 17,«.
2. I § 1, *stk. 12*, ændres »kapital« til: »kapitel«, og efter »visse finansielle virksomheder« indsættes: »eller i henhold til afsnit V, kapitel III, afdeling 3, eller kapitel IV i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2021/23 af 16. december 2020 om et regelsæt for genopretning og afvikling af centrale modparter«.
3. Efter § 210 f indsættes før overskriften før § 211:

»Indkaldelse til generalforsamling i en central modpart (CCP)

§ 210 g. En central modpart (CCP) kan indkalde til generalforsamling med henblik på at foretage en kapitalforhøjelse senest 10 dage før generalforsamlingen, hvis Finanstilsynet har vurderet, at betingelserne i artikel 18 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2021/23 af 16. december 2020 om et regelsæt for genopretning og afvikling af centrale modparter er opfyldt, og den centrale modpart (CCP) vurderer, at kapitalforhøjelsen er nødvendig for at forhindre, at den centrale modpart (CCP) bliver nødlidende. Indkaldelse til generalforsamling i henhold til 1. pkt. kan foretages, hvis generalforsamlingen med to tredjedele af de afgivne stemmer ændrer selskabets vedtægter til at indeholde denne mulighed.
Stk. 2. Tidsfrister i §§ 94, 98 og 99 i selskabsloven finder ikke anvendelse på generalforsamlinger indkaldt i overensstemmelse med *stk. 1*.«

4. I § 211, *stk. 2*, indsættes som *nr. 11*:

»11) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2021/23 af 16. december 2020 om et regelsæt for genopretning og afvikling af centrale modparter og regler fastsat i medfør heraf.«

5. Efter § 212 indsættes før overskriften før § 213:

»§ 212 a. Finanstilsynet er afviklingsmyndighed for en central modpart (CCP) i henhold til artikel 4, stk. 1, artikel 9, 10, 13-18, artikel 22, litra a, nr. ii, artikel 33, stk. 8, artikel 53, stk. 2, artikel 70, stk. 2 og 3, artikel 73, 75, 79, 80, 83 og 84 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2021/23 af 16. december 2020 om et regelsæt for genopretning og afvikling af centrale modparter.

Stk. 2. Finanstilsynet forelægger en genopretningsplan fra en central modpart (CCP) for Finansiell Stabilitet. Finansiell Stabilitet kan komme med anbefalinger til Finanstilsynet om genopretningsplanens indhold.

Stk. 3. Finansiell Stabilitet udarbejder og vedligeholder afviklingsplaner i henhold til artikel 12 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2021/23 af 16. december 2020 om et regelsæt for genopretning og afvikling af centrale modparter, som Finanstilsynet vedtager efter indstilling fra Finansiell Stabilitet.

Stk. 4. Finansiell Stabilitet forelægger en vurdering af afviklingsmulighederne for en central modpart (CCP) i henhold til artikel 15 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2021/23 af 16. december 2020 om et regelsæt for genopretning og afvikling af centrale modparter for Finanstilsynet. Finanstilsynet indsender en rapport til den centrale modpart (CCP) om afviklingshindringer efter indstilling fra Finansiell Stabilitet.

Stk. 5. Finanstilsynet træffer afgørelse i henhold til artikel 22, litra a, nr. ii, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2021/23 af 16. december 2020 om et regelsæt for genopretning og afvikling af centrale modparter efter indstilling fra Finansiell Stabilitet.

Stk. 6. Finanstilsynet udfører opgaverne som afviklingsmyndighed med en passende operationel uafhængighed af Finanstilsynets tilsynsvirksomhed.

§ 212 b. Erhvervsministeriet er det kompetente ministerium i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2021/23 af 16. december 2020 om et regelsæt for genopretning og afvikling af centrale modparter.«

6. I § 220, *stk. 1, 1. pkt.*, og *stk. 2, 1. pkt.*, indsættes efter »§ 211, stk. 2, eller regler fastsat i medfør heraf«: »eller efter forordninger fastsat i medfør af de direktiver, der gennemføres ved denne lov«.

7. Efter § 221 indsættes før overskriften før § 222:

»§ 221 a. Finanstilsynet kan påbyde et medlem af den øverste ledelse i en central modpart (CCP) eller enhver anden fysisk person, der er ansvarlig for overtrædelse af artikel 9, stk. 1 og 9, artikel 13 eller artikel 70, stk. 1, i Europa-Parlamentets og

Rådets forordning (EU) 2021/23 af 16. december 2020 om et regelsæt for genopretning og afvikling af centrale modparter, at afholde sig fra at udøve funktioner i en central modpart (CCP) i en midlertidig periode.«

8. I § 231, stk. 2, indsættes som nr. 3 og nr. 4:

»3) Den centrale modpart (CCP), når Finanstilsynet har truffet afgørelse i medfør af § 221 a.

4) Et medlem af bestyrelsen eller direktionen eller en kapitalejer i en central modpart (CCP), eller en juridisk eller fysisk person, som Finanstilsynet finder har snævre forbindelser til den centrale modpart (CCP), når Finanstilsynet træffer afgørelse i medfør af artikel 22, stk. 1, litra a, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2021/23 af 16. december 2020 om et regelsæt for genopretning og afvikling af centrale modparter.«

9. Efter § 251 indsættes:

»§ 251 a. Medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning, straffes med bøde overtrædelse af artikel 9, stk. 1 og 9, artikel 13 og artikel 70, stk. 1, i Europa-Parlamentet og Rådets forordning (EU) 2021/23 af 16. december 2020 om et regelsæt for genopretning og afvikling af centrale modparter.«

10. I § 254, stk. 1, 1. pkt., og stk. 3, 1. pkt., ændres »eller en aktionær« til: », en aktionær eller en fysisk eller juridisk person, der udarbejder eller udbreder investeringsanbefalinger eller anden information, der anbefaler eller foreslår en investeringsstrategi«.

11. I § 256, stk. 1, 1. pkt., ændres »eller en aktionær« til: », en aktionær eller en fysisk eller juridisk person, der udarbejder eller udbreder investeringsanbefalinger eller anden information, der anbefaler eller foreslår en investeringsstrategi«.

12. I § 256, stk. 1, 1. pkt., indsættes efter »§ 211, stk. 2, eller regler fastsat i medfør heraf«: »eller efter forordninger fastsat i medfør af de direktiver, der gennemføres ved denne lov«.

§ 3

I lov om investeringsforeninger m.v., jf. lovebkendtgørelse nr. 1718 af 27. november 2020, som ændret ved § 4 i lov nr. 1940 af 15. december 2020 og § 6 i lov nr. 1163 af 8. juni 2021, foretages følgende ændringer:

1. I fodnoten til lovens titel ændres »og dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2019/1160/EU af 20. juni 2019, EU-Tidende 2019, nr. L 188, side 106« til:

»dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2019/1160/EU af 20. juni 2019, EU-Tidende 2019, nr. L 188, side 106, og dele af Kommissionens delegerede direktiv (EU) 2021/1270 af 21. april 2021 om ændring af direktiv 2010/43/EU for så vidt angår de bæredygtighedsrisici og bæredygtighedsfaktorer, der skal tages hensyn til i forbindelse med institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter), EU-Tidende 2021, nr. L 277, side 141« og »og Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2017/2402/EU af 12. december 2017 om en generel ramme for securitisering og om oprettelse af en specifik ramme for simpel, transparent og standardiseret securitisering og om ændring af direktiv 2009/65/EF, 2009/138/EF og 2011/61/EU og forordning 1060/2009/EF og 648/2012/EU, EU-Tidende 2017, nr. L 347, side 35« til: »Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2017/2402/EU af 12. december 2017 om en generel ramme for securitisering og om oprettelse af en specifik ramme for simpel, transparent og standardiseret securitisering og om ændring af direktiv 2009/65/EF, 2009/138/EF og 2011/61/EU og forordning 1060/2009/EF og 648/2012/EU, EU-Tidende 2017, nr. L 347, side 35 og Europa-Parlamentets og Rådets Forordning nr. 1286/2014 af 26. november 2014 om dokumenter med central information om sammensatte og forsikringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer (PRIIP'er), EU-tidende 2014, nr. L 352, side 1«.

2. I § 2 indsættes som *nr. 27*:
 »27) Bæredygtighedsrisiko: Bæredygtighedsrisiko som defineret i artikel 2, nr. 22), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/2088 af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser.«
 3. I § 12, *stk. 4, nr. 2, overskriften før § 102, overskriften før § 103, § 175, stk. 3, nr. 11, og § 177, stk. 1, nr. 11*, ændres »central investorinformation« til: »central information«.
 4. I § 15 indsættes efter *stk. 2* som et nyt stykke:
 »Stk. 3. En investeringsforening, hvis nyoprettede afdeling ønsker at fravige spredningsreglerne i kapitel 15, bortset fra § 150, stk. 1, i op til 6 måneder fra tilladelsen skal have Finanstilsynets godkendelse af bestyrelsens instruks for afdelingens overholdelse af princippet om risikospredning.«
- Stk. 3 bliver herefter *stk. 4*.
5. I § 16 indsættes efter *stk. 2* som et nyt stykke:
 »Stk. 3. En SIKAV, hvis nyoprettede afdeling ønsker at fravige spredningsreglerne i kapitel 15, bortset fra § 150, stk. 1, i op til 6 måneder fra tilladelsen skal have Finanstilsynets godkendelse af bestyrelsens instruks for afdelingens overholdelse af princippet om risikospredning.«
- Stk. 3 bliver herefter *stk. 4*.

6. I § 17 indsættes efter stk. 2 som et nyt stykke:

»Stk. 3. En værdipapirfond, hvis nyoprettede afdeling ønsker at fravige spredningsreglerne i kapitel 15, bortset fra § 150, stk. 1, i op til 6 måneder fra tilladelsen skal have Finanstilsynets godkendelse af bestyrelsens instruks for afdelingens overholdelse af princippet om risikospredning.«

Stk. 3 bliver herefter stk. 4.

7. I § 63 indsættes efter stk. 1 som nyt stykke:

»Stk. 2. En investeringsforening skal tage hensyn til bæredygtighedsrisici, når investeringsforeningen opfylder kravene i stk. 1.«

Stk. 2-5 bliver herefter stk. 3-6.

8. I § 63, stk. 4, nr. 1, der bliver stk. 5, nr. 1, ændres »stk. 1 og 2,« til: »stk. 1-3,«.

9. § 103 affattes således:

»§ 103. Ved udbud af andele i en dansk UCITS skal den danske UCITS udarbejde og på sin hjemmeside offentliggøre et dokument med central information for hver afdeling eller andelsklasse i overensstemmelse med kravene i Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 1286/2014/EU af 26. november 2014 om dokumenter med central information om sammensatte og forsikringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer.

Stk. 2. Den danske UCITS gennemgår regelmæssigt oplysningerne i dokumentet med central information og ændrer dokumentet, hvis gennemgangen viser, at det er nødvendigt. Den ændrede udgave gøres straks tilgængelig på den danske UCITS' hjemmeside.

Stk. 3. Dokumentet med central information og senere ændringer heri skal være modtaget af Finanstilsynet senest 3 hverdage inden offentliggørelsen.«

10. § 103 a ophæves.

11. I § 161, stk. 1, indsættes som nr. 10:

»10) Europa-Parlamentets og Rådets forordning 1286/2014/EU af 26. november 2014 om dokumenter med central information om sammensatte og forsikringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer (PRIIP'er).«

12. I § 190, stk. 1, 1. pkt., udgår »§ 103 a,«.

13. I § 190, indsættes efter stk. 4 som nyt stykke:

»Stk. 5. Med bøde straffes den, som overtræder et forbud, en begrænsning eller en restriktion meddelt i henhold til artikel 17 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1286/2014 om dokumenter med central information om

sammensatte og forsikringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer (PRIIP'er).«

Stk. 5-8 bliver herefter stk. 6-9.

§ 4

I lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask og finansiering af terrorisme, jf. lovbekendtgørelse nr. 1062 af 19. maj 2021, som ændret ved § 302 i lov nr. 1155 af 8. juni 2021 og § 7 i lov nr. 1163 af 8. juni 2021, foretages følgende ændringer:

1. I § 38, *stk. 8*, indsættes efter »er«: »dog«.

§ 5

I lov om betalinger, jf. lovbekendtgørelse nr. 1719 af 27. november 2020, som ændret ved § 1 i lov nr. 1940 af 15. december 2020, § 299 i lov nr. 1155 af 8. juni 2021 og § 11 i lov nr. 1163 af 8. juni 2021, foretages følgende ændringer:

1. I § 1, *stk. 7*, ændres »§ 81, stk. 1-4« til »§ 81, stk. 1-3«.
2. I § 81, *stk. 1*, ændres »stk. 2, 3 og 5 « til: »stk. 2-6«.
3. I § 81, *stk. 4*, ophæves, og i stedet indsættes:
»Stk. 4. Betalingsmodtagere kan fravige stk. 1 for så vidt angår betalinger fra betalere, der ikke er forbrugere.

Stk. 5. Stk. 1 finder ikke anvendelse på betalingsmodtagere, når disse indgår som en del af festivaler, byfester og lignende arrangementer af midlertidig karakter, der opfylder følgende betingelser:

- 1) Arrangementet varer maksimalt 14 dage.
- 2) Arrangementet forekommer højst én gang årligt.
- 3) Arrangementet afholdes inden for et geografisk afgrænset område med adgangskontrol.
- 4) Arrangøren af arrangementet har forud for forbrugerens tilmelding til arrangementet tydeligt oplyst forbrugeren om, at der ikke kan betales med kontanter. Hvis arrangementet ikke kræver tilmelding, skal det være tydeligt oplyst i markedsføringen af arrangementet.«

Stk. 5 bliver herefter stk. 6.

4. I § 124, *stk. 2*, affattes således:

»Stk. 2. En udbyder af betalingstjenester og en udsteder af elektroniske penge må kun tilgå, behandle og opbevare personoplysninger, som er nødvendige for ydelse af betalingstjenester, med brugerens udtrykkelige samtykke.«

5. § 124, stk. 3, indsættes efter: »Uanset stk. 2« og »§ 125, stk. 3«.
6. § 125, stk. 2, affattes således:
»Stk. 2. En erhvervsdrivende må kun behandle betalingsoplysninger i forbindelse med udbuddet af en tjeneste, der er direkte henvendt til brugeren, med brugerens udtrykkelige samtykke jf. stk. 3, nr. 2.«
7. I § 136, stk. 3, indsættes efter »kapitel 5-7«: »bortset fra §§ 84-91«.

§ 6

I lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og –aktiviteter, jf. lov nr. 1155 af 8. juni 2021, foretages følgende ændring:

1. I § 10 indsættes som *nr. 63*:
»63) Råvarer- og emissionskvotehandler: en virksomhed, hvis hovedaktivitet udelukkende består i at yde eller udføre investeringsservice og –aktiviteter i relation til råvarederivater, råvarederivataftaler, derivater af emissionskvoter eller emissionskvoter som omhandlet i nr. 4-7 og 9-11, i bilag 2 til lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og –aktiviteter.«
2. Efter § 46 indsættes før overskriften før § 47:

»Behandling af personnummer

§ 46 a. Værdipapirhandlere og fondsmæglerselskaber kan behandle oplysninger om personnummer med henblik på entydig identifikation vedvaretagelse af administrative opgaver og rådgivning.«

3. I § 224 indsættes som *stk. 2 og 3*:
»Stk. 2. Er der tale om en fondsmæglerselskabskoncern med tilstedeværelse i flere medlemsstater, kan der efter fælles afgørelse med relevante kompetente myndigheder afviges fra principper om fastlæggelse af koncerntilsynsførende, hvis formålet er at sikre effektivt tilsyn på konsolideret niveau eller tilsyn med overholdelse af koncernkapitaltesten.

Stk. 3. Inden de relevante kompetente myndigheder træffer en fælles afgørelse, får moderinvesteringsselskabet i Unionen eller det blandede finansielle moderholdingselskab i Unionen eller investeringsselskabet med den største samlede

balancesum, alt efter hvad der er relevant, lejlighed til at udtale sig om nævnte tilsigtede fælles afgørelse.«

4. I § 253 indsættes som *stk. 2* og *3*:

»*Stk. 2.* Finanstilsynet kan inden for rammerne af Finanstilsynets beføjelser selv foretage verifikation.

Stk. 3. Finanstilsynet kan anmode en revisor eller anden sagkyndig om at foretage verifikationen upartisk og straks rapportere resultaterne.«

5. I § 257, *stk. 1*, indsættes som *nr. 14*:

»14) Kommissionen, når oplysningerne er nødvendige for, at Kommissionen kan udøve sine beføjelser.«

§ 7

I lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, jf. lovbekendtgørelse nr. 24 af 4. januar 2019, som ændret ved § 2 i lov nr. 2110 af 22. december 2020, § 305 i lov nr. 1155 af 8. juni 2021, § 13 i lov nr. 1163 af 8. juni 2021 og § 1 i lov nr. 1164 af 8. juni 2021, foretages følgende ændringer:

1. *Fodnoten* til lovens titel affattes således:

»Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU af 15. maj 2014 om et regelsæt for genopretning og afvikling af kreditinstitutter og investeringsselskaber og om ændring af Rådets direktiv 82/891/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/24/EF, 2002/47/EF, 2004/25/EF, 2005/56/EF, 2007/36/EF, 2011/35/EU, 2012/30/EU og 2013/36/EU samt forordning (EU) nr. 1093/2010 og (EU) nr. 648/2012, EU-Tidende 2014, nr. L 173, side 190, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2017/2399 af 12. december 2017 om ændring af direktiv 2014/59/EU for så vidt angår usikrede gældsinstrumenters prioritetsrækkefølge ved insolvens, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2019/879/EU af 20. maj 2019 om ændring af direktiv 2014/59/EU for så vidt angår kreditinstitutters og investeringsselskabers tabsabsorberings- og rekapitaliseringskapacitet og af direktiv 98/26/EF, EU-Tidende 2019, nr. L 150, side 296, og dele af Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2021/2023/EU af 16. december 2020 om et regelsæt for genopretning og afvikling af centrale modparter og om ændring af forordning (EU) nr. 1095/2010, (EU) nr. 648/2012, (EU) nr. 600/2014, (EU) nr. 806/2014 og (EU) nr. 2015/2365 samt direktiv 2002/47/EF, 2004/25/EF, 2007/36/EF, 2014/59/EU og 2017/1132/EU, EU-Tidende 2020, nr. L 22, side 1.«

2. I § 1 indsættes efter *stk. 1* som nyt stykke:

»*Stk. 2.* For virksomheder og enheder, der samtidig er meddelt tilladelse som centrale modparter (CCP'er) i henhold til artikel 14 i forordning (EU) nr. 48/2012 af 4. juli 2012

om OTC-derivater, centrale modparter og transaktionsregistre finder alene denne lovs kapitel 11 a anvendelse.«

Stk. 2-4 bliver herefter stk. 3-5.

3. I § 1 indsættes som stk. 6:

»Stk. 6. Kapitel 11 a finder anvendelse på centrale modparter (CCP'er).«

4. I § 2 indsættes efter nr. 7 som nyt nummer:

»8) Central modpart (CCP): En central modpart som defineret i § 3, nr. 11, i lov om kapitalmarkeder.«

Nr. 8-23 bliver herefter nr. 9-24.

5. I § 4, stk. 2, nr. 2 og 3, ændres »fondsmæglerselskaber I« til: »fondsmæglerselskaber, der har tilladelse til at yde eller udføre en eller begge af de i bilag 1, afsnit A, nr. 3 og 6, i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter nævnte investeringsservice og -aktiviteter«.

6. Efter kapitel 11 indsættes:

»Kapitel 11 a

Restrukturering og afvikling af CCP'er

»§ 59 a. Finansiell Stabilitet udpeges som afviklingsmyndighed i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2021/23 af 16. december 2020 om et regelsæt for genopretning og afvikling af centrale modparter, artikel 3, stk. 1, artikel 4, artikel 9, stk. 8, artikel 18, stk. 6, artikel 19, stk. 1, artikel 21, artikel 22, stk. 1, litra a, nr. i, artikel 22, stk. 5, artikel 23-32, artikel 33, stk. 1-7, artikel 34-36, artikel 38-52, artikel 53, stk. 1, artikel 54-69, artikel 70, stk. 2, artikel 71-75 og artikel 77-80.

§ 59 b. §§ 36-38, 45, 74, 76-78, 80, 84, 87, 89, 90, 93-99, 101, 102, 104, 109, 119-121, 135, 154-157, 160-164, 167-170, 174, 185, 186, 188, 191-193, 236-318 og 338-344 i selskabsloven og kapitel 8 i lov om kapitalmarkeder, finder ikke anvendelse ved Finansiell Stabilitets iværksættelse og gennemførelse af afviklingsforanstaltninger på CCP'er.

Stk. 2. Erhvervsministeren kan fastsætte nærmere regler og procedurer, der træder i stedet for de i medfør af stk. 1 fravegne regler i selskabsloven og lov om kapitalmarkeder.«

I lov om ejendomskreditselskaber, jf. lovbekendtgørelse nr. 1063 af 19. maj 2021, som ændret ved § 3016 i lov nr. 1155 af 8. juni 2021 og § 9 i lov nr. 1163 af 8. juni 2021, foretages følgende ændringer:

1. I § 3, stk. 1, nr. 3, ændres »§ 5, og « til: »§ 5, «
2. I § 3, stk. 1, nr. 4, ændres »lov om finansiel virksomhed.« til »lov om finansiel virksomhed, og«.
3. I § 3, stk. 1, indsættes som nr. 5:
»5) selskabet har en forretningsgang for kreditværdighedsvurdering, jf. lov om kreditaftaler.«
4. I § 24, stk. 1, 2. pkt., ændres »§ 3, stk. 1, nr. 1 og 5« til: »§ 3, stk. 1, nr. 1, § 3, stk. 2«.

§ 9

I lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditformidlere, jf. lovbekendtgørelse nr. 379 af 2. april 2020, som ændret ved § 8 i lov nr. 1940 af 15. december 2020 og § 298 i lov nr. 1155 af 8. juni 2021, foretages følgende ændringer:

1. I § 3, stk. 3, nr. 1, indsættes som 2. pkt.: »Boligkreditformidlere, der ikke har et vedtægtsmæssigt hjemsted, anses for at have hovedkontor i den medlemsstat, hvor virksomheden faktisk udøver sin hovedvirksomhed.«
2. I § 4 a, stk. 1, indsættes som 2. pkt.:
»Registeret skal være tilgængeligt online og løbende ajourføres«.
3. I § 10 c, stk. 2, indsættes som 2. pkt.:
»Finanstilsynet underretter også tilsynsmyndighederne om de kreditgivere, som boligkreditformidleren er tilknyttet, og om kreditgiverne tager det fulde ansvar for boligkreditformidlerens aktiviteter.«
4. I § 10 c, stk. 3, indsættes som 2. pkt.:
»Boligkreditformidleren må ikke yde sine tjenester i forbindelse med kreditaftaler, der tilbydes af kreditgivere, der ikke er kreditinstitutter, til forbrugere i en medlemsstat, hvor kreditgiveren ikke må udøve sin virksomhed.«
5. I § 10 d indsættes som stk. 3:
»Stk. 3. Finanstilsynet anvender oplysninger fra hjemlandet til at optage de nødvendige oplysninger i sit register og underretter om nødvendigt boligkreditformidleren om betingelser for udførelsen af aktiviteter, der ikke er EU-harmoniseret i værtslandet.«

§ 10

I lov om forsikringsformidling, jf. lovbekendtgørelse af 378 af 2. april 2020, som ændret ved § 6 i lov nr. 641 af 19. maj 2020 og § 6 i lov nr. 1940 af 15. december 2020, foretages følgende ændringer:

1. Efter § 12 a indsættes før overskriften før § 13:

»*Behandling af personnummer*«

§ 12 b. Forsikringsformidlere og accessoriske forsikringsformidlere kan behandle oplysninger om personnummer med henblik på entydig identifikation ved varetagelse af administrative opgaver og rådgivning. Det gælder dog ikke ved forsikringsformidlere og accessoriske forsikringsformidlers tilbudsgivning.«

§ 11

I lov nr. 453 af 10. juni 2003 om finansiel virksomhed foretages følgende ændring:

1. I § 438 indsættes som *stk. 5*:

»*Stk. 5.* De dele af §§ 30 og 31, som i medfør af stk. 1 er sat i kraft for Færøerne, kan ved kongelig anordning sættes helt eller delvis i kraft på ny for Færøerne med de ændringer, som de færøske forhold tilsiger.«

§ 12

Stk. 1. Loven træder i kraft den. 1. juli 2022.

Stk. 2. § 1, nr. 17, og § 3, nr. 7, træder i kraft den 1. august 2022.

Stk. 3. For virksomheder, der ved lovens ikrafttræden, har tilladelse som ejendomskreditselskab har § 3, stk. 1, nr. 5, i lov om ejendomskreditselskaber, har denne lovs § 8, nr. 3, først virkning fra den 1. oktober 2022.

Stk. 4. Regler fastsat i medfør af § 19, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed, jf. lovbekendtgørelse nr. 1447 af 11. september 2020, forbliver i kraft, indtil de ophæves eller afløses af forskrifter udstedt i medfør af § 19, stk. 3.

Stk. 5. For Forsikringsselskaber, der ved lovens ikrafttræden, driver anden tilladt virksomhed i overensstemmelse § 29, stk. 1, nr. 2, i lov om finansiel virksomhed, jf. lovbekendtgørelse nr. 1447 af 11. september 2020, finder lovens § 1, nr. 10, ikke anvendelse. For sådan anden tilladt virksomhed finder de hidtil gældende regler anvendelse.

§ 13

Stk. 1. Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland, jf. dog stk. 2 og 3.

Stk. 2. Lovens §§ 1-9 og §§ 11 kan ved kongelig anordning sættes helt eller delvis i kraft for Færøerne med de ændringer, som de færøske forhold tilsiger.

Stk. 3. Loven kan ved kongelig anordning sættes helt eller delvis i kraft for Grønland med de ændringer, som de grønlandske forhold tilsiger.

UDKAST

*Bemærkninger til lovforslaget**Almindelige bemærkninger***Indholdsfortegnelse**

1. Indledning.....	20
2. Lovforslagets hovedpunkter	22
2.1. Ændringer som følge af PRIIP-forordningen samt ændring af UCITS direktivet ...	22
2.1.1. Gældende ret	22
2.1.2. Erhvervsministeriets overvejelser	23
2.1.3. Den foreslåede ordning.....	24
2.2. Danske UCITS' muligheder for at fravige spredningsreglerne	25
2.2.1. Gældende ret	25
2.2.2. Erhvervsministeriets overvejelser	25
2.2.3. Den foreslåede ordning.....	26
2.3. Integration af bæredygtighedsrisici i virksomhedsstyring	27
2.3.1. Gældende ret	27
2.3.2. Erhvervsministeriets overvejelser	28
2.3.3. Den foreslåede ordning.....	28
2.4. Udvidelse af anvendelsesområdet for udstedelse af påbud, straf for overholdelse af påbud og pålæggelse af tvangsbøder	29
2.4.1. Gældende ret	29
2.4.2. Erhvervsministeriets overvejelser	30
2.4.3. Den foreslåede ordning.....	30
2.5. Fastlæggelse af koncerntilsynsførende for koncerner med tilstedeværelse i Danmark	31
2.5.1 Gældende ret	31
2.5.2. Erhvervsministeriets overvejelser	32
2.5.3. Den foreslåede ordning	32
2.6. Verifikation af oplysninger	32
2.6.1 Gældende ret	32
2.6.2. Erhvervsministeriets overvejelser	33
2.6.3. Den foreslåede ordning	33
2.7. Udpegning af Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet som afviklingsmyndigheder for CCP'er	33
2.7.1 Gældende ret	33
2.7.2. Erhvervsministeriets overvejelser	33

2.7.3. Den foreslåede ordning	35
2.8. Pengeinstitutter med tilladelse som centrale modparter (CCP'er)	37
2.8.1 Gældende ret	37
2.8.2. Erhvervsministeriets overvejelser	37
2.8.3. Den foreslåede ordning	38
2.9. Grundbeløb for årlige afgifter til Finanstilsynet	39
2.9.1 Gældende ret	39
2.9.2. Erhvervsministeriets overvejelser	39
2.9.3. Den foreslåede ordning	40
2.10. Kontantreglen	40
2.10.1. Gældende ret	40
2.10.1. Erhvervsministeriets overvejelser	41
2.10.3. Den foreslåede ordning	42
2.11. Fuld implementering af Solvens II-direktivets krav til virksomheder, der driver livsforsikrings- og skadesforsikringsvirksomhed samtidigt (SUL-reguleringen)	42
2.11.1. Gældende ret	42
2.11.1. Erhvervsministeriets overvejelser	43
2.11.3. Den foreslåede ordning	44
2.12. Boligkreditdirektivet	45
2.12.1 Gældende ret	45
2.13.1 Erhvervsministeriets overvejelser	45
2.12.3. Den foreslåede ordning	46
2.13. Forbrugerombudsmandens kompetence i god-skik sager m.v.	46
2.13.1 Gældende ret	46
2.14.2. Erhvervsministeriets overvejelser	46
2.13.3. Den foreslåede ordning	47
2.14. Behandling af personnummer	47
2.14.1 Gældende ret	47
2.14.1 Erhvervsministeriets overvejelser	49
2.14.3. Den foreslåede ordning	49
2.15. Undtagelse til gensidighedskravet i anordning om ikrafttræden for Færøerne af lov om finansiel virksomhed §§ 30 og 31	50
2.15.1 Gældende ret	50
2.15.1 Erhvervsministeriets overvejelser	51

2.15.3. Den foreslåede ordning	51
2.16. Anden tilladt virksomhed for forsikringsselskaber.....	51
2.16.1. Gældende ret	51
2.16.2. Erhvervsministeriets overvejelser	52
2.16.3. Den foreslåede ordning	53
3. Økonomiske konsekvenser og implementeringskonsekvenser for det offentlige	54
4. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet mv.	55
5. Administrative konsekvenser for borgerne	56
6. Miljømæssige konsekvenser	56
7. Forholdet til EU-retten	56
8. Hørte myndigheder og organisationer mv.....	57
9. Sammenfattende skema.....	57

1. Indledning

Formålet med ændringen af lov om investeringsforeninger m.v., er blandt andet at tilpasse loven de begreber der følger af Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr.

1286/2014/EU af 26. november 2014 om dokumenter med central information om sammensatte og forsikringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer ("PRIIP-forordningen"). Finanstilsynet udpeges desuden til at føre tilsyn med overholdelse af forordningen. Forordningen pålægger danske investeringsforeninger, SIKAV'er og værdipapirfonde, også omtalt som danske UCITS, at udarbejde et dokument med central information til detailinvestorer. Dette skal sikre et højere niveau af investorinformation.

Formålet med ændringen af lov om investeringsforeninger m.v. hvorved afdelinger i danske UCITS i op til 6 måneder fra Finanstilsynets tilladelse til afdelingen får mulighed for at fravige spredningsreglerne i kapitel 15 i lov om investeringsforeninger m.v., er at implementere undtagelsen til spredningsreglerne i artikel 57, stk. 1, 2. afsnit i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/65/EF af 13. juli 2009 om samordning af love og administrative bestemmelser om visse institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter) (herefter "UCITS-direktivet") direktivnært. Med ændringen får afdelinger i danske UCITS bedre mulighed for at placere deres formue på en måde, som kan sikre et højere forventet afkast i op til 6 måneder fra tilladelsesdatoen.

Ændringen af lov om investeringsforeninger m.v. og lov om finansiel virksomhed har endvidere til formål at præcisere krav til investeringsforeninger og investeringsforvaltningsselskabers virksomhedsstyring for så vidt angår integration af bæredygtighedsrisici. Kravene følger af Kommissionens delegerede direktiv (EU) 2021/1270 af 21. april 2021 om ændring af direktiv 2010/43/EU, der blandt andet har til formål at sikre, at investeringsforeninger og investeringsforvaltningsselskaber løbende vurderer bæredygtighedsrisici.

Lovforslagets § 8 indeholder en tilpasning af kontantreglen, således at betalinger mellem erhvervsdrivende undtages fra kontantpligten. Det er vurderingen, at tilpasningen giver den bedste afvejning mellem hensynet til ikke at pålægge betalingsmodtagere unødige byrder og forbrugernes ret til at betale med kontanter. Tilpasningen implementerer initiativet om en fjernelse af kontantpligten i B2B-handel, der følger af den politiske aftale mellem regeringen (Socialdemokratiet), Venstre, Socialistisk Folkeparti, Radikale Venstre, Enhedslisten, Nye Borgerlige og Alternativet af den 23. juni 2021 om det fremadrettede behov for revision.

Med lovforslaget foreslås det at udpege Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet som afviklingsmyndigheder for centrale modparter (CCP'er) i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2021/23 af 16. december 2020 om et regelsæt for genopretning og afvikling af centrale modparter (CCP R&R forordningen). Forordningen har til formål at medvirke til at sikre den finansielle stabilitet ved at indføre en række genopretningstiltag og afviklingsværktøjer, der skal imødekomme og sikre, at sammenbruddet af en CCP ikke

får alvorlige negative konsekvenser for det finansielle system. En CCP er en enhed, der indtræder som modpart for både køber og sælger i en værdipapirhandel og derved garanterer afviklingen af handlen for begge parter.

På samme vis, som det er tilfældet med genopretning og afvikling af penge- og realkreditinstitutter samt visse fondsmæglerselskaber, vil Finanstilsynet herefter blive afviklingsmyndighed for levedygtige CCP'er, og Finansiell Stabilitet vil blive afviklingsmyndighed for CCP'er, der er vurderet nødlidende eller forventeligt nødlidende.

Lovforslaget indeholder en ændring af det årlige grundbeløb for pengeinstitutter, realkreditinstitutter og fondsmæglerselskaber, der har tilladelse til at yde eller udføre en eller begge af de investeringsservice eller -aktiviteter, der er nævnt i bilag 1, afsnit A, nr. 3 og 6, i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter, samt ny afgift for centrale modparter (CCP'er).

Det foreslås, at sikre den fornødne anordningshjemmel til at indsætte en undtagelse til det særlige færøske krav om en gensidighedsaftale, der gælder i anordning om ikrafttræden for Færøerne af lov finansiell virksomhed. Formålet med lovforslaget er at sikre, at kravene til at udøve finansiell virksomhed på Færøerne kan overholdes af de virksomheder, der har hjemland i et land, der ikke har en gensidighedsaftale med Færøerne.

Det foreslås at justere reglerne for forsikringsselskabers udøvelse af anden virksomhed i tilknytning til deres tilladelse som forsikringsselskab, herunder såkaldt accessorisk virksomhed. I tråd med EU-Kommissionens fortolkning af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II-direktivet) foreslås, at forsikringsselskaber fremover vil skulle eje eller drive fast ejendom og infrastruktur i et datterselskab i stedet for at kunne gøre det i selve selskabet. Herudover foreslås det præciseret i loven, at accessorisk virksomhed skal være direkte forbundet til forsikringsvirksomhed. I tråd med Kommissionens delegerede forordning (EU) 2015/35 af 10. oktober 2014 om supplerende regler til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II-forordningen) gøres det hertil muligt for forsikringsselskaber at drive sundheds- og plejeydelser i et datterselskab som såkaldt accessorisk servicevirksomhed, hvis det er i tilknytning til selskabets tilladelse

Videre foreslås enkelte ændringer til lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter, som har til hensigt at sikre en mere direktivnær implementering af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/2034 af 27. november 2019 om tilsyn med investeringsselskaber (IFD).

Det foreslås at præcisere de krav, der gælder, når et forsikringsselskab har tilladelse til at drive livsforsikringsvirksomhed og skadesforsikringsvirksomhed samtidig. Præciseringerne foreslås i lyset af de regeljusteringer, der aktuelt gennemføres i forhold til

området på bekendtgørelsesniveau. Formålet er at understøtte forsikringstagerbeskyttelse og at sikre tydelighed omkring Finanstilsynets vurdering af sådanne virksomheders drift og forretningsmodeller samt de tilsynsmæssige beføjelser i den sammenhæng.

2. Lovforslagets hovedpunkter

2.1. Ændringer som følge af PRIIP-forordningen samt ændring af UCITS direktivet

2.1.1. Gældende ret

Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 1286/2014/EU af 26. november 2014 om dokumenter med central information om sammensatte og forsikringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer ("PRIIP-forordningen") finder anvendelse på sammensatte og forsikringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer, altså en kunde, der ikke er en professionel kunde.

Andele i danske UCITS (investeringsforeninger, SIKAV'er og værdipapirfonde), der markedsføres til detailinvestorer, er omfattet af PRIIP-forordningen, og disse UCITS skal udarbejde et dokument med central information.

Udgangspunktet for PRIIP-forordningen er, at alle PRIIP-produkter blev omfattet af forordningen fra ikrafttrædelsesdatoen den 1. januar 2018.

Det følger dog af artikel 32, stk. 2, i PRIIP-forordningen, at PRIIP-producenter er undtaget indtil udløbet af en overgangsperiode, der oprindeligt løb frem til den 31. december 2019, såfremt producenterne i stedet udarbejder et dokument med central investorinformation, der opfylder kravene i Kommissionens forordning nr. 583/2010/EU af 1. juli 2010 om gennemførelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/65/EF for så vidt angår central investorinformation. Med Europa-Parlamentets og rådets forordning 2019/1156/EU af 20. juni 2019 om lettere grænseoverskridende distribution af kollektive investeringsinstitutter og om ændring af forordning nr. 345/2013/EU, nr. 346/2013/EU og nr. 1286/2014/EU blev undtagelsesbestemmelsen i artikel 32, stk. 2, i PRIIP-forordningen forlænget til 31. december 2021, hvorfor PRIIP-forordningen træder i kraft for danske UCITS pr. 1. januar 2022.

Danske UCITS, der markedsføres til detailinvestorer, er omfattet af undtagelsesbestemmelsen i artikel 32, stk. 2, i PRIIP-forordningen, og er dermed undtaget forpligtelsen til at udarbejde et dokument med central information efter PRIIP-forordningen til den 31. december 2021.

Efter den gældende § 103, stk. 1, i lov om investeringsforeninger m.v., skal danske UCITS udarbejde et dokument med central investorinformation for hver afdeling eller andelsklasse, der opfylder kravene i Kommissionens forordning nr. 583/2010/EU af 1. juli 2010 om gennemførelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/65/EF for så vidt angår central investorinformation og de betingelser, der skal opfyldes, når central

investorinformation eller prospektet udleveres på et andet varigt medium end papir eller via et websted.

Den centrale investorinformation skal udleveres til interesserede detailinvestorer og skal indeholde information om de væsentlige karakteristika ved den danske UCITS, afdelingen eller andelsklassen, så en detailinvestor kan forstå karakteren af og risiciene ved investering i de andele, som vedkommende bliver tilbudt.

Danske UCITS, der markedsføres til detailinvestorer, er omfattet af undtagelsesbestemmelsen i artikel 32, stk. 2, i PRIIP-forordningen, og er dermed undtaget af forpligtelsen til at udarbejde dokument med central information efter PRIIP-forordningen indtil den 31. december 2021.

2.1.2. Erhvervsministeriets overvejelser

PRIIP-forordningen finder direkte anvendelse og skal derfor ikke gennemføres i national lovgivning. Det er dog nødvendigt, at der med lovforslaget indføres regler i lov om investeringsforeninger m.v., som sikrer, at Finanstilsynet tillægges kompetence som kompetent myndighed til at påse overholdelse af forordningen.

Formålet med PRIIP-forordningen er at øge investorbeskyttelsen for detailinvestorer. Detailinvestorer bliver i stigende grad tilbudt et bredt udvalg af sammensatte og forsikringsbaserede investeringsprodukter (PRIIP-produkter), når de overvejer at foretage en investering. Nogle af disse produkter kan være komplekse og vanskelige at forstå. De eksisterende oplysninger, som dokument med central investorinformation indeholder, er utilstrækkelige, og de hjælper ofte ikke detailinvestorer til, i tilstrækkeligt omfang, at kunne sammenligne forskellige produkter eller til at forstå deres karakteristika. Som følge heraf kan detailinvestorer have foretaget investeringer uden at forstå de dermed forbundne risici og omkostninger, og de vil potentielt kunne lide uforudsete tab.

Bedre gennemsigtighed for PRIIP-produkter, der tilbydes detailinvestorer, er en vigtig investorbeskyttelsesforanstaltning og en forudsætning for at sikre detailinvestorers tillid til de finansielle markeder.

For at sikre et effektivt tilsyn med opfyldelsen af kravene i PRIIP-forordningen, skal medlemsstaterne udpege de kompetente myndigheder, der skal have ansvaret for tilsynet med forordningen. Erhvervsministeriet vurderer det hensigtsmæssigt, at Finanstilsynet tillægges kompetence som kompetent myndighed til at påse overholdelsen af PRIIP-forordningen.

For at sikre at Danmark lever op til sine forpligtelser efter forordningen, skal der desuden fastsættes regler om foranstaltninger og sanktioner for overtrædelse af forordningen.

Artikel 22, stk. 1, 1. afsnit, i PRIIP-forordningen fastsætter, at medlemsstaterne med forbehold for de kompetente myndigheders tilsynsbeføjelser skal fastsætte bestemmelser om passende administrative sanktioner og foranstaltninger, som finder anvendelse i situationer, der udgør en overtrædelse af PRIIP-forordningen og træffe alle nødvendige foranstaltninger til at sikre gennemførelsen heraf.

Det fremgår dog af artikel 22, stk. 1, 2. afsnit, i PRIIP-forordningen, at medlemsstaterne kan beslutte ikke at fastsætte bestemmelser om administrative sanktioner, som omhandlet i 1. afsnit for overtrædelser, hvis overtrædelserne allerede er genstand for strafferetlige sanktioner i national ret.

Bødeforelægsordninger er i et vist omfang blevet indført på særlovsområdet, således at den myndighed, der i øvrigt administrerer området, ved nærmere afgrænsede overtrædelser kan udstede administrative bødeforelæg. Der er dog tale om en særlig ordning, som kun indføres i særlige tilfælde. Det vurderes således, at overtrædelse af de relevante bestemmelser i stedet sanktioneres med en strafferetlig sanktion i form af bøde. Bliver Finanstilsynet bekendt med, at der er sket en strafbar overtrædelse af PRIIP-forordningen, kan Finanstilsynet udstede et påbud om lovliggørelse, ligesom Finanstilsynet kan anmelde overtrædelse til politiet.

2.1.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås, at Finanstilsynet i lov om investeringsforeninger m.v. udpeges som kompetent myndighed i forhold til PRIIP-forordningen. Som kompetent myndighed fører Finanstilsynet tilsyn med opfyldelsen af kravene til central information for de UCITS, der er omfattet af PRIIP-forordningen.

I henhold til artikel 15, stk. 2, i PRIIP-forordningen skal de kompetente myndigheder overvåge markedet for PRIIP'er, der markedsføres, distribueres eller sælges i eller fra deres medlemsstat. Under nærmere angivne betingelser kan de kompetente myndigheder i henhold til artikel 17 i PRIIP-forordningen forbyde eller begrænse markedsføring, distribution eller salg af forsikringsbaserede investeringsprodukter. Det er f.eks. tilfældet, hvis produktet giver anledning til væsentlige problemer med hensyn til investorbeskyttelsen eller udgør en trussel mod de finansielle markeders ordnede funktion og integritet.

Det foreslås, at Finanstilsynet skal modtage dokumenter med central information senest 3 hverdage inden det offentliggøres på PRIIP-producentens hjemmeside. Der stilles i den forbindelse ikke krav om, at Finanstilsynet skal godkende dokumentet med central information.

Det foreslås, at der foretages ændringer i § 190 i lov om investeringsforeninger m.v., der gør det muligt at sanktionere overtrædelse af f.eks. et forbud eller en begrænsning af markedsføring eller salg af et produkt, når Finanstilsynet har meddelt et sådant forbud eller begrænsning i henhold til PRIIP-forordningen.

Herudover foreslås det, at der foretages en række konsekvensændringer i lov om investeringsforeninger m.v., hvorefter dokumenter udarbejdet i henhold til PRIIP-forordningen betegnes som dokumenter med central information, modsat tidligere central investorinformation, således at der er overensstemmelse mellem terminologien i PRIIP-forordningen og lov om investeringsforeninger m.v.

2.2. Danske UCITS' muligheder for at fravige spredningsreglerne

2.2.1. Gældende ret

Kapitel 15 i lov om investeringsforeninger m.v. indeholder regler om risikospredning, som skal sikre, at afdelinger i danske UCITS opnår en tilstrækkelig diversificering af deres investeringer. Formålet med diversificeringen er, at afdelingerne opnår en risikospredning, som på den ene side sikrer, at midlerne bevarer en vis grad af værdifasthed, og på den anden side tilsikrer en begrænsning af risikoen for tab gennem spredning af placering af aktiverne i en række forskellige finansielle instrumenter.

UCITS-direktivet indeholder en undtagelse til spredningsreglerne, hvorefter nyligt oprettede investeringsinstitutter kan fravige UCITS-direktivets spredningsregler i 6 måneder fra godkendelsesdatoen under overholdelse af et principprincip om risikospredning.

§ 150, stk. 1, 2. pkt. i lov om investeringsforeninger m.v. implementerer delvist UCITS-direktivets undtagelse til spredningsreglerne, idet en nyoprettet afdeling kan placere mere end 20 pct. af sin formue i indskud og likvide midler i op til 6 måneder fra datoen for afdelingens tilladelse.

Efter gældende ret kan nyoprettede afdelinger dog ikke fravige spredningsreglerne for så vidt angår andre instrumenter end indskud og likvide midler. Afdelinger kan eksempelvis ikke fravige spredningsreglerne for så vidt angår aktier eller obligationer. Dette betyder, at en UCITS har mulighed for at vente (i op til 6 måneder) med at investere formuen indtil denne har en størrelse, hvor omkostningerne ved at investere efter spredningsreglerne vurderes at være rimelige. På den anden side betyder implementeringen, at en UCITS ikke kan påbegynde investeringen før spredningsreglerne kan efterleves til fulde.

2.2.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Reglerne om risikospredning og fravigelse af disse fremgår af artikel 52 til 57 i UCITS-direktivet.

Reglerne har til formål at sikre en tilstrækkelig diversificering i afdelinger i UCITS, således at der opnås en risikospredning og deraf nedsættelse af afdelingens risici. Herved opnår afdelingens investorer en mindre risikoeksponering.

UCITS-direktivet giver mulighed for, at medlemsstaterne kan tillade en UCITS at fravige spredningsreglerne i en periode på op til 666 måneder fra godkendelsesdatoen af

afdelingen. Adgangen til at fravige spredningsreglerne giver afdelingerne bedre mulighed for, at afdelingerne kan placere formuen på en måde, som kan understøtte et højere forventet afkast fra start. Et højere afkast kan eksempelvis understøttes, ved at en UCITS ikke fra første dag behøver, at have hele den forvaltede formue spredt ud på samtlige de enkelte fondskoder, som foreningen på længere sigt ønsker at investere i, hvilket samtidig vil begrænse omkostningerne i opstartsperioden.

Medlemsstaterne kan afgøre, om denne undtagelse til spredningsreglerne skal implementeres i national ret. Denne undtagelse er ikke implementeret fuldt ud i dansk ret, idet afdelinger i danske UCITS kun kan fravige spredningsreglerne ved at placere formuen i indskud og likvide midler.

Implementeringsrådet anbefalede i december 2018 at implementere undtagelsen til spredningsreglerne fuldt ud. Implementeringsrådet anførte, at danske UCITS hindres i at udnytte UCITS-direktivets muligheder fuldt ud ved investering af nyetablerede UCITS-midler. Dermed er det sværere at etablere en dansk UCITS med en god performance fra start, da det i opstartsfasen ikke er muligt at fravige de i lov om investeringsforeninger m.v. fastsatte spredningsregler, ligesom investorer, der deltager i opstartsfasen, ikke sikres det bedst mulige afkast.

I perioden, hvori de fastsatte spredningsregler fraviges, vil hensynet til investorbeskyttelsen blive varetaget, idet danske UCITS vil være forpligtet til at overholde principperne om risikospredning.

2.2.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås, at der efter § 15, stk. 2, efter § 16, stk. 2, og efter § 17, stk. 2, i lov om investeringsforeninger m.v., indsættes nye stk. 3.

Med den foreslående ordning, vil Finanstilsynet skulle give tilladelse til at fravige de fastsatte spredningsregler for nye afdelinger, hvis den danske UCITS gradvist vil tilpasse formuen fra fuld likvid formue til en fuldt diversificeret portefølje. Finanstilsynet skal vurdere, om instruks for afdelingen på betryggende vis beskriver, hvorledes afdelingen vil overholde principperne for risikospredning.

Ændringerne medfører, at nyoprettede afdelinger i danske UCITS, som ønsker at fravige spredningsreglerne i kapital 15, bortset fra § 150, stk. 1, i op til 6 måneder fra tilladelsen, skal ansøge Finanstilsynet herom. Ansøgningen kan indsendes til Finanstilsynet i forbindelse med, at afdelingen søger om tilladelse. Finanstilsynet skal samtidig modtage bestyrelsens instruks for afdelingens fravigelse af spredningsreglerne ved overholdelse af princippet om risikospredning.

Bestemmelserne gælder for henholdsvis danske investeringsforeninger, SIKAV'er og værdipapirfonde.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 3, nr. 4-6, og bemærkningerne hertil.

2.3. Integration af bæredygtighedsrisici i virksomhedsstyring

2.3.1. Gældende ret

I dag stiller Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/2088/EU af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser (disclosureforordningen) krav til finansielle markedsdeltagere og finansielle rådgivere om at integrere miljømæssige, sociale og ledelsesmæssige forhold (ESG-faktorer) i de oplysningsforpligtelser, der gælder ved investerings- og rådgivningsprocesser.

Ved finansielle markedsdeltagere forstås bl.a. en investeringsforening, der ikke har udpeget et investeringsforvaltningsselskab. Ved finansielle rådgivere forstås bl.a. forsikringsformidler eller et forsikringsselskab, der yder forsikringsrådgivning om forsikringsbaserede investeringsprodukter. Ved finansielle produkter forstås bl.a. en investeringsportefølje eller en alternativ investeringsfond.

De virksomheder, der er omfattet af disclosureforordningen, skal overholde reglerne om finansielle markedsdeltagere, når de producerer finansielle produkter, herunder yder porteføljepleje, og de skal overholde reglerne om finansielle rådgivere, når de yder investeringsrådgivning eller forsikringsrådgivning.

Disclosureforordningen fastsætter bl.a. krav om, at finansielle markedsdeltagere og finansielle rådgivere på deres hjemmeside skal offentliggøre politikker for, hvordan de i deres investeringsbeslutningsproces eller i deres investerings- eller forsikringsrådgivning integrerer bæredygtighedsrisici, og hvorvidt de tager hensyn til negative indvirkninger på bæredygtighedsfaktorer. Disclosureforordningen stiller også krav til de oplysninger, der skal gives forud for indgåelsen af en investeringsaftale.

Virksomhederne skal bl.a. i aftaler beskrive den måde, hvormed bæredygtighedsrisici er integreret i virksomhedernes investeringsbeslutninger eller i investerings- eller forsikringsrådgivningen.

Ud over de ovennævnte regler findes der i dag ikke regler om integrering af hensyn til f.eks. miljømæssige, sociale og ledelsesmæssige forhold i til virksomhedsstyring.

§ 63, stk. 1, i lov om investeringsforeninger m.v. og § 71, stk. 1, i lov om finansiell virksomhed fastlægger krav om effektive former for virksomhedsstyring, herunder en klar organisatorisk struktur med en veldefineret, gennemskelig og konsekvent ansvarsfordeling samt fyldestgørende interne kontrolprocedurer. Bestemmelserne fastsætter de overordnede krav til henholdsvis investeringsforeninger og investeringsforvaltningsselskabers virksomhedsstyring, mens de nærmere krav er fastsat i bekendtgørelse nr. 865 af 2. juli 2014 om ledelse, styring og administration af danske UCITS.

2.3.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Kommissionens delegerede direktiv (EU) 2021/1270 af 21. april 2021 om ændring af direktiv 2010/43/EU for så vidt angår de bæredygtighedsrisici og bæredygtighedsfaktorer, der skal tages hensyn til i forbindelse med institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter) blev vedtaget den 21. april 2021 og skal senest finde anvendelse fra den 1. august 2022.

Direktivet fastsætter bl.a. krav til investeringsforeninger og investeringsforvaltningsselskabers virksomhedsstyring for så vidt angår integration af bæredygtighedsrisici.

Reguleringen af investeringsforeninger og investeringsforvaltningsselskaber bør understøtte Kommissionens handlingsplan for finansiering af bæredygtig vækst fra 2018. Investeringsforeninger og investeringsforvaltningsselskaber bør derfor i forbindelse med deres virksomhedsstyring løbende vurdere ikke blot alle relevante finansielle risici, men også bæredygtighedsrisici som omhandlet i disclosureforordningen.

Bæredygtighedsrisici er i disclosureforordningen defineret som en miljømæssig, social eller ledelsesmæssig begivenhed eller omstændighed, som, hvis den opstår, kunne have faktisk eller potentiel væsentlig negativ indvirkning på værdien af en investering.

Det delegerede direktiv foreslås implementeret i lov om investeringsforeninger m.v. og lov om finansiell virksomhed samt i bekendtgørelse nr. 865 af 2. juli 2014 om ledelse, styring og administration af danske UCITS.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 1, nr. 13 og § 3, nr. 7, og bemærkningerne hertil.

2.3.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås at indsætte en definition af bæredygtighedsrisiko i § 2 i lov om investeringsforeninger m.v. Ved bæredygtighedsrisiko forstås bæredygtighedsrisiko som defineret i artikel 2, nr. 22), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/2088 af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser.

Det foreslås endvidere at indsætte et ny stk. 2 i § 63 i lov om investeringsforeninger m.v. hvorefter investeringsforeninger skal tage hensyn til bæredygtighedsrisici i deres virksomhedsstyring.

Det foreslås at indsætte en definition af bæredygtighedsrisiko i § 5, stk. 1, i lov om finansiell virksomhed. Ved bæredygtighedsrisiko forstås bæredygtighedsrisiko som defineret i artikel 2, nr. 22), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/2088 af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser.

Det foreslås at indsætte et nyt nr. 5 i § 100 i lov om finansiel virksomhed, hvorefter et investeringsforvaltningsselskab, når det varetager administration af UCITS, skal tage hensyn til bæredygtighedsrisici ved opfyldelsen af kravene i § 71, stk. 1.

2.4. Udvidelse af anvendelsesområdet for udstedelse af påbud, straf for overholdelse af påbud og pålæggelse af tvangsbøder

2.4.1. Gældende ret

Finanstilsynet kan i henhold til § 220 i lov om kapitalmarkeder påbyde en fysisk eller juridisk person at ændre en bestemt adfærd eller handling, hvis denne ikke opfylder sine forpligtelser efter loven eller regler fastsat i medfør heraf og efter forordninger, som Finanstilsynet påser overholdelsen af i medfør af loven eller regler fastsat i medfør af disse forordninger. Finanstilsynet fører desuden tilsyn med forordninger fastsat i medfør af de direktiver, der gennemføres i lov om kapitalmarkeder. I medfør af § 220 har Finanstilsynet dog ikke mulighed for at udstede påbud for manglende overholdelse heraf.

Finanstilsynet fører endvidere tilsyn med personer, der udarbejder eller udbreder investeringsanbefalinger eller anden information, der anbefaler eller foreslår en investeringsstrategi i medfør af artikel 20 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) Nr. 596/2014 af 16. april 2014 (markedsmisbrugsforordningen) jf. § 211, stk. 2, i lov om kapitalmarkeder.

Finanstilsynet kan i medfør af § 254 straffe, en operatør af en markedsplads, en central modpart (CCP), en værdipapircentral (CSD), en godkendt offentliggørelsesordning (APA) eller en godkendt indberetningsmekanisme (ARM), der er undtaget fra forordning (EU) nr. 600/2014 og underlagt tilladelse og tilsyn fra Finanstilsynet, et fondsmæglerselskab, et registreret betalingssystem, en operatør af et detailbetalingssystem, et kontoførende institut, en udsteder, en investor, en tilbudsgiver, en deltager på markedet for emissionskvoter, en positionstager, en repræsentant eller en aktionær for undladelse af at efterkomme et påbud fra Finanstilsynet givet i medfør af § 220 eller den som afgiver urigtige og vildledende oplysninger til Finanstilsynet, med bøde medmindre højere straf er forskyldt efter anden lovgivning.

Finanstilsynet fører foruden den oplistede personkreds i § 254 også tilsyn med personer, der udarbejder eller udbreder investeringsanbefalinger eller anden information, der anbefaler eller foreslår en investeringsstrategi i medfør af artikel 20 i markedsmisbrugsforordningen. Finanstilsynet har i medfør af den gældende § 254 ikke mulighed for at straffe disse personer for manglende overholdelse af et påbud eller for at afgive urigtige eller vildledende oplysninger i medfør af § 254.

Finanstilsynet kan i medfør af § 256 pålægge en direktør, et bestyrelsesmedlem eller en revisor hos en operatør af en markedsplads, en central modpart (CCP), en værdipapircentral (CSD), en godkendt offentliggørelsesordning (APA) eller en godkendt indberetningsmekanisme (ARM), der er undtaget fra forordning (EU) nr. 600/2014 og underlagt tilladelse og tilsyn fra Finanstilsynet, et fondsmæglerselskab, et registreret

betalingssystem, en operatør af et detailbetalingssystem, et kontoførende institut, en udsteder, en investor, en tilbudsgiver, en deltager på markedet for emissionskvoter, en positionstager, en repræsentant eller en aktionær tvangsbøder ved undladelse af at efterkomme de pligter, der efter denne lov eller regler fastsat i medfør heraf, forordninger nævnt i § 211, stk. 3, eller regler udstedt i medfør heraf påhviler dem eller pålægges dem af Finanstilsynet, Erhvervsstyrelsen eller, når der er tale om et registreret betalingssystem, Danmarks Nationalbank

Finanstilsynet fører foruden den oplistede personkreds i § 256 også tilsyn med personer, der udarbejder eller udbreder investeringsanbefalinger eller anden information, der anbefaler eller foreslår en investeringsstrategi i medfør af artikel 20 i markedsmisbrugsforordningen jf. § 211, stk. 2, i lov om kapitalmarkeder. Finanstilsynet har i medfør af den gældende § 256 ikke mulighed for at pålægge disse personer tvangsbøder. Det er i medfør af den gældende bestemmelse heller ikke muligt, at udstede tvangsbøder, for ikke at efterkomme pligter i medfør af forordninger fastsat i medfør af direktiver, der gennemføres ved lov om kapitalmarkeder, som Finanstilsynet påser overholdelse af.

2.4.2. Erhvervsministeriets overvejelser

En række regler på kapitalmarkedsområdet er fastsat i forordninger med hjemmel i de direktiver der gennemføres ved denne lov. For at kunne føre et effektivt tilsyn med overholdelsen af forordningerne i medfør af § 211, stk. 3, skal Finanstilsynet også have mulighed for at udstede påbud og pålægge tvangsbøder for overtrædelse af forordninger fastsat i medfør af de direktiver, der gennemføres ved denne lov.

For at kunne føre et effektivt tilsyn med personer, der udarbejder eller udbreder investeringsanbefalinger eller anden information, der anbefaler eller foreslår en investeringsstrategi er det vigtigt, at disse personer kan straffes for manglende overholdelse af påbud eller afgivelse af urigtige eller vildledende oplysninger til Finanstilsynet. Desuden findes det hensigtsmæssigt, at Finanstilsynet, Erhvervsstyrelsen eller Danmarks Nationalbank også får mulighed for at kunne pålægge disse personer tvangsbøde for at efterkomme de pligter, der følger af markedsmisbrugsforordningen. I mangel af klar hjemmel i bestemmelserne om straf for manglende efterlevelse af påbud og afgivelse af urigtige eller vildledende oplysninger i § 254 og i § 256 om tvangsbøder i lov om kapitalmarkeder vurderes det hensigtsmæssigt og nødvendigt, at fysiske eller juridiske personer, der udarbejder eller udbreder investeringsanbefalinger eller anden information, der anbefaler eller foreslår en investeringsstrategi, skrives ind i de relevante bestemmelser.

2.4.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås i lovforslag, at Finanstilsynet kan påbyde en fysisk eller juridisk person at ændre en bestemt adfærd eller handling, hvis denne ikke opfylder sine forpligtelser efter loven eller regler fastsat i medfør heraf og efter forordninger, som Finanstilsynet påser overholdelsen af i medfør af loven eller regler fastsat i medfør af disse forordninger, jf. § 220 i lov om kapitalmarkeder, jf. § 2, nr. 6, i lovforslaget.

Desuden foreslås det, at personer der udarbejder eller udbreder investeringsanbefalinger eller anden information, der anbefaler eller foreslår en investeringsstrategi i medfør af markedsmisbrugsforordningen vil kunne straffes for manglende efterlevelse af påbud eller afgivelse af urigtige eller vildledende oplysninger i medfør af § 254, stk. 1, og stk. 3, jf. § 2, nr. 10, i lovforslaget eller vil kunne pålægges tvangsbøder for ikke at efterkomme de pligter, der påhviler dem i medfør af markedsmisbrugsforordningen, jf. § 256 i lov om kapitalmarkeder, jf. § 2, nr. 11, i lovforslaget.

Desuden foreslås det, at Finanstilsynet, Erhvervsstyrelsen eller Danmarks National Bank kan pålægge tvangsbøder til den eller de fysiske og juridiske personer, som ikke efterkommer de pligter efter loven eller regler fastsat i medfør heraf og efter forordninger, som Finanstilsynet påser overholdelsen af i medfør af loven eller regler fastsat i medfør af disse forordninger, jf. § 256 i lov om kapitalmarkeder, stk. 1, jf. lovforslagets § 2, nr. 12.

Finanstilsynet vil i sit tilsyn med bl.a. overholdelse af forordningen om markedsmisbrug kunne straffe en fysisk eller juridisk person, der udarbejder eller udbreder investeringsanbefalinger eller anden information, der anbefaler eller foreslår en investeringsstrategi for manglende efterlevelse af påbud og afgivelse af urigtige eller vildledende oplysninger samt undladelse af at efterkomme de pligter efter loven eller regler fastsat i medfør heraf og efter forordninger, som Finanstilsynet påser overholdelsen af i medfør af loven eller regler fastsat i medfør af disse forordninger.

2.5. Fastlæggelse af koncerntilsynsførende for koncerner med tilstedeværelse i Danmark

2.5.1 Gældende ret

Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/2034 af 27. november 2019 om tilsyn med investeringsselskaber (IFD) er gennemført i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter.

Efter artikel 46, stk. 6, i IFD kan de kompetente myndigheder efter fælles aftale undlade at anvende kriterierne for fastlæggelse af koncerntilsynsførende myndighed i artikel 46, stk. 3-5, i IFD, hvis det under hensyntagen til de pågældende fondsmæglerselskaber og omfanget af deres aktiviteter i de relevante medlemsstater ikke vil være hensigtsmæssigt med henblik på at sikre et effektivt tilsyn på konsolideret niveau eller tilsyn med overholdelse af koncernkapitaltesten. I sådanne tilfælde kan de kompetente myndigheder udpege en anden kompetent myndighed end, hvad der følger af artikel 46, stk. 3-5, i IFD, til at føre tilsyn på konsolideret niveau eller at føre tilsyn med overholdelse af koncernkapitaltesten, så der sikres et effektivt tilsyn på konsolideret niveau eller tilsyn med overholdelse af koncernkapitaltesten.

Den koncerntilsynsførende er i § 10, nr. 36, i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter, defineret som en kompetent myndighed med ansvar for tilsynet med, om moderfondsmæglerselskaber i Den Europæiske Union, og fondsmæglerselskaber, som kontrolleres af moderfondsmæglersholdingvirksomheder i Den

Europæiske Union eller blandede finansielle moderholdingvirksomheder i Den Europæiske Union, overholder koncernkapitaltesten.

Overholdelse af koncernkapitaltesten er i § 10, nr. 35, defineret som en modervirksomhed i en fondsmæglerselskabskoncerns opfyldelse af kravene i artikel 8 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 2019/2033 af 27. november 2019 om tilsynsmæssige krav til investeringsselskaber (IFR).

2.5.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Det er fundet hensigtsmæssigt at sikre transparens omkring Finanstilsynets og relevante kompetente myndigheders beføjelser til at undlade at anvende kriterierne i artikel 46, stk. 3-5, i IFD, for så vidt angår fastlæggelse af koncerntilsynsførende for fondsmæglerselskabskoncerner med tilstedeværelse i Danmark og andre medlemsstater. Gennemførelsen af artikel 46, stk. 6, i IFD vil sikre et effektivt tilsyn på konsolideret niveau eller tilsyn med overholdelse af koncernkapitaltesten.

2.5.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås i § 224, stk. 2, i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter at indsætte en bestemmelse om en proportionalitetsbetragtning i fastlæggelse af koncerntilsynsførende for koncerner med tilstedeværelse i Danmark og andre medlemsstater.

Det foreslås videre i § 224, stk. 3, i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter at sikre en partshøring, inden de relevante kompetente myndigheder træffer en fælles afgørelse, hvor relevante enheder i koncerner med tilstedeværelse i Danmark og andre medlemsstater får lejlighed til at udtale sig om en tilsigtet fælles afgørelse.

Der henvises til lovforslagets § 6, nr. 3, og bemærkningerne hertil.

2.6. Verifikation af oplysninger

2.6.1 Gældende ret

§ 253 i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter fastsætter rammer for verifikation af oplysninger for kompetente myndigheder i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område. Bestemmelsen gennemfører dele af artikel 50 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/2034 af 27. november 2019 om tilsyn med investeringsselskaber (IFD).

Efter bestemmelsen kan Finanstilsynet tillade kompetente myndigheder i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, at foretage verifikation af oplysninger afgivet af de her i landet beliggende fondsmæglerselskaber, fondsmæglerholdingvirksomheder, blandede finansielle holdingvirksomheder, finansieringsinstitutter, accessoriske servicevirksomheder, blandede holdingvirksomheder eller dattervirksomheder, herunder dattervirksomheder, som er

forsikringsselskaber, underlagt supplerende tilsyn af den pågældende kompetente myndighed.

2.6.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Det er fundet hensigtsmæssigt at gennemføre artikel 50 i IFD udtømmende for at skabe klarhed over, på hvilke måder en kompetent myndighed kan foretage verifikation af oplysninger i Danmark, herunder bl.a. Finanstilsynets rolle ved anmodning herom.

2.6.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås i § 253, stk. 2 og 3, i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter at opliste de yderligere muligheder for at få foretaget verifikation af oplysninger.

Med de foreslåede ændringer præciseres det, at Finanstilsynet inden for rammerne af Finanstilsynets beføjelser kan foretage verifikationen, eller anmode en revisor eller anden sagkyndig om at foretage verifikationen upartisk og straks rapportere resultaterne.

Der henvises til lovforslagets § 6, nr. 4, og bemærkningerne hertil.

2.7. Udpegning af Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet som afviklingsmyndigheder for CCP'er

2.7.1 Gældende ret

Efter gældende ret er der ikke særlige regler for genopretning eller afvikling af en central modpart (CCP), som det kendes fra pengeinstitutter og realkreditinstitutter i dag i henholdsvis lov om finansiell virksomhed og lov om restrukturering af visse finansielle virksomheder. En CCP skal derfor efter gældende ret rekonstrueres eller afvikles efter reglerne om likvidation, rekonstruktion eller konkurs.

CCP'er er i dag reguleret i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 648/2012 af 4. juli 2012 om OTC-derivater, centrale modparter og transaktionsregistre (EMIR). Ved en CCP forstås en enhed, der indtræder som modpart for både køber og sælger i en værdipapirhandel og derved garanterer afviklingen af handlen for begge parter. EMIR stiller en række krav til CCP'er, blandt andet kapital- og likviditetskrav, som har til formål at reducere risikoen mellem CCP'en og de handlende parter, der benytter CCP'er. Finanstilsynet påser overholdelsen af EMIR i medfør af § 211, stk. 2, nr. 4, i lov om kapitalmarkeder.

2.7.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2021/23 af 16. december 2020 om et regelsæt for genopretning og afvikling af centrale modparter (CCP R&R forordningen), blev vedtaget i december 2020. CCP R&R forordningen er en ny forordning, som fastsætter et regelsæt for genopretning og afvikling af CCP'er. Formålet med forordningen er at sikre den finansielle stabilitet ved at indføre en række genopretningstiltag og afviklingsværktøjer, der skal sikre, at sammenbruddet af en CCP ikke får alvorlige

negative konsekvenser for værdipapirhandlen og det finansielle system. CCP R&R forordningen vil gælde umiddelbart i Danmark og skal derfor ikke gennemføres i national lovgivning. Det er dog nødvendigt at udpege en eller flere afviklingsmyndigheder, som har ansvar for bl.a. udarbejdelse af afviklingsplaner og anvendelse af afviklingsværktøjer, og at der indføres regler, som sikrer, at der kan føres et effektivt tilsyn med overholdelsen af CCP R&R forordningen. Reglerne i CCP R&R forordningen om afviklingsmyndighedernes opgaver og kompetencer finder anvendelse fra den 12. august 2022.

Det fremgår af artikel 3, stk. 1 og 2, i CCP R&R forordningen, at det skal være nationale centralbanker, kompetente ministerier, offentlige administrative myndigheder eller andre myndigheder, der har fået overdraget offentlige administrative beføjelser, der udpeges som afviklingsmyndighed for CCP'er, og at afviklingsmyndighederne skal have sagkundskab, ressourcer og operationel kapacitet til at kunne anvende afviklingsforanstaltninger og udøve deres beføjelser med den hurtighed og fleksibilitet, der er nødvendig for at opfylde afviklingsmålene.

CCP R&R forordningen tager udgangspunkt i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) nr. 2014/59 af 15. maj 2015 om et regelsæt for genopretning og afvikling af kreditinstitutter og investeringsselskaber (BRRD), der er implementeret i lov om finansiell virksomhed, lov om fondsmæglerselskaber og lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, og som fastsætter et regelsæt for genopretning og afvikling af bl.a. banker og visse fondsmæglerselskaber. Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet er afviklingsmyndigheder for disse finansielle virksomheder.

Erhvervsministeriet finder det hensigtsmæssigt, at både Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet bliver udpeget som afviklingsmyndigheder for CCP'er, og at fordelingen af de opgaver, der er forbundet med afvikling af en CCP bliver fordelt mellem Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet på samme vis, som opgaverne er fordelt mellem disse to myndigheder for så vidt angår afviklingsopgaverne vedrørende pengeinstitutter og realkreditinstitutter samt visse fondsmæglerselskaber. På den måde udnyttes de kompetencer og erfaringer, som Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet allerede har med afvikling af andre finansielle virksomheder bedst muligt. Det sikres samtidig med lovforslaget, at enten Finanstilsynet eller Finansiell Stabilitet vil være ansvarlig myndighed inden for et givent ansvarsområde, hvor der undervejs vil være samarbejde med øvrige myndigheder. Med denne fordeling skal Finanstilsynet varetage de opgaver, der foreligger, indtil en CCP vurderes at være nødlidende eller forventeligt nødlidende, i såkaldt going concern, og Finansiell Stabilitet skal varetage de opgaver, der er forbundet med, at en CCP vurderes at være nødlidende eller forventeligt nødlidende, såkaldt gone concern.

CCP'er er systemisk vigtige infrastrukturvirksomheder, og det er derfor vigtigt, at afviklingsmyndighederne kan handle hurtigt og resolut for at opretholde tilliden til kapitalmarkedet. Afviklingsmyndigheden har derfor en række opgaver i forbindelse med

afviklingsplanlægning, der skal udføres løbende og inden CCP'en bliver nødlidende eller forventeligt nødlidende. Det vil sige mens CCP'en er going concern.

Afviklingsmyndighedens opgaver i forbindelse med CCP'er i going concern er at udarbejde afviklingsplaner for CCP'er, at indsamle information fra CCP'en, der er relevant for afviklingsplanlægningen, og at oprette og lede et afviklingskollegium for CCP'er, der er etableret i afviklingsmyndighedens medlemsstat. Afviklingskollegiet består i henhold til artikel 4 i CCP R&R forordningen af en række myndigheder, hvis kompetenceområde vil blive berørt af CCP'ens sammenbrud. Disse er bl.a. CCP'ens tilsynsmyndighed og tilsynsmyndighederne for de handelspladser, der serviceres af CCP'en.

Afviklingskollegiets opgaver er bl.a. at medvirke til udarbejdelsen af afviklingsplaner, udveksle relevante oplysninger, afhjælpe hindringer for afviklingen og koordinere kommunikation til offentligheden om afviklingsplaner i de relevante medlemsstater.

Det følger af art. 2, nr. 7, i CCP R&R forordningen, at Finanstilsynet bliver kompetent myndighed for CCP'er i henhold til forordningen, når den finder anvendelse. Som kompetent myndighed skal Finanstilsynet vurdere en CCP's genopretningsplan og har beføjelser til at iværksætte foranstaltninger i forbindelse med tidlig indgriben i en CCP's genopretningsfase. Disse foranstaltninger kan bl.a. være krav om, at CCP'en iværksætter genopretningstiltag, ændring i CCP'ens forretningsstruktur eller påbud om begrænsning af udbytteudbetaling.

Finanstilsynet skal forelægge en CCP's genopretningsplan for afviklingsmyndigheden med henblik på identifikation af genopretningsforanstaltninger, der kan have negativ indvirkning på CCP'ens afviklingsmuligheder. I den forbindelse er det hensigtsmæssigt, at genopretningsplanen forelægges for Finansiell Stabilitet, selvom CCP'en på det tidspunkt er going concern. Finansiell Stabilitet foreslås som den afviklingsmyndighed, der skal forestå CCP'ens afvikling, og vil derfor være den myndighed, der har indsigt i hvilke genopretningstiltag, der kan være til hinder for afviklingen.

Udpegning af Finanstilsynet som afviklingsmyndighed for CCP'er, mens de er levedygtige eller under genopretning, såkaldt going concern, afspejler den fordeling, som også anvendes for pengeinstitutter, realkreditinstitutter og visse fondsmæglerselskaber. Denne opdeling sikrer endvidere, at reelle myndighedsopgaver (som fx afgivelse af påbud, indhentelse af oplysninger) placeres i Finanstilsynet. En CCP skal således kun levere oplysninger til Finanstilsynet, når den er i almindelig drift. Finanstilsynet sikrer, at Finansiell Stabilitet modtager de oplysninger, som er nødvendige for udførelsen af Finansiell Stabilitets opgaver som afviklingsmyndighed for CCP'er, herunder bl.a. udarbejdelse af afviklingsplaner.

Der er i dag ikke CCP'er etableret i Danmark.

2.7.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås at udpege Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet som afviklingsmyndigheder i Danmark for CCP'er.

Opgaverne og kompetencerne i medfør af CCP R&R forordningen foreslås med dette lovforslag fordelt mellem Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet, så det i videst muligt omfang følger den kompetencefordeling, som kendes i dag fra BRRD.

Det vil sige, at Finanstilsynet er afviklingsmyndighed, indtil en CCP er nødlidende eller forventeligt nødlidende. Herefter er det Finansiell Stabilitet, som tager over. Det indebærer, at de kompetencer og opgaver, der vedrører levedygtige CCP'er varetages af Finanstilsynet, mens Finansiell Stabilitet tager over, når en CCP er vurderet nødlidende eller forventeligt nødlidende. Fordelingen af afviklingskompetencer og opgaver mellem Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet medfører endvidere, at reelle myndighedsopgaver (som fx afgivelse af påbud, indhentelse af oplysninger) placeres i Finanstilsynet, mens de forretningsorienterede opgaver (som fx udarbejdelsen af indstilling til afviklingsplaner og gennemførelse af afviklingsforanstaltninger, der bl.a. kræver et skøn over, hvilke afviklingsværktøjer der bedst muligt opfylder afviklingsformålene) placeres hos Finansiell Stabilitet.

Opgavefordelingen medfører samtidig, at der er behov for en grundig koordinering mellem Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet både i forbindelse med planlægningen og forberedelsen af en afvikling, og i forbindelse med gennemførelsen af en afvikling. Det tætte samarbejde nødvendiggør også, at der sker en omfattende informationsudveksling af de oplysninger, som Finanstilsynet indhenter fra CCP'en og får igennem sin tilsynsvirksomhed samt de oplysninger og den viden, som Finansiell Stabilitet opbygger vedrørende afvikling af CCP'er.

Det foreslås med et nyt § 212 a i lov om kapitalmarkeder, at Finanstilsynet bliver afviklingsmyndighed for en CCP for så vidt angår de opgaver, som afviklingsmyndigheden har over for en CCP i going concern i medfør af CCP R&R forordningen. Den foreslåede § 212 a i lov om kapitalmarkeder vil bl.a. medføre, at Finanstilsynet får til opgave at oprette, styre og lede et afviklingskollegium for CCP'er med hjemsted i Danmark og i koordinering med afviklingskollegiet vurdere CCP'ers afviklingsmuligheder samt at udarbejde og vedligeholde afviklingsplaner for CCP'er med hjemsted i Danmark.

Det foreslås endvidere, at der indsættes et nyt kapitel i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, der fastsætter hvilke artikler i CCP R&R forordningen, hvor Finansiell Stabilitet udpeges som afviklingsmyndighed. Udpegningen vil bl.a. medføre, at Finansiell Stabilitet får kompetence til at afvikle en nødlidende CCP med de afviklingsværktøjer, der følger af CCP R&R forordningen.

Det foreslås desuden, at der foretages en række ændringer i lov om kapitalmarkeder, som supplerer CCP R&R forordningen. Det foreslås at tilføje CCP R&R forordningen i § 211, stk. 2, i lov om kapitalmarkeder, der oplister de regler og forordninger, Finanstilsynet fører

tilsyn med. Ændringen vil give Finanstilsynet de nødvendige beføjelser til at påse overholdelse af CCP R&R forordningen, herunder beføjelse til at indhente oplysninger fra CCP'en i forbindelse med blandt andet vurdering af CCP'ens genopretningsplan, behov for tidlig indgriben eller i forbindelse med afviklingsplanlægning. Det foreslås at indsætte en ny straffebestemmelse i § 251 a, hvorefter overtrædelse af relevante artikler i CCP R&R forordningen vil blive strafbelagt med bøde. CCP R&R forordningen kræver, at en række overtrædelser af forordningens artikler strafbelægges. Det drejer sig om en CCP's pligter til at udarbejde og vedligeholde en genopretningsplan, til at fremlægge de nødvendige oplysninger til afviklingsmyndighederne, og til at meddele Finanstilsynet når CCP'en er nødlidende eller forventeligt nødlidende.

For nærmere om udpegning af Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet som afviklingsmyndigheder for en CCP i Danmark henvises til lovforslagets § 2, nr. 5, og § 7, nr. 6, samt bemærkningerne hertil.

2.8. Pengeinstitutter med tilladelse som centrale modparter (CCP'er)

2.8.1 Gældende ret

De gældende regler i § 71 a, § 71 b, § 71 c, § 177 a, § 177 b, § 182 b, § 182 c, § 182 d, § 182 e, § 182 f, § 224 a, kapitel 15 a, kapitel 17 og kapitel 17 a, i lov om finansiel virksomhed, indeholder regler om genopretning og afvikling af finansielle virksomheder, der implementerer direktiv 2014/59/EU (BRRD).

Baggrunden for BRRD-reguleringen har været, at forebygge bankkriser og sikre en velordnet afvikling af nødlidende pengeinstitutter. Danske pengeinstitutter er, som følge af implementeringen i dansk ret, blevet omfattet af disse regler.

Pengeinstitutter kan i princippet også have tilladelse som centrale modparter (CCP'er) i henhold til artikel 14 i forordning (EU) nr. 648/2012 (EMIR) samtidig med tilladelsen til at drive pengeinstitutvirksomhed. BRRD-reglerne gør sig i dag gældende uanset om pengeinstituttet har en tilladelse som central modpart (CCP).

2.8.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Det følger af artikel 93 i CCP R&R forordningen, der ændrer i BRRD, at BRRD ikke finder anvendelse på enheder, der er meddelt tilladelse som centrale modparter (CCP'er) i henhold til artikel 14 i forordning (EU) nr. 648/2012 (EMIR).

CCP'er vil i stedet følge reglerne for afvikling og genopretning i CCP R&R forordningen.

For at gennemføre art. 93 i CCP R&R forordningen, foreslås en ændring af lov om finansiel virksomhed, hvorefter pengeinstitutter med tilladelse som CCP'er undtages fra reglerne om genopretning og afvikling, der er implementeret i lov om finansiel virksomhed som følge af BRRD.

CCP'er kan i henhold til art. 14(3) i forordning (EU) nr. 648/2012 (EMIR) udelukkende udøve clearingaktiviteter og aktiviteter associeret med clearing. Det vil derfor ikke være muligt for en CCP, samtidigt at udøve egentlig pengeinstitutvirksomhed.

I Tyskland og Frankrig har CCP'er kunne opnå en pengeinstituttiladelse, uden at de dog har udøvet egentlig pengeinstitutvirksomhed. Pengeinstituttiladelsen betød, at tyske og franske CCP'er blev omfattet af BRRD's regler og derudover fik mulighed for at deltage i det fælleseuropæiske betalingssystem, Target2. Fremadrettet vil det være CCP R&R forordningens regler om genopretning og afvikling, der kommer til at gælde for de pågældende institutter.

Muligheden i CCP R&R forordningen for, at en CCP kan have en pengeinstituttiladelse, ses således at skyldes historiske omstændigheder i andre medlemslande. Denne teoretiske mulighed forventes ikke at få nogen praktisk betydning i Danmark. Det kan dog ikke på det foreliggende grundlag udelukkes, at omstændigheder i fremtiden vil medføre muligheden for at opretholde tilladelse som pengeinstitut og CCP samtidig. Det er derfor hensigtsmæssigt, at indsætte en bestemmelse der tager højde for den situation, at et pengeinstitut kan have en CCP tilladelse, og dermed være undtaget BRRD reglerne i henhold til CCP R&R forordningens art. 93.

Det bemærkes i denne forbindelse, at realkreditinstitutters virke er begrænset til realkreditinstitutvirksomhed, samt investeringsservices og accessorisk virksomhed knyttet til realkreditinstitutvirksomhed, jf. § 8 i lov om finansiel virksomhed. Da rollen som central modpart (CCP) falder uden for realkreditinstitutternes virksomhedsområde, og ikke kan betragtes som accessorisk virksomhed hertil, omfattes realkreditinstitutter ikke af lovforslaget.

2.8.3. Den foreslåede ordning

I § 1 i lov om finansiel virksomhed foreslås der indsat et nyt stk. 19, hvorefter pengeinstitutter med tilladelse som CCP'er undtages fra reglerne om genopretning og afvikling, der er implementeret i lov om finansiel virksomhed som følge af BRRD.

Konsekvensen af den foreslåede regel vil således være, at et pengeinstitut med en CCP tilladelse vil være omfattet af CCP R&R forordningens regler om afvikling og genopretning, i stedet for reglerne om afvikling og genopretning i BRRD. På nuværende tidspunkt findes der ingen CCP'er her i landet.

Det foreslåede implementerer CCP R&R forordningens artikel 93, der ændrer i BRRD.

Det følger af forslaget til § 1, stk. 19, i lov om finansiel virksomhed, at de af lovens bestemmelser, der er indført som følge af BRRD, ikke finder anvendelse på pengeinstitutter, der samtidig har tilladelse som CCP, jf. artikel 14 i forordning (EU) nr. 648/2012 (EMIR).

For nærmere om den foreslåede bestemmelse henvises til lovforslagets § 2, nr. 5, og § 7, nr. 6, samt bemærkningerne hertil.

2.9. Grundbeløb for årlige afgifter til Finanstilsynet

2.9.1 Gældende ret

Det fremgår af § 361, stk. 1, nr. 8, i lov om finansiel virksomhed, at pengeinstitutter, realkreditinstitutter og fondsmæglerselskaber I samlet betaler en årlig afgift på 3.350.000 kr. Afgiften fordeles i forhold til den enkelte virksomheds andel af de omfattede virksomheders samlede bogførte balancesum. Der pålægges altid en minimumsafgift på 4.400 kr.

Det fremgår af § 361, stk. 2, nr. 8, i lov om finansiel virksomhed, at centrale modparter (CCP'er) med tilladelse i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 648/2012 af 4. juli 2012 om OTC-derivater, centrale modparter og transaktionsregistre, jf. § 211, stk. 2, nr. 4, i lov om kapitalmarkeder, betaler en årlig afgift på 725.000 kr.

2.9.2. Erhvervsministeriets overvejelser

I medfør af gennemførelsen af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU af 15. maj 2014 (BRRD) er der indsat en afgiftsbestemmelse i henhold til hvilken, Finanstilsynet kan opkræve en årlig afgift fra pengeinstitutter, realkreditinstitutter og fondsmæglerselskaber I til Finanstilsynets arbejde som afviklingsmyndighed, jf. Folketingstidende 2014-15, Tillæg A, L 105 som fremsat, side 95.

Da afgiftsbeløbet for pengeinstitutter, realkreditinstitutter og fondsmæglerselskaber I fastsættes efter Finanstilsynets bevilling i finansloven, ændres afgiftsbeløbet som følge af Finanstilsynets øgede bevilling, jf. Finansloven 2021. Den øgede bevilling til Finanstilsynet er blandt andet begrundet i en øget arbejdsbyrde i forbindelse med implementeringen af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/879 af 20. maj 2019 (BRRD2), jf. Folketingstidende 2019-20, Tillæg E, aktstykke nr. 313 af 24. september 2020, side 1. Ændringen i afgiften for pengeinstitutter, realkreditinstitutter og fondsmæglerselskaber I, skyldes således at Finanstilsynet bruger flere ressourcer på afviklingsopgaver i medfør af BRRD2, som de virksomheder er omfattet af. Afgiftsændringen påvirker ikke den samlede bevilling til Finanstilsynet, som fastsat i finansloven, men påvirker kun fordelingen af afgifterne.

I dette lovforslag foreslås Finanstilsynet udpeget som afviklingsmyndighed for centrale modparter (CCP'er). Finanstilsynet vil dermed få nye opgaver i forbindelse med blandt andet afviklingsplanlægning, hvis der etableres CCP'er i Danmark. Det findes derfor hensigtsmæssigt at indsatte en afgiftsbestemmelse, der dækker Finanstilsynets udgifter for arbejdet som afviklingsmyndighed for CCP'er.

På nuværende tidspunkt er der ikke etableret CCP'er i Danmark. Hvis en CCP etablerer sig i Danmark vil Finanstilsynet have et øget ressourcebehov, svarende til øgede arbejdsopgaver til oprettelse og drift af afviklingskollegier, vurdering af

genopretningsplaner og udarbejdelse af afviklingsplaner mv. For at kunne bevare den eksisterende kvalitet i det øvrige tilsynsarbejde, vil den forøgede arbejdsmængde der kommer, hvis en CCP etablerer sig i Danmark, give Finanstilsynet anledning til at søge om en egentlig merbevilling til dette arbejde.

2.9.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås, at afgiftsbeløbet for pengeinstitutter, realkreditinstitutter og fondsmæglerselskaber, der har tilladelse til at yde eller udføre en eller begge af de investeringsservicer eller -aktiviteter, der er nævnt i bilag 1, afsnit A, nr. 3 og 6, i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter ændres fra 3.350.000 kr. til 4.200.000 kr.

Det foreslåede medfører en forøgelse af de afgifter, pengeinstitutter, realkreditinstitutter og fondsmæglerselskaber I skal betale til Finanstilsynet.

Derudover foreslås det, at det præciseres i § 361, stk. 2, nr. 8, i lov om finansiel virksomhed, at den årlige afgift på 725.000 kr. for CCP'er dækker finansiering af tilsynsaktiviteter.

Det foreslås endvidere, at der indsættes en ny bestemmelse, der fastsætter et afgiftsbeløb, der dækker finansiering af afviklingsopgaver, i det tilfælde, at der kommer CCP'er i Danmark.

2.10. Kontantreglen

2.10.1. Gældende ret

Det følger af § 81 i lov om betalinger (kontantreglen), at danske betalingsmodtagere som udgangspunkt altid skal tage imod betaling med kontanter ved fysisk handel. I medfør af stk. 2 gælder dette ikke i forbindelse med fjernsalg, herunder internethandel, og salg i selvbetjeningsautomater, herunder parkeringsautomater.

Siden lov om betalingskort m.v., jf. lov nr. 35 af 25. maj 1984, trådte i kraft i 1984, har danske betalingsmodtagere været forpligtet til at modtage betaling med kontanter. Ved ikrafttrædelsen af lov om betalinger den 1. januar 2018 blev kontantreglen lempet, hvorefter betalingsmodtagere kun er forpligtede til at modtage kontanter i tidsrummet kl. 06-22. Det følger af stk. 3, at betalingsmodtagere, der er beliggende i områder, hvor der kan være forhøjet risiko for røveri forbundet med modtagelse af kontanter, uanset stk. 1 alene er forpligtet til at modtage kontanter fra kl. 06.00 til kl. 20.00. Det følger af stk. 4, at betalingsmodtagere, der ønsker kun at modtage kontanter fra kl. 06.00 til kl. 20.00, jf. stk. 3, forinden udnyttelsen af stk. 4 skal underrette Finanstilsynet herom.

Ud over disse lempelser blev det fastsat i § 1, stk. 7, i lov om betalinger, at erhvervsministeren har mulighed for at give konkrete og generelle dispensationer fra kontantreglen. Dispensationsbeføjelsen forudsættes anvendt restriktivt. Det vil sige, at der skal være tungtvejende grunde til at anvende bestemmelsen. Dette vil for eksempel være tilfældet, hvor det vil forekomme urimelig byrdefuldt at lade lovens regulering finde

anvendelse. Der henvises i øvrigt til Folketingstidende 2016-2017, Tillæg A, L 157 som fremsat, side 87.

På den baggrund har erhvervsministeren fastsat en praksis, hvorefter betalingsmodtagere, der afvikler begivenheder af kort varighed, der højst forekommer én gang årligt og afvikles inden for et afgrænset område, kan tildeles dispensation fra kontantreglen. Dette omfatter festivaler, byfester og andre lignende arrangementer af midlertidig karakter. Det indebærer, at arrangøren, stadeholdere og andre betalingsmodtagere beliggende inden for arrangementets afgrænsede område fritages for forpligtelsen til at modtage kontanter under afholdelsen af begivenheden.

Den 9. januar 2020 delegerede erhvervsministeren beføjelsen til Finanstilsynet, der siden har forvaltet dispensationsbeføjelsen i overensstemmelse med ministerens fastlagte praksis.

2.10.1. Erhvervsministeriets overvejelser

I forbindelse med lempelsen af kontantreglen, der trådte i kraft pr. 1. januar 2018, blev der indsat en revisionsbestemmelse i lov om betalinger. Erhvervsministeriet foretog derfor en evaluering til brug for denne revision af kontantreglen. Evalueringen skulle konkret vurdere, om ordningen om mulighed for kontantfrie betalingsmodtagere i aften- og nattetimerne havde haft den ønskede effekt. Evalueringen blev forelagt Folketingets Erhvervsudvalg den 11. december 2020. På baggrund af evalueringen fremsatte erhvervsministeren i folketingsåret 2020-2021 et forslag om revision af kontantreglen.

Erhvervsministeriet indhentede i forbindelse med evalueringen bidrag fra relevante interesseorganisationer og øvrige relevante aktører. På baggrund heraf var det Erhvervsministeriets vurdering, at ordningen om mulighed for kontantfrie betalingsmodtagere i aften- og nattetimerne siden ikrafttrædelsen den 1. januar 2018 havde virket efter hensigten.

Erhvervslivets EU- og Regelforum har i dets anbefalingskatalog fra den 30. september 2020 foreslået, at kontantreglen lempes, således at butikker, der primært henvender sig til det professionelle marked (B2B-handel), og hvor mere end 75 pct. af butikkens omsætning stammer fra salg mellem virksomheder, samt hvor butikkens primære markedsføring er rettet mod erhvervsdrivende,) undtages fra kontantreglen.

Det er fundet hensigtsmæssigt, at kontantreglen tilpasses, så den ikke finder anvendelse på betalinger, hvor betaleren ikke er en forbruger. I situationer hvor der foretages betalinger mellem erhvervsdrivende, bør parterne have aftalefrihed med henblik på at fastlægge betalingsformen. Denne tilpasning får ikke reel betydning for forbrugerne, idet muligheden for aftalefrihed om betalingsform kun gælder, når betaleren ikke er en forbruger. Det er vurderingen, at dette giver den bedste afvejning mellem hensynet til ikke at pålægge betalingsmodtagere unødige byrder og forbrugernes ret til at betale med kontanter.

Tilpasningen implementerer fjernelsen af kontantpligten i B2B-handel, der følger af den politiske aftale mellem regeringen (Socialdemokratiet), Venstre, Socialistisk Folkeparti, Radikale Venstre, Enhedslisten, Nye Borgerlige og Alternativet af den 23. juni 2021 om det fremadrettede behov for revision.

Forbrugerombudsmanden påser virksomheders overholdelse af kontantreglen.

Videre er det fundet hensigtsmæssigt, at kravet om forudgående orientering til Finanstilsynet, når betalingsmodtagere beliggende i særligt røveriudsatte områder ønsker at fravige kontantreglen i tidsrummet kl. 20-22, ophæves. Bestemmelsen indebærer alene en administrativ forpligtelse til at underrette Finanstilsynet. På Finanstilsynets hjemmeside fremgår en oversigt over, hvilke forretninger der har benyttet sig af muligheden for at fravige kontantreglen i tidsrummet kl. 20-22. I praksis har det vist sig, at det er meget få borgere, der benytter sig af muligheden for at gøre sig bekendt med denne oversigt. I 2020 var der mindre end 2.000, der besøgte oversigten på Finanstilsynets hjemmeside. Ophævelsen af orienteringsforpligtelsen vil alene medføre en lempelse af de administrative byrder forbundet med orienteringen af Finanstilsynet og indebærer ikke en ændring af kontantreglen.

Endeligt er det fundet hensigtsmæssigt, at erhvervsministerens gældende dispensationspraksis fastsættes ved lov. Hensynet er, at det derved bliver mere transparent for både erhvervsdrivende og forbrugere, hvornår der er mulighed for at afvise kontanter. Finanstilsynet har administreret dispensationsadgangen i overensstemmelse med erhvervsministerens praksis siden 9. januar 2020. Finanstilsynet har i den periode givet tretten dispensationer.

2.10.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås at ophæve den gældende bestemmelse i stk. 4 i § 81, der indeholder en forpligtelse for betalingsmodtagere i særligt røveriudsatte områder om at orientere Finanstilsynet, såfremt de ønsker at afvise kontanter i tidsrummet kl. 20-22.

Det foreslås at indsætte et nyt stk. 4 i § 81. Det indebærer, at kontantreglen lempes, således at den ikke finder anvendelse på betalinger, hvor betaleren ikke er en forbruger.

Det foreslås at indsætte et nyt stk. 5 i § 81. Bestemmelsen formaliserer den gældende dispensationspraksis.

2.11. Fuld implementering af Solvens II-direktivets krav til virksomheder, der driver livsforsikrings- og skadesforsikringsvirksomhed samtidigt (SUL-reguleringen)

2.11.1. Gældende ret

Det følger af den gældende § 19, stk. 1, 1. pkt., i lov om finansiel virksomhed, at livsforsikringsvirksomhed ikke i samme selskab må forenes med anden forsikringsvirksomhed. Livsforsikringsvirksomheder kan dog ud over livsforsikringsvirksomheden udøve virksomhed inden for forsikringsklasserne 1 og 2, jf.

lovens bilag 7. Bestemmelsen implementerer artikel 73, stk. 1 og 2, litra a. Efter artikel 73, stk. 1, kan forsikringsselskaber i udgangspunktet ikke meddeles tilladelse til udøvelse af livsforsikringsvirksomhed og skadesforsikringsvirksomhed samtidig. Efter artikel 73, stk. 2, litra a, kan medlemsstaterne imidlertid fastsætte, at selskaber, der har fået tilladelse til udøvelse af livsforsikringsvirksomhed, ligeledes kan få tilladelse til udøvelse af skadesforsikringsvirksomhed for de risici, der er nævnt i direktivets bilag I, del A, nr. 1 og 2 om syge- og ulykkesforsikringer.

Det vil sige, at livsforsikringsvirksomheder tillige kan tilbyde de såkaldte syge- og ulykkesforsikringer (SUL).

De to former for virksomhed skal dog forvaltes særskilt i overensstemmelse med Solvens II-direktivets artikel 74, der er implementeret i bekendtgørelse nr. 1774 af 16. december 2015 om livsforsikringsselskabers syge- og ulykkesforsikringsvirksomhed. Bekendtgørelsen er udstedt i medfør af den gældende § 19, stk. 2.

Efter § 3 i bekendtgørelsen skal livsforsikringsvirksomheder, der også har tilladelse til at drive syge- og ulykkesforsikringsvirksomhed, udøve livsforsikringsvirksomhed og syge- og ulykkesforsikringsvirksomhed adskilt, således at overskuddet fra livsforsikringsvirksomheden udelukkende kommer de livsforsikrede til gode på samme måde, som hvis selskabet kun udøvede livsforsikringsvirksomhed og de respektive interesser for de livs- og skadesforsikrede sikres.

Det følger af § 4 i bekendtgørelsen, at forsikringsvirksomheder skal opføre et minimumskapitalkrav for henholdsvis dets livsforsikringsvirksomhed og syge- og ulykkesforsikringsvirksomhed på samme måde, som hvis selskabet kun udøvede den ene virksomhedsform.

Det følger af § 7 i bekendtgørelsen, at forsikringsselskabernes risikoforrentning ikke må afhænge af forsikringsselskabets syge- og ulykkesforsikringsvirksomhed. Har egenkapitalen dækket tab som følge af syge- og ulykkesforsikringsvirksomheden, så er selskabet ikke berettiget til at rette op herpå i årets eller kommende års fordeling af det realiserede resultat.

2.11.1. Erhvervsministeriets overvejelser

Livsforsikringsselskaber kan i dag ud over deres livsforsikringsvirksomhed udbyde syge- og ulykkesforsikringer (SUL), forudsat at kravet om særskilt forvaltning bliver overholdt.

Baggrunden for kravet om særskilt forvaltning er, at der i livsforsikring gælder et krav om, at virksomhederne skal tegne livsforsikringskontrakterne betryggende, så der er tilstrækkelig sikkerhed for, at de typisk langt løbende kontrakter kan honoreres på sigt. Denne tilgang indebærer, at der automatisk opstår et overskud på livsforsikringsforretningen, hvilket for produkter med ret til bonus betyder, at en del skal tilbageføres til kunderne som bonus.

Reglerne forudsætter, at det overskud, der skabes i livsforsikringsaktiviteterne pga. kravet brug af om betryggende forudsætninger, kun kommer de livsforsikrede til gode, som hvis virksomheden kun drev livsforsikringsvirksomhed. Der må derfor ikke ske en sammenblanding i forvaltningen af de to forskellige typer af virksomhed.

På trods af kravet om særskilt forvaltning, der stammer fra Solvens II-direktivet, har der gennem længere tid været fokus på livsforsikringsvirksomheders håndtering af syge- og ulykkesforsikringer, hvor virksomhederne gennem de senere år har præsteret meget store underskud. Det har vist sig, at der har været afhængigheder mellem de to forretningsben, således at der løbende har været behov for tilskud fra livsforsikringsvirksomhedsaktiviteterne til SUL-aktiviteterne.

De store underskud kan potentielt true beskyttelsen af forsikringstagerne. Finanstilsynet har derfor foretaget forskellige justeringer i bekendtgørelse om livsforsikringsselskabernes syge- og ulykkesforsikringsvirksomhed med det formål at sikre bedre beskyttelse af forsikringstagerne, der træder i kraft d. 1. januar 2022. Erhvervsministeriet vurderer derfor, at der er behov for en præcisering af de regler i lov om finansiel virksomhed, der vedrører samme område, hvilket bl.a. indebærer en mere tydelig implementering af Solvens II-direktivet og en række præciseringer af reglerne generelt set på området.

Eksempelvis lægger Finanstilsynet allerede i dag vægt på holdbarheden af en forretningsmodel i sin tilsynsvirksomhed, hvilket bygger det på et ønske om en proaktiv tilgang til tilsynet med de finansielle virksomheder. Finanstilsynet har tidligere primært haft en solvensmæssig tilgang til tilsynet med og vurderingen af forsikringsvirksomhederne, og har altid haft mulighed for at reagere overfor aktuelle lovovertrædelser. Siden 2010 har Finanstilsynet ligeledes haft mulighed for at reagere før der opstår en aktuel lovovertrædelse. Det kan f.eks. være i situationer, hvor tilsynet bliver opmærksomt på risici, der udspringer af, at en virksomhed har valgt en risikabel forretningsmodel, eller situationer hvor tilsynet i øvrigt vurderer, at forretningsmodellen er uholdbar på længere sigt f.eks. pga. manglende indtjening eller lignende.

For at sikre klarhed bør det fremgå klart, at holdbarhed i forhold til virksomheder, der både driver livsforsikringsvirksomhed og SUL-virksomhed vil blive vurderet både samlet set og for de to forretningsben hver for sig, så virksomhederne opfylder kravet om særskilt forvaltning og sikrer, at der ikke er afhængigheder mellem de to forretningsben, herunder at der ikke opstår behov for tilskud mellem de to typer af virksomhed.

Reglerne foreslås således bl.a. præciseret, så der i lyset af de regeljusteringer, der aktuelt gennemføres i forhold til området på bekendtgørelsesniveau, er sikret tydelighed omkring Finanstilsynets vurdering af sådanne virksomheders drift og forretningsmodeller og de tilsynsmæssige beføjelser i den sammenhæng.

2.11.3. Den foreslåede ordning

Overordnet set skal de foreslåede justeringer understøtte, at det tydeligt fremgår, hvad det kræver at opnå tilladelse til og at drive syge- og ulykkesforsikringsvirksomhed som livsforsikringsvirksomhed i overensstemmelse med Solvens II-direktivet.

Det foreslås i § 14, stk. 12, at fastsætte, hvad der skal til for at opnå tilladelse til at drive livsforsikringsvirksomhed og syge- og ulykkesforsikringsvirksomhed i samme selskab, så kravene fremgår mere tydeligt.

Det foreslås desuden at præcisere i § 19, stk. 2, hvad der overordnet set gælder for virksomheder, der opnår tilladelse til at drive både livsforsikrings- og skadesforsikringsvirksomhed.

Der ændres ikke på, at de nærmere detaljerede regler, herunder implementering af visse af Solvens II-direktivets krav, udmøntes i en bekendtgørelse udstedt af Finanstilsynet.

Det foreslås at ændre ordlyden af hjemmelsbestemmelsen i § 19, stk. 2. Ændringen foreslås, da bestemmelsen er gammel, og der er et behov for at præcisere hvilket indhold bekendtgørelsen rummer, dvs. hvilke regler, der gælder for virksomheder, der driver livsforsikringsvirksomhed og syge- og ulykkesforsikringsvirksomhed i samme selskab.

Det foreslås i § 344, stk. 2, 3. pkt., at præcisere, at Finanstilsynet i sit tilsyn med virksomhederne, skal lægge vægt på holdbarheden af den samlede virksomhed, samt holdbarheden af livsforsikringsvirksomheden og skadesforsikringsvirksomheden.

Det foreslås i § 224, stk. 9, at præcisere Finanstilsynets mulighed for at inddrage tilladelsen til at drive livsforsikringsvirksomhed eller skadesforsikringsvirksomhed særskilt.

2.12. Boligkreditdirektivet

2.12.1 Gældende ret

Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/17/EU af 4. februar 2014 om forbrugerkreditaftaler i forbindelse med fast ejendom til beboelse (boligkreditdirektivet) trådte i kraft den 28. februar 2014. Direktivet blev i 2015 implementeret i lov om finansiel virksomhed, lov om ejendomskreditselskaber, lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditformidlere samt en række bekendtgørelser. Reglerne trådte i kraft den 21. marts 2016.

Boligkreditdirektivet fastsætter de nærmere regler for kreditgivere og kreditformidlere, der tilbyder aftaler om forbrugerkredit sikret ved pant eller på anden vis i forbindelse med fast ejendom til beboelse. Direktivet indeholder organisatoriske krav til kreditgivere og boligkreditformidlere, herunder regler om kompetencekrav, aflønning og udførelse af en kreditværdighedsvurdering.

2.13.1 Erhvervsministeriets overvejelser

Efter en gennemgang af Danmarks implementering af boligkreditdirektivet er Erhvervsministeriet blevet opmærksom på, at boligkreditdirektivet ikke fuldt ud er gennemført i dansk ret. Der er derfor behov for at foretage en række ændringer for at sikre en korrekt implementering af direktivet.

2.12.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås at indføre et krav om, at ejendomskreditselskaber skal udarbejde en forretningsgang for selskabets udførelse af kreditværdighedsvurderinger. Denne forretningsgang skal vedlægges, når selskabet ansøger om at blive godkendt som ejendomskreditselskab. Der henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 8, nr. 3.

Det foreslås endvidere at tydeliggøre bestemmelsen om hjemsted i lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditformidlere i forhold til kreditformidlere uden et vedtægtsmæssigt hjemsted. Der henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 9, nr. 1.

Det foreslås også at præcisere den underretningsforpligtelse Finanstilsynet har i forbindelse med kreditformidlers udøvelse af grænseoverskridende virksomhed, samt rækkevidden af formidlerens aktivitet i den forbindelse.

Der henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 9, nr. 3 og 5.

Endelig foreslås det at præcisere de relevante bestemmelser om et virksomhedsregister for godkendte kreditformidlere for at sikre en korrekt implementering af direktivet bestemmelse herom. Der henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 999, nr. 2.

2.13. Forbrugerombudsmandens kompetence i god-skik sager m.v.

2.13.1 Gældende ret

Efter de gældende regler i lov om finansiell virksomhed, jf. lovbekendtgørelse nr. 1447 af 11. september 2020, har Forbrugerombudsmandens kompetence til at anlægge sager om handlinger, der strider mod redelig forretningsskik og god praksis, i henhold til § 43, stk. 1, 2 og 9, § 48 a og §§ 53 b-53 d.

Efter § 348 har Finanstilsynet mulighed for at underrette Forbrugerombudsmanden om sager, hvor en virksomheds kunder kan have lidt tab som følge af virksomhedens manglende efterlevelse af § 43, stk. 1, og regler udstedt i medfør af § 43, stk. 2 og 9.

2.14.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Gældende fra den 1. januar 2020 fik erhvervsministeren bemyndigelse til at fastsætte regler om finansielle virksomheders forpligtelse til at udlevere et standardiseret nøgletalsdokument til forbrugere ved fremsættelse af tilbud om realkredit- og realkreditlignende lån. Reglerne har til hensigt at gøre det nemmere for forbrugere at sammenligne realkreditlån og realkreditlignende lån fra forskellige udbydere ved at give

forbrugerne en let forståelig og kortfattet oversigt over de væsentligste nøgletal forud for indgåelsen af en låneaftale.

I overensstemmelse med bemyndigelsen er der udstedt regler herom i bekendtgørelse nr. 752 af 23. april 2021 om god skik for boligkredit. Bekendtgørelse trådte i kraft den 1. oktober 2021.

De gældende regler fastslår, at Forbrugerombudsmanden på god skik området har mulighed for at anlægge sager ved domstolene. Erhvervsministeriet finder det afgørende, at Forbrugerombudsmanden – i overensstemmelse med den gældende model – også har hjemmel til at indbringe overtrædelser af reglerne om et nøgletalsdokument for domstolene.

Iden forbindelse finder Erhvervsministeriet, at Finanstilsynets hjemmel til at underrette Forbrugerombudsmanden om verserende god skik sager bør tilpasses, så Finanstilsynet også kan underrette om sager, hvor en virksomheds kunder kan have lidt skade som følge af manglende efterlevelse af reglerne om udlevering af et nøgletalsdokument udstedt i medfør af § 43, stk. 8.

2.13.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås, at Forbrugerombudsmandens kompetence efter § 348 i lov om finansiel virksomhed til at anlægge sager om handlinger i strid med redelig forretningsskik og god praksis udvides til at omfatte reglerne om udlevering af et nøgletalsdokument, jf. § 43, stk. 8, i lov om finansiel virksomhed. Der henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 16.

I samme forbindelse foreslås det, at udvide Finanstilsynets mulighed for at underrette Forbrugerombudsmanden til at omfatte sager om overtrædelse af reglerne udstedt i medfør af § 43, stk. 8. Der henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 17.

Endvidere foreslås det at præcisere, at de oplysninger, som Forbrugerombudsmanden får adgang til efter § 348 a, stk. 2, er underlagt tavshedspligt efter § 354, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed. Der henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 19 og 20.

2.14. Behandling af personnummer

2.14.1 Gældende ret

Personnummer (CPR-nummer) tildeles til alle, som bor i Danmark, og som opfylder betingelserne i § 3, stk. 1, i lov om Det Centrale Personregister (CPR-loven), jf. lovbekendtgørelse nr. 1297 af 3. september 2020. Formålet med registrering i CPR og tildeling af personnummer er en sikker identifikation af personer. Der registreres således i registret grundlæggende personoplysninger, herunder bl.a. navn, bopælsadresse og lignende, om de pågældende, som kan videregives til offentlige myndigheder og private, der har en berettiget interesse heri.

Personnumre og oplysningerne i CPR-registret udgør således personoplysninger. Den overordnede regulering af behandling af personoplysninger er fastlagt i Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 2016/679 af 27. april 2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger (databeskyttelsesforordningen). Databeskyttelsesforordningen finder direkte anvendelse i dansk ret, men forordningen er i dansk ret suppleret af databeskyttelsesloven, jf. lov nr. 502 af 23. maj 2018 om supplerende bestemmelser til forordning om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger.

Databeskyttelsesforordningen definerer i artikel 4, nr. 2 ”behandling” af personoplysninger som enhver aktivitet eller række af aktiviteter – med eller uden brug af automatisk behandling – som personoplysninger eller en samling af personoplysninger gøres til genstand for, f.eks. indsamling, registrering, organisering, systematisering, opbevaring, tilpasning eller ændring, genfindning, søgning, brug, videregivelse ved transmission, formidling eller enhver anden form for overladelse, sammenstilling eller samkøring, begrænsning, sletning eller tilintetgørelse.

§ 11, stk. 2, i databeskyttelsesloven fastsætter, at private må behandle oplysninger om personnummer, hvis det følger af lovgivningen, det vil sige en retlig hjemmel i anden lovgivning eller hvis den registrerede har givet et samtykke i overensstemmelse med databeskyttelsesforordningens artikel 7.

De finansielle virksomheder er i kraft af anden lovgivning berettiget til at behandle og opbevare personnummer med forskellige, afgrænsede formål. Dette gælder især i relation til hvidvaskloven, hvor virksomheder skal indhente kunders/medlemmers personnummer for at sikre identiteten af deres kunder med henblik på at forhindre hvidvask og terrorfinansiering. Det gælder endvidere i relation til den skattemæssige regulering, hvorefter virksomhederne er forpligtet til at anvende personnummeret som reference i forbindelse med indberetninger til f.eks. Skatteforvaltningen.

§ 38 i lov om Det Centrale Personregister giver finansielle virksomheder adgang til at få udleveret en række oplysninger fra CPR-registreret, der kan anvendes til at sikre entydig identifikation af en kunde. Det er en betingelse for levering af oplysninger fra CPR-registret efter § 38, at modtageren er berettiget til at behandle oplysningerne efter databeskyttelsesforordningen og databeskyttelsesloven.

Lov om finansiell virksomhed, lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservices og -aktiviteter og lov om forsikringsformidling indeholder ikke i dag hjemmel til at behandle personnummer i databeskyttelsesforordningens forstand med henblik på entydig identifikation ved varetagelsen af administrative opgaver samt rådgivning af kunder. dag

Den entydige identifikation er afgørende for både kunder og de finansielle virksomheder. Finansielle virksomheder er vant til at håndtere personnummeret på fortrolig og sikker vis,

herunder f.eks. i forbindelse med indberetninger til Skatteforvaltningen af udbetalte skattepligtige erstatninger, udbetalinger til NemKonto af erstatninger, refusion af betalte præmier, udbetaling af bonus osv., anvendelse af personnummer ved brug af e-Boks som sikker digital post mellem den finansielle virksomhed og dets kunder og anvendelse af personnummer som identifikation i forbindelse med kommunikationen mellem virksomheden og den pågældende person.

2.14.1 Erhvervsministeriets overvejelser

Pengeinstitutter, forsikringsselskaber m.v. varetager en række rådgivningsmæssige og administrative opgaver i relation til sine kunder og de produkter, der udbydes. Til brug herfor er det nødvendigt at kunne foretage en entydig identifikation af kunden, skadelidte og andre personer i relation til de rettigheder, der er knyttet til det pågældende aftaleforhold.

Virksomhederne har allerede – i kraft af anden lovgivning – mulighed for at behandle personnummer med henblik på varetagelsen af en række afgrænsede formål, herunder indberetning til skattemyndighederne, kundekendskabsprocedurer i henhold til hvidvaskloven m.v. Denne lovgivning giver imidlertid ikke en hjemmel til at behandle personnummer i den daglige administration af kundeforhold og ved rådgivning af kunder. Virksomhederne er derfor afhængige af, at den pågældende kunde giver samtykke til behandling af personnummeret.

Det bemærkes i den forbindelse, at et samtykke til enhver tid kan trækkes tilbage, hvilket eksempelvis kan besværliggøre virksomhedernes mulighed for at administrere og rådgive effektivt i det konkrete kundeforhold. Endvidere har både EU-Kommissionen og Datatilsynet f.eks. opfordret forsikringsbranchen til at begrænse anvendelsen af samtykke som behandlingshjemmel mest muligt. I den forbindelse er der især henvist til de skærpede krav til samtykke i databeskyttelsesforordningens artikel 7. Desuden er der henvist til den øgede risiko for, at samtykket tilbagekaldes.

Det vurderes på den baggrund hensigtsmæssigt at skabe en klar hjemmel til at behandle personnummer med henblik på at sikre en entydig identifikation af den enkelte kunde. En sådan mulighed vurderes at ville understøtte digitaliseringen og sikre, at eksisterende kunder nemt og enkelt kan få administreret deres finansielle produkter m.v., modtage rådgivning eller komme i kontakt med den finansielle virksomhed på sikker vis. Det er i den forbindelse en forudsætning, at kunden kan identificeres.

2.14.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås at indsætte en ny bestemmelse i lov om finansielle virksomheder, lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservices og -aktiviteter og lov om forsikringsformidling, hvorefter virksomhederne kan indhente og behandle personnummer til brug for en entydig identifikation med henblik på løsning af administrative opgaver og rådgivning.

Finansielle virksomheder har i dag hjemmel i hvidvaskloven til at anmode om personnummer og til at lave kontrolopslag i CPR-registret for at foretage en entydig identifikation af kunden. Endvidere vil en række finansielle virksomheder have kundernes personnummer for at kunne benytte det til at indberette til Skatteforvaltningen. Endelig har en del finansielle virksomheder fået samtykke fra kunderne til at anvendelse af kundens CPR-nummer. Som følge heraf vil de fleste finansielle virksomheder i praksis derfor have kundernes personnummer, men vil kun have adgang til at behandle det i forhold til de konkrete opgaver, der er fastlagt i lovgivningen og er i overensstemmelse med det afgivne samtykke.

Lovforslaget vil give pengeinstitutter, forsikringsselskaber m.fl. hjemmel til at anvende kundens personnummer til løsningen af administrative opgaver og rådgivning i det pågældende kundeforhold. Det indebærer bl.a., at der kan foretages opslag i CPR-registreret for at sikre, at virksomheden har opdaterede oplysninger om kunden, herunder adresse, samt anvende personnummer til brug for kommunikation med kunden.

Der henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 12, § 6, nr. 2, og § 10, nr. 1.

2.15. Undtagelse til gensidighedskravet i anordning om ikrafttræden for Færøerne af lov om finansiell virksomhed §§ 30 og 31

2.15.1 Gældende ret

Anordning om ikrafttræden for Færøerne af lov om finansiell virksomhed, jf. anordningsbekendtgørelse nr. 1032 af 8. oktober 2019, fastsætter i medfør af §§ 30 og 31 regler for udøvelse af finansiell virksomhed på Færøerne for de virksomheder, der har fået tilladelse til at udøve finansiell virksomhed i Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område.

§§ 30 og 31 i anordning om ikrafttræden for Færøerne af lov om finansiell virksomhed indeholder et særligt færøsk krav om, at udøvelse af finansiell virksomhed er betinget af, at der er en aftale mellem Færøerne og den pågældende virksomheds hjemland, der fastsætter, at færøske virksomheder har samme rettigheder i vedkommende hjemland (gensidighedskrav). Gensidighedskravet blev indført ved anordning nr. 86 af 10. februar 2006 om ikrafttræden for Færøerne af lov om finansiell virksomhed, som bl.a. blev udstedt i medfør af § 438, stk. 1, i lov nr. 453 af 10. juni 2003 om lov om finansiell virksomhed.

Formålet med gensidighedskravet er, at færøske finansielle virksomheder skal have adgang til at udøve finansiell virksomhed i de EU-lande, hvor de finansielle virksomheder, der vil udøve finansiell virksomhed på Færøerne, har hjemsted.

Ud over ovennævnte krav om en gensidighedsaftale forudsætter udøvelse af finansiell virksomhed på Færøerne, efter reglerne i §§ 30 og 31 i anordning om ikrafttræden for Færøerne af lov om finansiell virksomhed, jf. anordningsbekendtgørelse nr. 1032 af 8. oktober 2019, at den finansielle virksomhed har tilladelse i sit hjemland til at udøve de

aktiviteter, virksomheden ønsker at udøve i Færøerne, og at Finanstilsynet har modtaget meddelelse fra hjemlandets tilsynsmyndighed om virksomhedens aktiviteter, adresse mv.

Reglerne for udøvelse af finansiel virksomhed er de samme i Danmark med undtagelse af, at der i Danmark ikke gælder et krav om en gensidighedsaftale. Det følger af §§ 30 og 31 i lov om finansiel virksomhed, jf. lovbekendtgørelse nr. 1447 af 11. september 2020.

2.15.1 Erhvervsministeriets overvejelser

Der er konstateret problemer med at indgå i gensidighedsaftaler med hjemlandene for de virksomheder, der udøver grænseoverskridende finansiel virksomhed på Færøerne. Det er derfor vurderet hensigtsmæssigt at indsætte en undtagelse til gensidighedskravet i anordning om ikrafttræden for Færøerne af lov om finansiel virksomhed.

Undtagelsen skal sikre, at finansielle institutter inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område fortsat kan drive virksomhed på Færøerne, uden at de skal afvente en gensidighedsaftale mellem deres hjemland og Færøerne. Videre sikrer ændringen, at tilsynet med de finansielle institutter på Færøerne er effektivt, da etablering af en filial i Danmark forudsætter notificering af de danske tilsynsmyndigheder. Tilsynet vil yderligere sikres ved at Finanstilsynet vil skulle godkender instituttets aktiviteter på Færøerne.

En undtagelse til gensidighedskravet kræver, at den gældende kongelige anordning for Færøerne ændres. For at kunne ændre anordningen er det nødvendigt at sætte anordningshjemlen i lov nr. 453 af 10. juni 2003 om finansiel virksomhed i kraft på ny for §§ 30 og 31. Dette er begrundet i, at en anordningshjemmel alene kan anvendes en gang, og den pågældende anordningshjemmel i lov nr. 453 af 10. juni 2003 allerede er blevet anvendt til at udstede anordning nr. 86 af 10. februar 2006 om ikrafttræden for Færøerne af lov om finansiel virksomhed.

2.15.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås, at anordningshjemmelen i lov nr. 453 af 10. juni 2003 om lov om finansiel virksomhed ændres, så anordningshjemmelen kan benyttes på ny til at indsætte en undtagelse til gensidighedskravet i §§ 30 og 31 i anordning om ikrafttræden for Færøerne af lov om finansiel virksomhed.

For nærmere om ændringen henvises til lovforslagets § 11, nr. 1, og bemærkningerne hertil.

2.16. Anden tilladt virksomhed for forsikringsselskaber

2.16.1. Gældende ret

De gældende regler for anden tilladt virksomhed for finansielle virksomheder fremgår af kapitel 4 i lov om finansiel virksomhed. Med anden tilladt virksomhed menes den virksomhed, som er tilladt ved siden af den virksomhed, der er opnået tilladelse til. I §§ 24-26 findes de generelle regler om anden tilladt virksomhed for finansielle virksomheder,

som forsikringsselskaber i dag er underlagt. I § 29 findes yderligere særlige regler for forsikringsselskaber vedrørende anden tilladt virksomhed.

Det følger af den gældende § 24 i lov om finansiel virksomhed, at pengeinstitutter, realkreditinstitutter og forsikringsselskaber kan drive virksomhed, der er accessorisk til den virksomhed, Finanstilsynet har givet tilladelse til (såkaldt ”accessorisk virksomhed”). Accessorisk virksomhed kan som udgangspunkt drives i selve den finansielle virksomhed, men Finanstilsynet kan bestemme, at den accessoriske virksomhed skal udøves af et andet selskab.

Den gældende § 25 giver mulighed for midlertidig drift af anden virksomhed til sikring eller afvikling af forud påtagede eksponeringer eller med henblik på medvirken ved omstrukturering. Af den gældende § 26 fremgår betingelserne for at drive anden virksomhed i fællesskab med andre.

Den gældende § 29 i lov om finansiel virksomhed fastsætter, at forsikringsselskaber ud over virksomhed omfattet af §§ 24-26 kan drive agenturvirksomhed samt opføre, eje og drive fast ejendom og infrastruktur. Endvidere fremgår det af den gældende § 29, stk. 2, at livsforsikringsselskaber og tværgående pensionskasser kan oprette og administrere særskilte SP-konti, som alle lønmodtagere fik oprettet under Den Særlige Pensionsordning, der blev indført i 1998 og ophævet i 2009

Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II-direktivet) indeholder i afsnit I, kapitel II regler om adgang til udøvelse af virksomhed inden for direktivets anvendelsesområde. Solvens II-direktivets artikel 18 fastsætter betingelser for at kunne modtage en tilladelse og udstrækningen af tilladelsen, herunder begrænsning af forsikringsselskabernes formål til forsikringsvirksomhed og direkte forbundne forretninger med udelukkelse af enhver anden erhvervsmæssig virksomhed.

Kommissionens delegerede forordning 2015/35/EU af 10. oktober 2014 om supplerende regler til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II-forordningen) indeholder i artikel 1, nr. 53, definitionen af en accessorisk servicevirksomhed. Accessorisk servicevirksomhed er et ikkereguleret selskab, hvis hovedaktivitet består i besiddelse og forvaltning af fast ejendom, administrering af databehandlingstjenester, sundheds- og plejeydelser eller enhver anden lignende aktivitet af accessorisk karakter i forhold til et eller flere forsikrings- eller genforsikringsselskabers hovedaktivitet. Det bemærkes i den sammenhæng, at forsikringsselskaber i henhold til gældende danske regler ikke har mulighed for at udøve sundheds- og plejeydelser i et datterselskab.

2.16.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Erhvervsministeriet har været i dialog med EU-Kommissionen om fortolkningen af samspillet mellem reglerne i Solvens II-direktivets artikel 18 og definitionen af accessorisk servicevirksomhed i Solvens II-forordningens artikel 1, nr. 53.

Det er på denne baggrund vurderingen, at de gældende regler i lov om finansiel virksomhed for forsikringsselskabers anden tilladte virksomhed, herunder accessorisk virksomhed, skal justeres, så det konkrete samspil mellem Solvens II-direktivet og Solvens II-forordningen afspejles bedre i dansk lovgivning.

Det vurderes, at der er behov for en justering af bestemmelserne i afspejling af Solvens II-direktivets krav, således at det præciseres, at forsikringsselskabers accessoriske virksomhed skal være direkte forbundet med den tilladte virksomhed. Dette vil kræve en justering af de gældende regler for forsikringsselskabernes accessoriske virksomhed, der i dag reguleres i § 24.

Det vurderes endvidere, at dansk lovgivning skal tage højde for, at Solvens II-forordningen finder direkte anvendelse i Danmark. Det bør gøres klart i de danske regler, at forsikringsselskaber kan drive såkaldt accessorisk servicevirksomhed i henhold til forordningens definition. Ifølge definitionen på accessorisk servicevirksomhed, så skal de nævnte aktiviteter imidlertid altid drives i et separat datterselskab.

Det vurderes derfor, at der er behov at justere den gældende § 29, så der tages højde for Solvens II-forordningens definition på accessorisk servicevirksomhed. Ændringen bør gennemføres med henblik på at sikre, at forsikringsselskaber kan drive accessorisk servicevirksomhed, men at præcisere, at dette fremover skal drives i et datterselskab.

2.16.3. Den foreslåede ordning

De for forsikringsselskaber gældende regler om anden tilladt virksomhed i kapitel 4 i lov om finansiel virksomhed foreslås for forsikringsselskaber flyttet til §§ 29-29 b. Det foreslås dermed, at reglerne for anden tilladt virksomhed for forsikringsselskaber flyttes ud af de generelle bestemmelser i §§ 24-26 og flyttes til særskilte bestemmelser om anden tilladt virksomhed for forsikringsselskaber. Det foreslås overordnet, at den gældende § 24 og § 29 videreføres i en ny samlet bestemmelse, hvor der dog foretages justeringer med henblik på at præcisere, at accessorisk virksomhed skal være direkte forbundet med den tilladte virksomhed.

Den foreslåede § 29, stk. 1, fastsætter, at forsikringsselskaber kan drive virksomhed, der er accessorisk til den virksomhed, Finanstilsynet har givet tilladelse til.

Den foreslåede § 29 er en delvis videreførelse af den nuværende bestemmelse i § 29. Det foreslås, at fjerne muligheden i den nuværende § 29, stk. 1, nr. 2, for at opføre, samt eje og drive fast ejendom og infrastruktur, omfattende tekniske anlæg, transportanlæg og bygningsanlæg, i selve forsikringsselskabet. I stedet introduceres i den foreslåede § 29, stk. 4, nr. 2, muligheden for at drive accessorisk servicevirksomhed, som bl.a. rummer fast

ejendom, infrastruktur, administrering af databehandlingstjenester og sundheds- og plejeydelser. Denne accessoriske servicevirksomhed skal imidlertid placeres i et datterselskab.

Den foreslåede ændring vil bl.a. betyde, at forsikringsselskaber som noget nyt vil kunne få mulighed for at drive sundheds- og plejeydelser i henhold til definitionen på accessorisk servicevirksomhed. Det er dog en forudsætning, at sådanne aktiviteter er accessoriske til den tilladelse og aktivitet som forsikringsselskabet har. For at kunne drive sundheds- og plejeydelser vil det derfor være et krav, at sådanne ydelser er accessoriske til forsikringsselskabets tilladelse og aktiviteter.

Det foreslåede § 29, stk. 3, fastsætter, at forsikringsselskaber kan drive agenturvirksomhed for forsikringsselskaber og for andre selskaber, der er under Finanstilsynets tilsyn. Derudover kan et forsikringsselskab opføre, eje og drive fast ejendom og infrastruktur, dog er det frem over et krav, at denne type virksomhed sker i et datterselskab.

Bestemmelsen viderefører med de beskrevne justeringer de gældende regler i §§ 24 og 29 dog med undtagelse af den gældende § 29, stk. 2, vedrørende administration af SP-konti, som ophæves, hvilket sker som følge af at SP-ordningen er ophævet ved lov nr. 1263 af 16. december 2009 om ændring af lov om Arbejdsmarkedets Tillægspension, lov om Lønmodtagernes Dyrtidsfond, lov om beskatning af pensionsordninger m.v. og lov om pensionsafkastbeskatning.

Den foreslåede § 29 a fastsætter mulighed for midlertidig drift af anden virksomhed til sikring eller afvikling af forud påtagede eksponeringer eller med henblik på medvirken ved omstrukturering. For forsikringsselskaber er den foreslåede bestemmelse identisk med de gældende regler for forsikringsselskaber i § 25. Den foreslåede bestemmelse omfatter dog alene forsikringsselskaber.

Den foreslåede § 29 b fastsætter mulighed for at drive anden virksomhed i fællesskab med andre uanset bestemmelserne i § 11 og de foreslåede §§ 29 og 29 a. For forsikringsselskaber er den foreslåede bestemmelse identisk med de gældende regler for forsikringsselskaber i § 25. Den foreslåede bestemmelse omfatter dog alene forsikringsselskaber.

Reglerne om anden tilladt virksomhed for andre finansielle virksomhed omfattet af §§ 24-26 i loven berøres ikke af de foreslåede ændringer.

Der henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 8, 9, 10 og 11.

3. Økonomiske konsekvenser og implementeringskonsekvenser for det offentlige

Lovforslaget medfører mindre økonomiske konsekvenser for det offentlige som følge af deltagelse i tilsynskollegium i medfør af CCP R&R forordningen.

Forslaget vil medføre begrænsede administrative konsekvenser for det offentlige som følge af den foreslåede supplerende underretningsforpligtelse ved boligkreditformidlers udøvelse af grænseoverskridende virksomhed.

Lovforslagets § 2, nr. 5, og § 7, nr. 6, hvor Finanstilsynet og Finansiell stabilitet foreslås udpeget til at være afviklingsmyndigheder for CCP'er i Danmark medfører begrænsede økonomiske konsekvenser for det offentlige, da der ikke er en CCP i Danmark. Bliver der oprettet en CCP i Danmark vil det medføre større byrder for det offentlige som følge af behov for flere årsværk til at håndtere den øgede arbejdsmængde for myndighederne.

Lovforslaget vurderes at efterleve principperne om digitaliseringsklar lovgivning. Lovforslagets § 1, nr. 12, § 6, nr. 2, § 9, nr. 2, om virksomhedernes mulighed for at benytte kunders personnummer til administrative formål, understøtter genbrug af eksisterende offentlig data og sikrer, at kunder kan identificeres på tværs af virksomhedens administrative funktioner. Lovforslagets § 1, nr. 12, § 6, nr. 2, § 9, nr. 2, tager desuden højde for princippet om tryk og sikker databehandling, da de finansielle virksomheder er vant til at håndtere personnumre, og at det derfor må formodes, at virksomhederne har de nødvendige foranstaltninger for at sikre en gennemsigtig, fortrolig og sikker håndtering af persondata.

4. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet mv.

Forslaget om pligt for investeringsforeninger og investeringsforvaltningsselskabers til at integrere bæredygtighedsrisici i deres virksomhedsstyring forventes at være forbundet med begrænsede økonomiske og administrative konsekvenser. Dette skyldes, at mange virksomheder allerede i dag har fokus på bæredygtighed og derfor har indarbejdet bæredygtighed i den måde de driver virksomhed på og dermed i den måde de efterlever gældende regler.

Forslaget om undtagelse til reglerne om risikospredning forventes at medføre positive økonomiske konsekvenser for erhvervslivet.

Lovforslagets § 8, nr. 3, om at ejendomskreditselskaber ved ansøgning også skal kunne dokumentere en forretningsgang for udførelse af kreditværdighedsvurdering i medfør af lovforslagets vil medføre begrænsede administrative konsekvenser for erhvervslivet .

Ændringen af afgiftsbeløbet i lovforslagets § 1, nr. 22, medfører at pengeinstitutter, realkreditinstitutter og fondsmæglerselskaber, der har tilladelse til at yde eller udføre en eller begge af de investeringsservicer eller -aktiviteter, der er nævnt i bilag 1, afsnit A, nr. 3 og 6, i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter betaler en højere afgift til Finanstilsynet.

Lovforslagets § 1, nr. 6-11 vil medføre, at forsikringsselskaber fremadrettet vil skulle opføre, samt eje og drive fast ejendom og infrastruktur, omfattende tekniske anlæg, transportanlæg og bygningsanlæg, i et datterselskab frem for i selve forsikringsselskabet. De økonomiske konsekvenser af dette er ikke kvantificerbare.

Lovforslagets § 1, nr. 6-11 vil ligeledes medføre, at forsikringsselskaberne har mulighed for at yde sundheds- og plejeydelser i et datterselskab, hvis det har tilknytning til forsikringsselskabets tilladelse. De økonomiske konsekvenser af dette er dog ikke nærmere kvantificerbare.

I forhold til principperne for agil erhvervsrettet regulering vurderes forslaget ikke at påvirke virksomhedernes muligheder for at teste, udvikle og anvende digitale teknologier og forretningsmodeller.

5. Administrative konsekvenser for borgerne

Lovforslaget medfører ikke administrative konsekvenser for borgerne.

6. Miljømæssige konsekvenser

Lovforslaget medfører ikke miljømæssige konsekvenser.

7. Forholdet til EU-retten

Lovforslagets § 3 supplerer Europa-Parlamentets og Rådets Forordning nr. 1286/2014 af 26. november 2014 om dokumenter med central information om sammensatte og forsikringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer (PRIIP'er), EU-tidende 2014, nr. L 352, side 1.

Lovforslagets § 3 implementerer dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/65/EF af 13. juli 2009 om samordning af love og administrative bestemmelser om visse institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter) (UCITS-direktivet).

Lovforslagets § 1, nr. 7, og § 3 nr. 13, implementerer dele af EU-Tidende 2009, nr. L 302, side 32 og dele af Kommissionens delegerede direktiv (EU) 2021/1270 af 21. april 2021 om ændring af direktiv 2010/43/EU for så vidt angår de bæredygtighedsrisici og bæredygtighedsfaktorer, der skal tages hensyn til i forbindelse med institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter), EU-Tidende 2021, nr. L 277, side 141.

Lovforslagets § 6 implementerer dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/2034 af 27. november 2019 om tilsyn med investeringsselskaber og om ændring af direktiv 2002/87/EF, 2009/65/EF, 2011/61/EU, 2013/36/EU, 2014/59/EU og 2014/65/EU.

Med lovforslaget foretages fornødne ændringer i lov om kapitalmarkeder, lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder og lov om finansiell virksomhed, som følge af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2021/23 af 16.

december 2020 om et regelsæt for genopretning og afvikling af centrale modparter. De foreslåede ændringer indebærer bl.a., at Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet udpeges som afviklingsmyndig for CCP'er, der har hjemsted i Danmark. Dette inkluderer bl.a. ændring af direktiv 2014/59/EU (BRRD), der følger af CCP R&R forordningens artikel 93.

Lovforslaget implementerer dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/97 af 20. januar 2016 om forsikringsdistribution og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/17/EU af 4. februar 2014 om forbrugerkreditaftaler i forbindelse med fast ejendom til beboelse og om ændring af direktiv 2008/48/EF og 2013/36/EU og forordning (EU) nr. 1093/2010.

Lovforslagets § 8, nr. 1, implementerer artikel 18, stk. 2, lovforslagets § 9, nr. 1 og 2, implementerer artikel 29, stk. 5, litra b, og artikel 29, stk. 6, Lovforslagets § 9, nr. 3 og 5 implementerer artikel 32, stk. 2, og lovforslagets § 9, nr. 4 implementere dele af artikel 32, stk. 1, 2. pkt., i Europa-Parlamentets og Rådets direktivet 2014/17/EU af 4. februar 2014 om forbrugerkreditaftaler i forbindelse med fast ejendom til beboelse og om ændring af direktiv 2008/48/EF og 2013/36/EU og forordning (EU) nr. 1093/2010.

8. Hørte myndigheder og organisationer mv.

[Afventer offentlig høring]

9. Sammenfattende skema

	Positive konsekvenser/mindreudgifter (hvis ja, angiv omfang/Hvis nej, anfør »Ingen«)	Negative konsekvenser/merudgifter (hvis ja, angiv omfang/Hvis nej, anfør »Ingen«)
Økonomiske konsekvenser for stat, kommuner og regioner		Forslaget vil medføre begrænsede administrative konsekvenser for det offentlige som følge af den foreslåede supplerende underretningsforpligtelse ved boligkreditformidlers udøvelse af grænseoverskridende virksomhed.
Implementeringskonsekvenser for stat, kommuner og regioner	Ingen	Ingen
Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet	Ingen	Ingen

Administrative konsekvenser for erhvervslivet		<p>Forslaget vil medføre begrænsede administrative konsekvenser for erhvervslivet, idet ejendomskreditselskaber ved ansøgning også skal kunne dokumentere en forretningsgang for udførelse af kreditværdighedsvurdering.</p> <p>Forslaget om at investeringsforvaltningers og investeringsforeninger skal tage hensyn til bæredygtighedsrisici i led af deres virksomhedsstyring vil medføre administrative konsekvenser for de omfattede virksomheder.</p>
Administrative konsekvenser for borgerne	Ingen	Ingen
Miljømæssige konsekvenser	Ingen	Ingen
Forholdet til EU-retten	<p>Lovforslaget supplerer Europa-Parlamentets og Rådets Forordning nr. 1286/2014 af 26. november 2014 om dokumenter med central information om sammensatte og forsikringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer (PRIIP'er).</p> <p>Lovforslaget implementerer dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/65/EF af 13. juli 2009 om samordning af love og administrative bestemmelser om visse institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter) (UCITS-direktivet).</p> <p>Lovforslaget implementerer dele af EU-Tidende 2009, nr. L 302, side 32 og dele af Kommissionens delegerede direktiv (EU) 2021/1270 af 21. april 2021 om ændring af direktiv 2010/43/EU for så vidt angår de bæredygtighedsrisici og bæredygtighedsfaktorer, der skal tages hensyn til i forbindelse med institutter for kollektiv investering i værdipapirer.</p>	

	<p>Lovforslaget supplerer Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2021/23 af 16. december 2020 om et regelsæt for genopretning og afvikling af centrale modparter.</p> <p>Lovforslagets § 6, nr. 1-2 og 3-5, implementerer dele af artikel 15, stk. 5, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/2034 af 27. november 2019 om tilsyn med investeringsselskaber og om ændring af direktiv 2002/87/EF, 2009/65/EF, 2011/61/EU, 2013/36/EU, 2014/59/EU og 2014/65/EU.</p> <p>Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/17/EU af 4. februar 2014 om forbrugerkreditaftaler i forbindelse med fast ejendom til beboelse.</p>
<p>Er i strid med principperne for implementering af erhvervsrettet EU-regulering/ Går videre end minimumskrav i EU-regulering</p>	<p>Ja</p> <p>Nej x</p>

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Til nr. 1 (Fodnoten til lov om finansiel virksomhed)

Den gældende fodnote til lov om finansiel virksomhed, jf. lovbekendtgørelse nr. 1447 af 11. september 2020 (herefter lov om finansiel virksomhed), indeholder en note, der oplyster de direktiver og ændringsdirektiver, som er implementeret helt eller delvist i loven.

Med dette lovforslag implementeres dele af Kommissionens delegerede direktiv (EU) 2021/1270 af 21. april 2021 om ændring af direktiv 2010/43/EU for så vidt angår de bæredygtighedsrisici og bæredygtighedsfaktorer, der skal tages hensyn til i forbindelse med institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter).

Fodnoten til lov finansiel virksomhed skal opdateres som følge heraf.

Det foreslås at indsætte en henvisning til Kommissionens delegerede direktiv (EU) 2021/1270 af 21. april 2021 om ændring af direktiv 2010/43/EU for så vidt angår de bæredygtighedsrisici og bæredygtighedsfaktorer, der skal tages hensyn til i forbindelse

med institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter), EU-Tidende 2021, nr. L 277, side 141, i *fodnoten* til loven.

Med den foreslåede ændring vil det fremgå af fodnoten til lov om investeringsforeninger m.v., at loven gennemfører dele af Kommissionens delegerede direktiv (EU) 2021/1270 af 21. april 2021.

Til nr. 2 (§ 1, stk. 19, i lov om finansiel virksomhed)

De gældende regler i § 71 a, § 71 b, § 71 c, § 177 a, § 177 b, § 182 b, § 182 c, § 182 d, § 182 e, § 182 f, § 224 a, kapitel 15 a, kapitel 17 og kapitel 17 a, i lov om finansiel virksomhed, indeholder regler om genopretning og afvikling af finansielle virksomheder. Reglerne implementerer direktiv 2014/59/EU (BRRD), om et regelsæt for genopretning og afvikling af kreditinstitutter og investeringsselskaber.

I § 1 i lov om finansiel virksomhed foreslås der indsat et nyt *stk. 19*, hvorefter pengeinstitutter, der samtidig er meddelt tilladelse som centrale modparter (CCP'er) i henhold til artikel 14 i forordning (EU) nr. 648/2012 undtages for de ovennævnte bestemmelser, der er implementeret som følge af BRRD. Det foreslåede implementerer CCP R&R forordningens art. 93, der ændrer i BRRD.

Det foreslåede vil medføre, at lovens bestemmelser om genopretning og afvikling, implementeret som følge af direktiv 2014/59/EU (BRRD), ikke finder anvendelse for pengeinstitutter, der samtidig er meddelt tilladelse som centrale modparter (CCP'er) i henhold til artikel 14 i forordning (EU) nr. 648/2012 (EMIR).

I henhold til EMIR forordningens artikel 2, stk. 1, nr. 1, er en CCP en juridisk person, der intervenserer mellem modparterne i aftaler, som handles på et eller flere finansielle markeder, og bliver køber over for enhver sælger og sælger over for enhver køber. Centrale modparter (CCP'er) fungerer således som bindeled mellem parter i en værdipapirhandel ved at agere modpart mod både køber og sælger. CCP'en påtager sig risikoen for køber og sælger i det tidsrum, fra handlen er indgået og til den er afsluttet. Hvis én modpart går konkurs, inden handlen er afsluttet, forpligtiges CCP'en således over for den anden part. Pengeinstitut kan have tilladelse som CCP.

CCP R&R forordningens regler om afvikling og genopretning omfatter bestemmelser om genopretnings- og afviklingsplanlægning, afviklingsmuligheder, værdiansættelse, afviklingsværktøjer, afviklingsbeføjelser og sikkerhedsforanstaltninger. CCP R&R forordningen ligner således BRRD på mange punkter, dog findes der ingen krav til nedskrivningsegne passiver (NEP-krav) i CCP R&R forordningen.

Baggrunden for forslaget er, at det i enkelte medlemslande er set, at CCP'er også har fået en pengeinstitutstilladelse, f.eks. med henblik på at kunne få en konto i medlemsstatens centralbank. Det vurderes ikke at være foreneligt med CCP'ens tilladelse at drive egentlig pengeinstitutvirksomhed, hvorfor bestemmelsen ikke åbner mulighed for, at almindelige pengeinstitutter kan opnå CCP-tilladelse og derved undgå krav, der følger af BRRD.

Baggrunden for forslaget er, at det i enkelte medlemslande er set, at CCP'er også har fået en pengeinstituttiladelse, f.eks. med henblik på at kunne få en konto i medlemsstatens centralbank. Det vurderes ikke at være foreneligt med CCP'ens tilladelse at drive egentlig pengeinstitutvirksomhed, hvorfor bestemmelsen ikke åbner mulighed for, at almindelige pengeinstitutter kan opnå CCP-tilladelse og derved undgå krav, der følger af BRRD.

Henset til at der ikke findes CCP'er i Danmark på nuværende tidspunkt, forventes lovforslaget ikke at have nogen umiddelbare konsekvenser.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.8. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 3 (§ 5, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed)

Den gældende § 5, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed fastlægger lovens definitioner.

Det foreslås at indsætte et *nr. 76* i § 5, stk. 1, således at bæredygtighedsrisiko defineres som i artikel 2, nr. 22), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/2088.

Bestemmelsen implementerer artikel 1, nr. 1, andet led, i Kommissionens delegerede direktiv (EU) 2021/1270 af 21. april 2021 om ændring af direktiv 2010/43/EU for så vidt angår de bæredygtighedsrisici og bæredygtighedsfaktorer, der skal tages hensyn til i forbindelse med institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter).

Bestemmelsen afspejler bæredygtighedsrisiko som defineret i artikel 2, nr. 22), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/2088 af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser (disclosureforordningen). Bæredygtighedsrisiko er i disclosureforordningen defineret som miljømæssig, social eller ledelsesmæssig begivenhed eller omstændighed, som, hvis den opstår, kunne have faktisk eller potentiel væsentlig negativ indvirkning på værdien af en investering.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.3.3. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 4 (§ 11, stk. 12, i lov om finansiel virksomhed)

Den gældende § 11, stk. 1, 1. pkt., i lov om finansiel virksomhed stiller krav om tilladelse til udøvelse af forsikringsvirksomhed.

Den gældende § 14 indeholder bl.a. de krav, som en virksomhed skal opfylde for at opnå tilladelse til at udøve forsikringsvirksomhed.

Den gældende § 18, stk. 1, indeholder krav om, at en ansøgning om tilladelse skal indeholde en, af forsikringsselskabet udarbejdet, driftsplan for den virksomhed, som forsikringsselskabet agter at drive.

Den gældende § 19, stk. 1, 1. og 2. pkt., i lov om finansiel virksomhed fastslår, at livsforsikringsvirksomhed ikke i samme selskab må forenes med anden forsikringsvirksomhed. Livsforsikringsselskaber kan dog ud over livsforsikringsvirksomheden udøve virksomhed inden for forsikringsklasserne 1 og 2, jf. bilag 7.

Den gældende § 19, stk. 2, indeholder en bemyndigelse for Finanstilsynet til at fastsætte nærmere regler om livsforsikringsselskabers udøvelse af skadesforsikringsvirksomhed.

Bemyndigelsen er blevet benyttet til at udstede bekendtgørelse nr. 1774 af 16. december 2015 om livsforsikringsselskabers syge- og ulykkesforsikringsvirksomhed.

Det foreslås i § 11 at indsætte *stk. 12*, hvorefter en virksomhed, der har tilladelse til at udøve livsforsikringsvirksomhed omfattet af bilag 8, kan ansøge om tilladelse til samtidig at udøve skadesforsikringsvirksomhed omfattet af bilag 7, klasse 1 og 2.

Det foreslåede er en præcisering af kravet om, at livsforsikringsselskaber skal have tilladelse til at drive skadesforsikringsvirksomhed omfattet af bilag 7, klasse 1 og 2.

Det har hidtil været muligt for livsforsikringsselskaber at ansøge om tilladelse til at udøve syge- og ulykkesforsikringer efter den gældende § 11, stk. 1. Den foreslåede ændring vil medføre, at livsforsikringsselskaber, der ønsker at udøve SUL-aktiviteter, fremadrettet skal ansøge i medfør af den foreslåede § 11, stk. 12.

Til nr. 5 (§ 14, stk. 8, i lov om finansiel virksomhed)

Den gældende § 11, stk. 1, 1. pkt., i lov om finansiel virksomhed stiller krav om, at udøvelse af forsikringsvirksomhed kræver tilladelse.

Den gældende § 14 indeholder bl.a. de krav, som en virksomhed skal opfylde for at opnå tilladelse til at udøve forsikringsvirksomhed.

Den gældende § 14, stk. 2, stiller krav om, at en ansøgning om tilladelse efter §§ 7-11 skal indeholde de oplysninger, der er nødvendige til brug for Finanstilsynets vurdering af, om betingelserne i stk. 1 er opfyldt, herunder oplysninger om størrelsen af de kvalificerede andele og virksomhedens organisation.

De oplysninger, der er nødvendige til brug for Finanstilsynets vurdering af, om betingelserne i stk. 1 er opfyldt er bl.a. oplysninger om størrelsen af de kvalificerede andele og virksomhedens organisation.

Den gældende § 18, stk. 1, indeholder krav om, at en ansøgning om tilladelse skal indeholde en af forsikringsselskabet udarbejdet driftsplan for den virksomhed, som forsikringsselskabet agter at drive.

Den gældende § 126 d, stk. 5, nr. 1 og 2, stiller krav til den kapital, som et forsikringsselskab som absolut minimum skal være i besiddelse af.

Det foreslås at indsætte *stk. 8, 1. pkt.*, i § 14, hvorefter en livsforsikringsvirksomhed, der søger om tilladelse til at udøve skadesforsikringsvirksomhed i samme selskab efter § 11, stk. 12, udover at opfylde kravene til tilladelse, skal godtgøre, at den råder over det anerkendte basiskapitalgrundlag til dækning af det absolutte minimum for minimumskapitalkravet for livsforsikringsselskaber og det absolutte minimum for minimumskapitalkravet for skadesforsikringsselskaber, jf. § 126 d, stk. 5, nr. 1 og 2.

Kravene til tilladelse skal forstås i overensstemmelse med reglerne om tilladelse i § 11, stk. 1, og § 14, stk. 1, og 2.

Det foreslås at indsætte *stk. 8, 2. pkt.*, i § 14, hvorefter virksomheden ligeledes skal godtgøre, at den fremover vil opfylde de finansielle mindstekrav, der gælder.

Disse krav, som stammer fra Solvens II-direktivets artikel 74, stk. 3, er implementeret i bekendtgørelse om livsforsikringsselskabers syge- og ulykkesforsikringsvirksomhed og fremgår af artikel 252 i kommissionens delegerede forordning 2015/35 af 10. oktober 2014 om supplerende regler til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF om adgang til udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed.

Det foreslåede har til formål at præcisere dele af de krav fra Solvens II-direktivet, der gælder, hvis en livsforsikringsvirksomhed ansøger om at udøve skadesforsikringsvirksomhed omfattet af forsikringsklasse 1 og 2, jf. bilag 7.

Bestemmelsen gennemfører Solvens II-direktivets artikel 18, stk. 3. Bestemmelsen skal ses i sammenhæng med de krav, der gælder for virksomheder, der har tilladelse til at drive livsforsikringsvirksomhed i medfør af bilag 8, og skadesforsikringsvirksomhed omfattet af klasse 1 og 2, jf. bilag 7, samtidig, jf. § 19, stk. 1, og de regler, der i medfør af § 19, stk. 2, er udstedt i bekendtgørelse nr. 1774 af 16. december 2015 om livsforsikringsselskabers syge- og ulykkesforsikringsvirksomhed.

Til nr. 6 (§ 19, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed)

Den gældende § 11, stk. 1, 1. pkt., i lov om finansiel virksomhed stiller krav om, at udøvelse af forsikringsvirksomhed kræver tilladelse.

Den gældende § 19, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed fastslår, at livsforsikringsvirksomhed ikke i samme selskab må forenes med anden forsikringsvirksomhed. Livsforsikringsselskaber kan dog ud over livsforsikringsvirksomheden udøve virksomhed inden for forsikringsklasserne 1 og 2, jf. bilag 7. Endvidere kan genforsikring af livsforsikring og anden forsikring udøves af samme selskab.

Den gældende § 19, stk. 2, indeholder en bemyndigelse for Finanstilsynet til at fastsætte nærmere regler om livsforsikringsselskabers udøvelse af skadesforsikringsvirksomhed.

Bemyndigelsen er blevet benyttet til at udstede bekendtgørelse nr. 1774 af 16. december 2015 om livsforsikringsselskabers syge- og ulykkesforsikringsvirksomhed.

Det foreslås i *stk. 2, 1. pkt.*, at virksomheder, der efter § 11, stk. 12, har tilladelse til at udøve livsforsikringsvirksomhed og skadesforsikringsvirksomhed i samme selskab, skal sikre særskilt forvaltning, så der sker en adskillelse af livsforsikringsvirksomheden og skadesforsikringsvirksomheden.

Det foreslåede præciserer, at de livs- og skadesforsikredes respektive interesser ikke må tilsidesættes, og overskuddet hidrørende fra livsforsikring kun må komme forsikringstagerne til gode på samme måde, som hvis forsikringsselskabet kun udøvede livsforsikringsvirksomhed. Den foreslåede præcisering har til formål at præcisere de krav i lov om finansiel virksomhed, der gælder når en virksomhed har tilladelse til at udøve livsforsikrings- og skadesforsikringsvirksomhed samtidig.

Den foreslåede bestemmelse præciserer, at virksomheder, der har opnået tilladelse til at udøve livsforsikringsvirksomhed og skadesforsikringsvirksomhed samtidig i samme selskab, jf. § 11, stk. 12, skal etablere en organisering af virksomheden, der kan sikre opfyldelse af de krav, der gælder i relation til særskilt forvaltning af de to typer virksomhed.

Bestemmelsen medfører, at de krav, der understøtter det overordnede krav om særskilt forvaltning, fremgår af lov om finansiel virksomhed.

Kravet stammer fra Solvens II-direktivets artikel 74 og er allerede implementeret i bekendtgørelse nr. 1774 af 16. december 2015 om livsforsikringsselskabers syge- og ulykkesforsikringsvirksomhed.

Reglerne om særskilt forvaltning i bekendtgørelse om livsforsikringsselskabers syge- og ulykkesforsikringsvirksomhed, forudsætter, at der i virksomheder, der driver de to typer forsikringsvirksomhed samtidig, er samme beskyttelse af livsforsikringskunderne, som hvis livsforsikringsaktiviteterne og SUL-aktiviteterne blev drevet i to separate selskaber. Der gælder således en række krav til den organisering og forvaltning, som sådanne virksomheder skal iagttage, herunder krav til hvordan forvaltningen skal foregå og hvordan kapitalkrav skal opgøres og dækkes.

De nærmere krav til den særskilte forvaltning følger fortsat af bekendtgørelse nr. 1774 af 16. december 2015 om livsforsikringsselskabers syge- og ulykkesforsikringsvirksomhed.

Det vil fortsat fremgå af bekendtgørelsen, at virksomheden bl.a. skal opgøre teoretiske minimumskapitalkrav i forhold til både livsforsikrings- og skadesforsikringsdelen, ligesom

det fremgår at virksomheden skal føre interne særskilte opgørelser, hvor det fremgår, hvordan resultatet for henholdsvis livsforsikring og syge- og ulykkesforsikring er opnået.

Det foreslås i *stk. 2, 2. pkt.*, at de livs- og skadesforsikredes respektive interesser ikke må tilsidesættes, og overskuddet hidrørende fra livsforsikring skal komme forsikringstagerne til gode på samme måde, som hvis forsikringsselskabet kun udøvede livsforsikringsvirksomhed.

Efter forslaget § 1, nr. 19, hvor det i § 344, stk. 2, præciseres, at virksomheden både samlet set og i forhold til livsforsikringsvirksomheden og skadesforsikringsvirksomheden hver for sig skal have en holdbar forretningsmodel.

For at sikre forsikringstagernes interesser præciseres kravet om, at f.eks. de gældende finansielle minimumsforpligtelser, der kræves opfyldt i relation til livsforsikringsvirksomhed og skadesforsikringsvirksomhed, ikke må bæres af den anden form for virksomhed. Det foreslåede præciserer dermed, at virksomheden skal sikre sig, at der ikke er afhængigheder mellem de to forretningsben, herunder at der ikke opstår behov for tilskud mellem de to typer virksomhed.

Til nr. 7 (§ 19, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed)

Den gældende § 19, stk. 2, indeholder en bemyndigelse for Finanstilsynet til at fastsætte nærmere regler om livsforsikringsselskabers udøvelse af skadesforsikringsvirksomhed.

Finanstilsynet har i overensstemmelse hermed udstedt bekendtgørelse nr. 1774 af 16. december 2016 om livsforsikringsselskabers syge- og ulykkesforsikringsvirksomhed. Bekendtgørelsen fastsætter nærmere regler for virksomheder, der både har tilladelse til at drive livs- og skadesforsikringsvirksomhed samtidig, herunder at virksomhederne skal sikre særskilt forvaltning.

Bekendtgørelsen fastsætter bl.a., hvordan virksomhederne skal understøtte kravet om særskilt forvaltning samt fastsætter krav til hvordan virksomhedernes styring af den særskilte forvaltning skal foregå i praksis. Bekendtgørelsen rummer bl.a. implementering af dele af Solvens II-direktivets artikel 74 og vil også fremover rumme de nærmere krav, der skal opfyldes, for at leve op til kravene relateret til særskilt forvaltning mellem livsforsikringsvirksomheden og skadesforsikringsvirksomheden.

Det foreslås i *stk. 2*, der bliver *stk. 3*, at Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler for forsikringsselskaber, der har tilladelse til at drive både livs- og skadesforsikringsvirksomhed omfattet af klasse 1 og 2 samtidig, herunder regler for den særskilte forvaltning, jf. *stk. 2*, og indberetning af oplysninger til brug for Finanstilsynets tilsyn med forsikringsselskaberne.

Det foreslåede vil medføre, at bemyndigelsen er mere tidssvarende og kan indeholde de regler, der løbende justeres på EU-plan, som skal implementeres i bekendtgørelsen.

Derudover bliver det præciseret, at Finanstilsynet kan fastsætte krav til hvilke oplysninger tilsynet løbende skal modtage for at kunne udføre den tilsynsmæssige opgave.

Det er hensigten, at bekendtgørelse nr. 1774 af 16. december 2015 skal videreføres og fortsat fastsætte nærmere krav til virksomheder, der driver både livsforsikringsvirksomhed og syge- og ulykkesforsikringsvirksomhed i samme selskab.

De gældende krav indebærer bl.a., at en virksomhed skal opgøre de teoretiske minimumskrav, der gælder for de to forretningsområder, og at virksomheden dækker disse krav med et tilsvarende beløb i anerkendte elementer af basiskapitalgrundlaget. Det er i den forbindelse et krav, at de gældende finansielle minimumsforpligtelser, der kræves opfyldt i relation til livsforsikringsvirksomhed eller skadesforsikringsvirksomhed, ikke bæres af den anden form for virksomhed.

Bekendtgørelsen vil endvidere fortsat indeholde de krav, der gælder for det interne set up, der skal etableres for at understøtte, at alle indtægter og udgifter opdeles på de to typer virksomhed i en intern opgørelse, således at resultatdannelsen og holdbarheden af forretningsmodellen kan vurderes. Bekendtgørelsen vil endvidere fastsætte de nærmere krav til indberetning af oplysninger til Finanstilsynet, som er nødvendige for Finanstilsynets tilsyn med SUL-aktiviteterne.

Til nr. 8 (§ 24, stk. 1, 1. pkt., § 24, stk. 2, § 25 og § 26, stk. 1 i lov om finansiel virksomhed)
Det følger af den gældende § 24, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, at pengeinstitutter, realkreditinstitutter og forsikringsselskaber kan drive virksomhed, der er accessorisk til den virksomhed, Finanstilsynet har givet tilladelse til. Det er en forudsætning, at den accessoriske virksomhed er forbundet med eller ligger i naturlig forlængelse af den virksomhed, Finanstilsynet har givet tilladelse til. Som accessorisk virksomhed anses også digitale løsninger og services, der er forbundet med eller ligger i naturlig forlængelse af den tilladte virksomhed. Finanstilsynet kan bestemme, at den accessoriske virksomhed skal udøves af et andet selskab.

Det følger af den gældende § 24, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed, at pengeinstitutter, realkreditinstitutter og forsikringsselskaber gennem dattervirksomheder må drive anden finansiel virksomhed.

Det følger af den gældende § 25 i lov om finansiel virksomhed, at pengeinstitutter, realkreditinstitutter og forsikringsselskaber midlertidigt kan drive anden virksomhed til sikring eller afvikling af forud indgåede engagementer eller med henblik på medvirken ved omstrukturering af erhvervsvirksomheder.

Den gældende § 26, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, fastsætter rammerne for, hvornår pengeinstitutter, realkreditinstitutter og forsikringsselskaber kan drive anden virksomhed i fællesskab med andre.

Det foreslås at ændre § 24, stk. 1, 1. pkt., § 24, stk. 2, § 25 og § 26, stk. 1, således at »pengeinstitutter, realkreditinstitutter og forsikringsselskaber« ændres til »pengeinstitutter og realkreditinstitutter«.

Det foreslåede medfører, at forsikringsselskaber ikke længere omfattes af § 24, stk. 1, 1. pkt., § 24, stk. 2, af § 25 i lov om finansiel virksomhed, så bestemmelsen fremadrettet alene omfatter pengeinstitutter og realkreditinstitutter.

Det foreslåede medfører, at forsikringsselskaber ikke længere omfattes af § 26, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, så bestemmelsen fremadrettet alene omfatter pengeinstitutter og realkreditinstitutter. De gældende regler foreslås for forsikringsselskaber videreført i den foreslåede § 29 b, stk. 1.

Lovforslaget skal ses i sammenhæng med lovforslagets § 1, nr. 10, hvorefter § 29 nyaffattes. Ved nyaffattelsen vil de gældende regler i § 24, stk. 2, blive videreført til § 29, stk. 4, nr. 1.

Lovforslaget skal endvidere ses i sammenhæng med lovforslagets § 1, nr. 11, hvor de gældende regler i § 25 foreslås videreført i den foreslåede § 29 a.

Til nr. 9 (§ 26, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed)

Det følger af den gældende § 26, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed, at hvis en finansiel virksomhed eller en koncern ved erhvervelse, fusion m.v. kommer til at drive anden virksomhed i strid med § 7, stk. 1, § 8, stk. 1, § 9, stk. 1, § 11, stk. 1, eller § 26, stk. 1, kan Finanstilsynet fastsætte en frist for afhændelse af den anden virksomhed, hvis en umiddelbar afhændelse ville være forbundet med et økonomisk tab.

Det foreslås at ændre § 26, stk. 2, således at »en finansiel virksomhed« ændres til »et pengeinstitut, realkreditinstitut eller investeringsforvaltningsselskab«, og at henvisningen til § 11, stk. 1, udgår.

Det foreslåede medfører at forsikringsselskaber ikke længere omfattes af § 26, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed. Finansielle virksomheder er i § 5, stk. 1, nr. 1, defineret som pengeinstitutter, realkreditinstitutter, fondsmæglerselskaber, investeringsforvaltningsselskaber og forsikringsselskaber. Bestemmelsen omfatter derfor fremadrettet alene pengeinstitutter, realkreditinstitutter og fondsmæglerselskaber. Reglerne foreslås for forsikringsselskaber videreført i den foreslåede § 29 b, stk. 2.

Der henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 11.

Til nr. 10 (§ 29 i lov om finansiel virksomhed)

Det følger af den gældende § 29, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, at forsikringsselskaber, ud over virksomhed omfattet af §§ 24-26 i lov om finansiel virksomhed, må drive agenturvirksomhed for forsikringsselskaber og for andre selskaber,

der er under Finanstilsynets tilsyn samt opføre, eje og drive fast ejendom og infrastruktur omfattende tekniske anlæg, transportanlæg og bygningsanlæg.

Det følger af den gældende § 29, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed, at livsforsikringsselskaber og tværgående pensionskasser kan oprette og administrere særskilte SP-konti.

Den gældende § 29, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed foreslås ikke videreført, da SP-ordningen er ophævet ved lov nr. 1263 af 16. december 2009 om ændring af lov om Arbejdsmarkedets Tillægspension, lov om Lønmodtagernes Dyrtdidsfond, lov om beskatning af pensionsordninger m.v. og lov om pensionsafkastbeskatning.

Det foreslås at affatte § 29 på ny.

Det foreslås med nyaffatningen af § 29, stk. 1, at videreføre de gældende regler i § 24, stk. 1, om accessorisk virksomhed for forsikringsselskaber i en særskilte bestemmelse, med en præcisering af, at accessorisk virksomhed skal være direkte forbundet med den tilladte virksomhed. Der er med præciseringen ikke tiltænkt en ændring af Finanstilsynets praksis.

Bestemmelsen implementerer Solvens II-direktivets artikel 18, stk. 1, litra a og b, der medfører, at hjemlandet skal kræve, at ethvert selskab, for hvilket der ansøges om tilladelse som forsikringsselskab, begrænser deres formål til forsikringsvirksomhed og direkte forbundne forretninger med udelukkelse af enhver anden erhvervsmæssig virksomhed. Den foreslåede bestemmelse udvider således det virksomhedsområde, som forsikringsselskaber lovligt kan udøve efter § 11.

Det foreslåede *stk. 1. 1. pkt.*, fastslår, at forsikringsselskaber kan drive virksomhed, der er accessorisk til den virksomhed, der er givet tilladelse til.

Bestemmelsen er for forsikringsselskaber justeret i forhold til den gældende § 24 for at præcisere, at de pågældende aktiviteter skal være direkte forbundet med forsikringsvirksomheden.

Hvilke typer virksomhed, der er accessorisk til forsikringsvirksomhed, fastlægges af Finanstilsynet gennem administrativ praksis under hensyntagen til den samfundsmæssige udvikling. Vurderingen foretages ud fra forsikringsselskabers generelle kerneområder, der fremgår af bilag 7, om skadesforsikringsvirksomhed, og bilag 8, om livsforsikringsvirksomhed. Finanstilsynet har i sin afgørelse af 31. oktober 2007 bemærket, at forsikringsvirksomhed har tre hovedelementer, der skal ses i nær sammenhæng: at indgå forsikringsaftaler, at forvalte de forudbetalte midler bedst muligt og udbetaling af ydelser, når forsikringsbegivenheder indtræder.

Baggrunden for den foreslåede bestemmelse er, at forsikringsselskaber som udgangspunkt alene kan drive den type virksomhed, de har tilladelse til. Selskaberne har imidlertid

gennem forsikringsvirksomheden erhvervet en ekspertise på direkte forbundne tilgrænsende områder, som det ud fra en samfundsmæssig betragtning er hensigtsmæssigt at stille til rådighed for selskabernes kunder og for andre. Som eksempler på sådan ekspertise kan nævnes statistikudarbejdelse, bygningssyn og risikovurderinger.

Den foreslåede bestemmelse indebærer, at forsikringsselskaber f.eks. kan markedsføre produkter med tilknytning til forsikringsvirksomheden. Som eksempler på produkter, som forsikringsselskaber efter forslaget kan markedsføre, kan nævnes salg af tyveri- og brandalarmeringsanlæg, skadesbegrænsende virksomhed i tilknytning til forsikringsskader, vagtvirksomhed, undervisning i skadesforebyggelse og skadebegrænsning samt finansiering af sådanne ydelser. Hvad angår udøvelse af skadeforebyggende virksomhed bemærkes, at det ikke vil være en forudsætning, at resultaterne af skadeforebyggelsen stilles til vederlagsfri rådighed for alle interesserede.

Forslaget indebærer endvidere, at forsikringsselskaber kan præstere totalløsninger. Totalløsninger, ud over forsikring, skadeforebyggelse og skadebegrænsning, kan indeholde elementer af finansiering, i det omfang det er i overensstemmelse med reglerne om prudent person-princippet, jf. gældende § 158. Et eksempel på en sådan totalløsning kan være tegning af bygningsforsikring, regelmæssigt bygningssyn med henblik på skadeforebyggelse, samt salg og drift af vagt-, sikrings, og alarmsystemer. Andre eksempler kan være, at forsikringsselskabet kan yde lån mod pant i fast ejendom og dermed præstere en samlet boligløsning, udbydelse af bilpakke bestående af forsikring samt servicekontrakt med det formål at opnå størst mulig trafiksikkerhed og mindst mulig værdiforringelse af bilen, eller formidling af fast ejendom i erhvervsmæssig øjemed.

Anden finansiell virksomhed, der kræver tilladelse efter den finansielle regulering anses ikke for at kunne være accessorisk virksomhed for et forsikringsselskab. Dette følger også af den gældende praksis, f.eks. Finanstilsynets afgørelse af 31. oktober 2007, der vedrørte et livsforsikringsselskabs mulighed for at yde investeringsservice til et andet, uafhængigt livsforsikringsselskab. Finanstilsynet fastslog her, at det ikke kunne ske under reglerne om accessorisk virksomhed, og lagde ved afgørelsen vægt på, at der ikke var tale om koncernforbundne selskaber (modsat Finanstilsynets afgørelse af 25. juni 2007), at omfanget af den påtænkte virksomhed samt risici forbundet hermed ansås for at være af betydning for livsforsikringsselskabets økonomiske stilling, samt at der i lov om finansiell virksomhed stilles forskellige krav til udøvelsen af investeringsvirksomhed i forhold til udøvelse af livsforsikringsvirksomhed, der tilgodeser forskellige aspekter ved de to typer af finansielle virksomheder, hvorfor livsforsikringsselskaber ikke uden tilladelse og uden at opfylde de i lov om finansiell virksomheds opstillede krav til sådan investeringsvirksomhed kan foretage investeringsservice for alle og enhver. Finanstilsynet lagde endvidere vægt på, at der i MIFID direktivet ikke er hjemmel til, at livsforsikringsselskaber generelt kan drive investeringsvirksomhed uden tilladelse og tilbyde investeringsservice for tredjemand, og at undtagelsesbestemmelsen i den dagældende bekendtgørelse nr. 938 af 16. juni 2004 alene tillod investeringsservices

knyttet til livsforsikringsvirksomhedens egen investeringsportefølje som led i udøvelsen af livsforsikringsvirksomhed.

Det foreslåede *stk. 1, 2. pkt.*, fastslår, at digitale løsninger og services kan anses som accessorisk virksomhed under forudsætning af, at de er direkte forbundet med og ligger i naturlig forlængelse af den tilladte virksomhed.

Det kan for forsikringsselskaber være løsninger, der giver kunderne et overskueligt overblik over forsikringsforhold.

Som også anført under det foreslåede *stk. 1, 1. pkt.*, fastlægges den nærmere afgrænsning af begrebet ”accessorisk virksomhed”, herunder også de forskellige former for digitale løsninger og services, via Finanstilsynets praksis under hensyntagen til bl.a. den samfundsmæssige udvikling.

Det foreslåede *stk. 2*, fastslår, at Finanstilsynet kan bestemme, at den accessoriske virksomhed, skal udøves i et andet selskab.

Formålet hermed er at sikre, at accessorisk virksomhed udøvet efter *stk. 1*, der efter omstændighederne kan være af væsentlig betydning for forsikringsselskabets økonomiske stilling, udøves i et fra forsikringsselskabet adskilt selskab.

Finanstilsynets afgørelse vil være baseret på en konkret vurdering og vil afhænge af bl.a. den accessoriske virksomheds betydning for forsikringsselskabets økonomiske stilling, samt den risiko, der er forbundet med den accessoriske virksomhed. I vurderingen af om den accessoriske virksomhed bør udskilles kan ligeledes indgå, om hensynet til gennemsigtighed tilsiger, at der bør aflægges to regnskaber, og hvorvidt der kan gennemføres et mere effektivt tilsyn, hvis den accessoriske virksomhed udskilles.

Det foreslåede *stk. 2* omfatter kun accessorisk virksomhed, og kan ikke bruges til at pålægge forsikringsselskaber at udskille aktiviteter, der lovligt kan udøves i henhold til kravene til tilladelse som forsikringsselskab i henhold til § 11.

Manglende efterlevelse af påbud givet i medfør af det foreslåede *stk. 2*, foreslås strafbelagt, jf. lovforslagets § 1, nr.26. For nærmere herom henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 26.

Det foreslåede *stk. 3*, fastslår, at forsikringsselskaber kan drive virksomhed som agentur for forsikringsselskaber og andre selskaber, der er under Finanstilsynets tilsyn.

Den foreslåede bestemmelse i § 29, *stk. 3*, er en videreførelse af de reglerne i den gældende § 29, *stk. 1, nr. 1*, i lov om finansiel virksomhed.

Forsikringsselskaber kan drive forsikringsagenturvirksomhed for både selskaber i og uden for samme koncern og både for indenlandske og udenlandske selskaber, der er under tilsyn af Finanstilsynet. Forsikringsselskaber, som er hjemmehørende i et EU-land eller i et land, som har implementeret Solvens II-direktivet, og som har anmeldt sig som tjenesteydere i Danmark efter § 31 sidestilles med selskaber under tilsyn af Finanstilsynet. Dette forudsætter dog, at forsikringsselskabet kan drive grænseoverskridende virksomhed efter § 31.

De andre virksomheder under Finanstilsynets tilsyn, der kan drives agentur for, omfatter de virksomheder, som Finanstilsynet efter lov fører tilsyn med. Finanstilsynet fører eksempelvis tilsyn med forsikringsformidlere, genforsikringsformidlere og accessoriske forsikringsformidlere efter § 22 i lov om forsikringsformidling jf. lovbekendtgørelse nr. 378 af 2. april 2020.

Det foreslåede *stk. 4*, indebærer, at forsikringsselskaber gennem dattervirksomheder kan drive følgende virksomhed, der er oplistet i nr. 1 og nr. 2.

Det foreslåede *stk. 4, nr. 1*, oplister »Anden finansiell virksomhed«.

Det foreslåede indebærer således, at forsikringsselskaber kan drive anden finansiell virksomhed gennem dattervirksomheder. Finansiell virksomhed skal forstås som virksomhed, som finansielle virksomheder lovligt kan udøve i henhold til øvrige finansielle love, herunder lov om finansiell virksomhed. Dattervirksomhed skal forstås i overensstemmelse med definitionen i § 5, stk. 1, nr. 8, i lov om finansiell virksomhed.

Bestemmelsen skal sikre konkurrencemæssig ligestilling med hensyn til at drive finansiell virksomhed.

Det bemærkes, at bestemmelsen ikke indebærer, at dattervirksomhederne skal være finansielle virksomheder efter lov om finansiell virksomhed, idet den anden finansielle virksomhed kan drives gennem udenlandske dattervirksomheder. Dog skal et forsikringsselskab, der ønsker at etablere en dattervirksomhed i et land uden for Den Europæiske Union, som Unionen ikke har indgået aftale med på det finansielle område, have Finanstilsynets tilladelse hertil, jf. § 40, stk. 1.

Ordet »anden« præciserer, at bestemmelsen omhandler tilfælde, hvor den virksomhed, som forsikringsselskabet vil udøve i en dattervirksomhed, adskiller sig fra den virksomhed, som udøves i modervirksomheden. Den virksomhed, som udøves i modervirksomheden, kan selvsagt også udøves i en dattervirksomhed.

Det foreslåede *stk. 4, nr. 2*, oplister »Accessorisk servicevirksomhed«

Den foreslåede bestemmelse er ny i forhold til den gældende § 29, stk. 1, i lov om finansiell virksomhed.

Det foreslåede indebærer således, at forsikringsselskaber i et datterselskab til forsikringsselskabet kan drive accessorisk servicevirksomhed.

Definitionen af en accessorisk servicevirksomhed fremgår af artikel 1, nr. 53, i Kommissionens delegerede forordning 2015/35/EU af 10. oktober 2014 om supplerende regler til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II), hvorefter accessorisk servicevirksomhed er et ikkereguleret selskab, hvis hovedaktivitet består i besiddelse og forvaltning af fast ejendom, administrering af databehandlingstjenester, sundheds- og plejeydelser eller enhver anden lignende aktivitet af accessorisk karakter i forhold til et eller flere forsikrings- eller genforsikringsselskabers hovedaktivitet.

Med det foreslåede stk. 4, nr. 2, får forsikringsselskaber mulighed for, i et datterselskab, at drive accessorisk servicevirksomhed. Accessorisk virksomhed skal forstås i overensstemmelse med definitionen på accessorisk servicevirksomhed i Solvens II forordningen. Accessorisk virksomhed kan eksempelvis bestå i at besidde og forvalte ejendom, at administrere databehandlingstjenester og drive sundheds- og plejeydelser. Fast ejendom omfatter blandt andet grunde og bygninger, sædvanligt tilbehør (særlige installationer), men ikke besætning, inventar, maskiner og andet driftsmateriel. Drift af industriel skov og agerbrug falder efter Finanstilsynets fortolkning ikke inden for begrebet fast ejendom. Drift af industriel skov og agerbrug, der er forbundet med en driftsmæssig risiko, anses således for at være "anden virksomhed" og må derfor ikke besiddes og forvaltes af forsikringsselskaber.

Infrastruktur omfattende tekniske anlæg, transportanlæg og bygningsanlæg foreslås omfattet af definitionen af accessorisk servicevirksomhed, som en anden lignende aktivitet af accessorisk karakter, da disse infrastrukturaktiver har samme karakteristika som fast ejendom.

Ved infrastruktur, omfattende tekniske anlæg, transportanlæg og bygningsanlæg, forstås besiddelse og forvaltning af de fysiske anlæg, der er nødvendige for, at samfundet kan fungere. Som fysiske anlæg kan eksempelvis nævnes veje, jernbaner, havne, broer, tunneller, dæmninger, kanaler, kabelnet, fibernet, telefonforbindelser, vandrør, elkabler, fjernvarme m.v. Infrastrukturinvesteringer i tekniske anlæg, transportanlæg og bygningsanlæg er kendetegnet ved en lang tidshorisont, og såvel konstruktion som drift kan outsources.

Den foreslåede bestemmelses stk. 4, nr. 2, betyder derfor, at forsikringsselskaber også kan drive infrastruktur i form af tekniske anlæg, transportanlæg og bygningsanlæg som accessorisk servicevirksomhed i et datterselskab i tillæg til de øvrige aktiviteter nævnt i definitionen på accessorisk servicevirksomhed.

Forskellen på accessorisk virksomhed efter det foreslåede stk. 1. 1. pkt., og accessorisk servicevirksomhed efter det foreslåede stk. 4, nr. 2, er, at accessorisk virksomhed efter stk.

1 skal være direkte forbundet til forsikringsselskabers kerneområde, mens accessorisk servicevirksomhed efter stk. 3, skal være i tilknytning til forsikringsselskabers kerneområde. Kravet om, at forsikringsselskaber skal begrænse deres formål til forsikringsvirksomhed og direkte forbundne forretninger med udelukkelse af enhver anden erhvervsmæssig virksomhed medfører, at det lovlige område for både accessorisk virksomhed og accessorisk servicevirksomhed i tilknytning til forsikringsselskabet vil blive fortolket restriktivt.

En række livsforsikringsvirksomheder driver allerede i dag ovenstående typer af virksomhed. Kravet om, at dette skal ske via en dattervirksomhed gælder kun fremadrettet, hvorfor virksomhederne fortsat kan drive allerede eksisterende ejendomme m.v.

Til nr. 11 (§ 29 a og b i lov om finansiel virksomhed)
§ 29 a

Det følger af den gældende § 25 i lov om finansiel virksomhed, at pengeinstitutter, realkreditinstitutter og forsikringsselskaber midlertidigt kan drive anden virksomhed til sikring eller afvikling af forud indgåede engagementer eller med henblik på medvirken ved omstrukturering af erhvervsvirksomheder.

Efter Solvens II-direktivets artikel 18, stk. 1, litra a og b, skal hjemlandet kræve, at ethvert selskab, for hvilket der ansøges om tilladelse som forsikringsselskab, begrænser deres formål til forsikringsvirksomhed og direkte forbundne forretninger med udelukkelse af enhver anden erhvervsmæssig virksomhed. Den foreståede bestemmelse udvider således det lovlige virksomhedsområde for forsikringsselskaber for forsikringsselskaber i forhold til udgangspunktet i Solvens II-direktivet.

Det foreslås at indsætte en ny § 29 a.

Det foreslåede 1. pkt. fastslår, at forsikringsselskaber midlertidigt kan drive anden virksomhed til sikring eller afvikling af forud påtagede eksponeringer eller med henblik på medvirken ved omstrukturering af erhvervsvirksomheder.

Det foreslåede skal ses i sammenhæng med lovforslagets § 1, nr. 8, hvorefter forsikringsselskaber bliver fjernet fra oplistningen i § 25. ,

Adgangen til at medvirke ved omstrukturering af erhvervsvirksomheder indebærer, at forsikringsselskaber kan medvirke mere aktivt i den nødvendige omstrukturering af erhvervslivet ved at indskyde risikovillig ejerkapital i erhvervsvirksomheder. Et forsikringsselskab kan således helt eller delvist overtage erhvervsvirksomheder med henblik på at gennemføre omstruktureringer, herunder eventuelt sammenlægning af virksomhederne.

Da formålet er gennemførelse af omstrukturering, skal den bestemmende indflydelse være midlertidig. Finanstilsynet påser, at den bestemmende indflydelse ikke fortsætter længere end rimeligt i overensstemmelse med kravet om midlertidighed.

Det foreslåede 2. *pkt.* fastslår, at forsikringsselskabet skal underrette Finanstilsynet om, at der drives anden virksomhed.

Finanstilsynet påser, at kravet om midlertidighed overholdes. Hvis dette krav ikke overholdes, vil Finanstilsynet give påbud om, at virksomheden skal bringes til ophør.

Det foreslås i § 1, nr. **Fejl! Henvisningskilde ikke fundet.**, at grov overtrædelse af § 29 a, 2. *pkt.*, strafbelægges. Der henvises til bemærkningerne til § 1, nr. 31.

§ 29 b

Den gældende § 26, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, fastsætter rammerne for, hvornår pengeinstitutter, realkreditinstitutter, fondsmæglerselskaber og forsikringsselskaber kan drive anden virksomhed i fællesskab med andre.

Det følger af den gældende § 26, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed, at hvis en finansiel virksomhed eller en koncern ved erhvervelse, fusion m.v. kommer til at drive anden virksomhed i strid med § 7, stk. 1, § 8, stk. 1, § 9, stk. 1, § 11, stk. 1, eller § 26, stk. 1, kan Finanstilsynet fastsætte en frist for afhændelse af den anden virksomhed, hvis en umiddelbar afhændelse ville være forbundet med et økonomisk tab.

Det foreslås at indsætte en ny § 29 b.

Det foreslåede *stk. 1*, fastslår, at forsikringsselskaber uanset §§ 11, 29 og 29 a i fællesskab med andre kan drive anden virksomhed, hvis betingelserne i nr. 1-3 er opfyldt.

Det foreslåede indebærer, at de gældende regler i § 26, stk. 1, for forsikringsselskaber videreføres i en særskilt bestemmelse i den foreslåede § 29 b, stk. 1. Det foreslåede skal ses i sammenhæng med lovforslagets § 1, nr. 8, hvorefter det foreslås, at forsikringsselskaber ikke længere omfattes af § 26, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed.

Det foreslåede *stk. 1, nr. 1*, indebærer betingelse om, at forsikringsselskabet ikke har direkte eller indirekte bestemmende indflydelse på virksomheden

Det foreslåede *stk. 1, nr. 2*, indebærer betingelse om, at forsikringsselskabet ikke driver virksomheden sammen med andre forsikringsselskaber eller pengeinstitutter, realkreditinstitutter, fondsmæglerselskaber eller investeringsforvaltningsselskaber, der indgår i administrationsfællesskab eller koncern med forsikringsselskabet.

Det foreslåede stk. 1, nr. 3, indebærer betingelse om, at virksomheden udøves i et andet selskab end forsikringsselskabet.

Forsikringsselskaber vil således kunne drive anden virksomhed, hvis betingelserne i stk. 1, nr. 1-3 er opfyldt. Særlovgivning inden for særlige områder vil dog kunne begrænse mulighederne for drift af anden virksomhed.

Formålet med den foreslåede § 29 b er blandt andet at sikre, at forsikringsselskaber uanset ejerskabsforhold kan tilpasse sig strukturudviklingen. Dette er en betingelse for, at sektoren kan være konkurrencedygtig også i fremtiden og en begrundelse for, at lovgivningen ikke bør indeholde unødvendige ejerbarrierer.

Det er samtidig vigtigt, at forsikringsselskaberne har mulighed for at sikre sig størst muligt afkast af deres investeringer, herunder at selskaberne får mulighed for at sikre deres pensionskunder den bedst mulige forrentning af pensionsmidlerne. Et modgående hensyn mod en fuldstændig ophævelse af reglerne er, at forsikringsselskaber forvalter betroede midler.

Den foreslåede bestemmelse udvider det lovlige virksomhedsområde for forsikringsselskaber og genforsikringsselskaber i forhold til udgangspunktet i Solvens II-direktivets artikel 18. Efter Solvens II-direktivets artikel 18, stk. 1, litra a og b, skal hjemlandet kræve, at ethvert selskab, for hvilket der ansøges om tilladelse som forsikringsselskab eller genforsikringsselskab, begrænser deres formål til forsikringsvirksomhed eller genforsikringsvirksomhed og direkte forbundne forretninger henholdsvis aktiviteter med udelukkelse af enhver anden erhvervsmæssig virksomhed.

Betingelserne i nr. 1-3 bidrager således til at sikre, at der fortsat i den danske regulering tages højde for hensynene i Solvens II-direktivets artikel 18, således at forsikringsselskaber skal begrænse deres formål, og dermed udøvede virksomhed, til forsikringsvirksomhed og direkte forbundne aktiviteter. Bestemmelsen skal derfor ses i sammenhæng med lovens øvrige bestemmelser om hvilken virksomhed, en forsikringsvirksomhed må udøve og drive.

Kravet om, at virksomheden skal drives i fællesskab med andre, medfører, at det enkelte forsikringsselskab ikke direkte eller indirekte må have en bestemmende indflydelse på virksomheden. Hvorvidt dette krav er opfyldt, vil bero på en konkret vurdering, og der lægges ikke udelukkende vægt på ejerandelen. Der henvises i øvrigt til § 5 b i lov om finansiell virksomhed for en definition af bestemmende indflydelse.

Den fælles drift kan ikke ske sammen med finansielle virksomheder, der indgår i koncern eller administrationsfællesskab med forsikringsselskabet. Dette indebærer, at finansielle virksomheder i samme koncern eller administrationsfællesskab betragtes som én virksomhed eller ét selskab ved vurderingen af, om der foreligger bestemmende indflydelse. To forsikringsselskaber, der indgår i samme administrationsfællesskab, kan således ikke eje hver en tredjedel af en virksomhed sammen med en virksomhed, der ikke

indgår i koncernen eller administrationsfællesskabet. Der er derimod ikke noget til hinder for, at et forsikringsselskab sammen med en ikke-finansiell virksomhed, der er søsterselskab til forsikringsselskabet, og en finansiell virksomhed, der ikke indgår i koncernen, ejer virksomheden. Tilsvarende hindrer lovforslaget ikke, at anden virksomhed kan drives i fællesskab med forsikringsselskabets holdingvirksomhed.

Et administrationsfællesskab er et organiseret samarbejde mellem to eller flere forsikringsselskaber om såvel administrative funktioner som investeringsmæssige dispositioner. Disse administrationsfællesskaber kan være organiseret i en af følgende strukturer:

- De fællesadministrerede forsikringsselskaber administreres i et af selskaberne etableret interessentskab eller i et andet af selskaberne etableret og fællesejet selskab, som ikke er et forsikringsselskab eller en finansiell virksomhed efter lov om finansiell virksomhed.
- Et fællesskab, hvori et forsikringsselskab administrerer de øvrige forsikringsselskaber, uden at det administrerende forsikringsselskab er koncernforbundet med en overvejende del af de øvrige forsikringsselskaber.

I et administrationsfællesskab overlades typisk hele det enkelte forsikringsselskabs administration, herunder kundeadministration, til det administrerende selskab.

Bestemmelsen om, at virksomheden skal drives i et andet selskab end forsikringsselskabet, skal forstås således, at virksomheden skal drives i et selskab med begrænset ansvar. Virksomheden kan således ikke drives som et interessentskab eller på anden måde, der medfører, at forsikringsselskabet kommer til at hæfte for virksomhedens gæld m.v.

Det foreslås i *stk. 2*, at hvis et forsikringsselskab eller en koncern ved erhvervelse, fusion m.v. kommer til at drive anden virksomhed i strid med § 11, *stk. 1, 1. pkt.*, eller den foreslåede § 29 b, *stk. 1*, kan Finanstilsynet fastsætte en frist for afhændelse af den anden virksomhed, hvis en umiddelbar afhændelse ville være forbundet med et økonomisk tab.

Det foreslåede indebærer, at de gældende regler i § 26, *stk. 2*, for forsikringsselskaber videreføres i en særskilt bestemmelse i den foreslåede § 29 b, *stk. 2*. Det foreslåede skal ses i sammenhæng med lovforslagets § 1, nr. 9, hvor det foreslås, at forsikringsselskaber ikke længere omfattes af § 26, *stk. 2*, i lov om finansiell virksomhed.

Bestemmelsen skal sikre, at et forsikringsselskab, der sammen med andre virksomheder driver anden virksomhed, ikke lider økonomiske tab som følge af ændringer i koncern- eller ejerforhold.

Det vil i sådanne situationer være rimeligt, at der gives en frist til afvikling. Fristen vil bero på en konkret vurdering, som bl.a. vil tage højde for forsikringsselskabernes mulighed for at afhænde den anden virksomhed. Bestemmelsen omfatter alle situationer, hvor ændringer i koncern- eller ejerforhold medfører, at § 11, *stk. 1, 1. pkt.*, overtrædes.

Til nr. 12 (§ 43 b i lov om finansiel virksomhed)

Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679 af 27. april 2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger (databeskyttelsesforordningen)) fastsætter den overordnede regulering af behandling af personoplysninger. Behandling af personoplysninger er således underlagt en række principper, herunder lovlighed, rimelighed og gennemsigtighed, formålsbegrænsning, dataminimering, rigtighed m.v. Det følger af forordningen, at der som grundlag for behandlingen skal foreligge en retlig forpligtelse eller et samtykke fra den pågældende til behandlingen.

Ved en personoplysning forstås efter forordningen enhver form for information om en identificeret eller identificerbar fysisk person (den registrerede); ved identificerbar fysisk person forstås en fysisk person, der direkte eller indirekte kan identificeres, navnlig ved en identifikator som f.eks. et navn, et identifikationsnummer, lokaliseringsdata, en onlineidentifikator eller et eller flere elementer, der er særlige for denne fysiske persons fysiske, fysiologiske, genetiske, psykiske, økonomiske, kulturelle eller sociale identitet.

Et personnummer er en personoplysning, og behandlingen heraf skal derfor ske i overensstemmelse med principperne i databeskyttelsesforordningen og de relevante særregler.

Der findes ikke på nuværende tidspunkt en klar hjemmel i den finansielle regulering til, med henblik på entydig identifikation, at indhente og behandle personnummer, hvorfor finansielle virksomheder som udgangspunkt er afhængig af et samtykke.

Virksomhederne kan dog i henhold til anden lovgivning indhente og behandle personnummer. Hvidvasklovens § 11, stk. 1, nr. 1, stiller således krav om, virksomhederne indhenter deres kunders/medlemmers personnummer og derved sikrer identiteten af deres kunder med henblik på at forhindre hvidvask og terrorfinansiering.

Privates mulighed for at behandle personnummer følger af databeskyttelsesforordningen og den supplerende bestemmelse i § 11, stk. 2, i databeskyttelsesloven. Ved behandling forstås efter databeskyttelsesforordningens artikel 4, nr. 2, enhver aktivitet eller række af aktiviteter - med eller uden brug af automatisk behandling - som personoplysninger eller en samling af personoplysninger gøres til genstand for, f.eks. indsamling, registrering, organisering, systematisering, opbevaring, tilpasning eller ændring, genfindning, søgning, brug, videregivelse ved transmission, formidling eller enhver anden form for overladelse, sammenstilling eller samkøring, begrænsning, sletning eller tilintetgørelse.

Det foreslås at indsætte § 43 b, 1. pkt., hvorefter at finansielle virksomheder kan behandle oplysninger om personnummer med henblik på entydig identifikation ved varetagelse af administrative opgaver og rådgivning.

Den foreslåede bestemmelse er ny og har til formål at etablere hjemmel til, at finansielle virksomheder på samme måde som i hvidvaskloven m.v. kan indhente og behandle personnummer med henblik på en entydig identifikation. I dag er de finansielle virksomheder afhængig af et samtykke til at behandle personnummer i det løbende kundeforhold. Den foreslåede bestemmelse vil bevirke, at de finansielle virksomheder, som allerede gennem hvidvaskreglerne har indhentet personnummer for at sikre identiteten af kunden, kan anvende personnummeret til den videre administration af kundeforholdet og rådgivning.

Bestemmelsen vil være anvendelig i forhold til de administrative opgaver, bankerne, realkreditinstitutterne og forsikringsselskaberne varetager i relation til deres kunder, ligesom den vil kunne anvendes til brug for den løbende rådgivning af kunderne.

Ved rådgivning forstås anbefalinger, vejledninger, herunder oplysninger om risici forbundet med en disposition, og oplysninger om umiddelbare konsekvenser af kundens valgmuligheder. Finansielle virksomheders administrative opgaver kan indeholde elementer af rådgivning som følge af, at den løbende administration kan føre til et behov om at få rådgivning om ændringer, supplerende produkter m.v.

For banker og realkreditinstitutter vil den foreslåede bestemmelse medføre, at institutterne bl.a. får adgang til at behandle personnumre på sine kunder samt øvrige personer, hvor en entydig identifikation er nødvendig. Det vil bl.a. være nødvendigt, når man behandler kunder, kautionister, garantistillere, begunstigede, modparter, deponenter, tredjemandspantsættere, fuldmagtshavere, fuldmagtsgivere, brugere af selvbetjeningsløsninger, oprettere af børneopsparinger, værger, indskydere, reelle ejere, ledelsesmedlemmer m.v. Opremsningen er ikke udtømmende.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at forsikringsselskaberne vil få adgang til at behandle personnumre for forsikringstagere, sikrede og skadelidte. Forsikringstager er den person, som har tegnet den pågældende forsikring i forsikringsselskabet, dvs. har indgået forsikringsaftalen med forsikringsselskabet. Der kan være flere forsikringstagere for den enkelte forsikringsaftale, f.eks. to ægtefæller. Sikrede er personer, som i anledning af skader vil kunne få erstatning fra forsikringen, f.eks. medlemmer af en arbejdsmarkedspensionsordning eller en firmapensionsordning eller begunstigede på en livsforsikring. Andre eksempler er familiemedlemmer i forsikringstagerens husstand eller en pantnaver, som efter forsikringsaftalelovens § 54 er sikret ret til erstatning, hvis der sker en skade på det pantsatte aktiv. Skadelidte omfatter personer, som har anmeldt en skade under en forsikring.

Den foreslåede bestemmelse medfører, at finansielle virksomheder kan anvende personnummeret, hvis der er behov for entydig identifikation, ved udførelsen af følgende opgaver, idet der ikke er tale om en udtømmende opremsning:

- Login ved selvbetjeningsløsninger og services, herunder evt. applikationer (apps), der kræver entydig identifikation for brug af løsningen
- Koncernintern udveksling og administration, herunder koncernintern risikostyring samt tilsvarende udveksling mellem fællesejede realkreditinstitutter og instituttets ejerkreds
- Udveksling af personnummer med andre tredjeparter, når det er nødvendigt for at opfylde forsikringsaftalen/pensionsaftalen/bankaftalen/realkreditaftalen mv.
- Løbende kommunikation med kunden.
- Henvendelser om fornyelser eller ændringer af forsikringsaftale.
- Henvendelser om ændringer i forsikringstagerens forhold, som kan have betydning for forsikringspræmien, selvrisikoen på forsikringen, vilkårene for forsikringen og de sikkerhedsforskrifter, som forsikringstageren skal iagttage.
- Henvendelser til forsikringsselskabet som reaktion på ændring af forsikringspræmie, selvrisiko, forsikringsvilkår eller sikkerhedsforskrifter eller andre ændringer, f.eks. ændringer i betaling af forsikringspræmien eller andre lignende ændringer af de generelle forhold i kundeforholdet.
- Kommunikation mellem skadelidte og forsikringsselskabet i anledning af skader, hvor der ofte fremkommer oplysninger, som fører til ændring eller præcisering af forsikringsaftalen.
- Henvendelser med konkrete spørgsmål om forsikringens dækning.
- Regelmæssige opdateringer i CPR-registeret med henblik på sikring af, at den finansielle virksomhed har de korrekte data (datakvalitet) om den registrerede.
- Den påkrævede anvendelse af personnummer ved kommunikation via e-Boks som sikker digital post mellem en finansiell virksomhed og dets kunder.
- Udbetalinger til NemKonto af erstatninger, refusion af betalte præmier, udbetaling af bonus osv., idet anvendelse af udbetaling til NemKonto kræver, at virksomheden har kundens personnummer.
- Anvendelse af personnummer som sikring af identiteten i forbindelse med den løbende kommunikation mellem den finansielle virksomhed og den registrerede – herunder som led i, at den registrerede ønsker at gøre brug af den registreredes rettigheder under databeskyttelsesforordningen.
- Indhentelse af kundens skadeshistorik hos andre forsikringsselskaber i forbindelse med fastsættelse af vilkårene for kundens forsikring, og hvor personnummeret er med til at sikre entydig identifikation af kunden hos forsikringsselskaberne.
- Anvendelse af personnummer med henblik på risikostyring.

Det foreslås i § 43 b, 2. pkt., at forsikringsselskaber ikke kan behandle oplysning om personnummer i forbindelse med tilbudsgivning.

Den foreslåede bestemmelse medfører, at forsikringsselskaber ikke har hjemmel til at indhente og behandle oplysninger om personnummer i tilbudssituationer.

Den foreslåede bestemmelse medfører, at et forsikringsselskab er afhængig af et samtykke fra potentielle kunder, hvis forsikringsselskabet skal kunne behandle personnumre ved udarbejdelse af tilbud på en eller flere forsikringer.

Bestemmelsen er imidlertid ikke til hinder for, at forsikringsselskaber vil kunne behandle personnummer til brug for den afsluttende accept af et bindende tilbud fra forsikringsselskabet. Det vil derfor være muligt for forsikringsselskaberne uden samtykke at anvende den kommende kundes personnummer til at gennemføre den afsluttende elektroniske godkendelse af forsikringsselskabets endelige og bindende tilbud på tegning af en forsikring.

Til nr. 13 (§ 100 i lov om finansiel virksomhed)

Den gældende § 100 i lov om finansiel virksomhed indeholder krav om, at investeringsforvaltningsselskaber skal have tilstrækkelig kvalificeret bemanding og den fornødne faglige ekspertise til at varetage interesserne for investorerne i de administrerede UCITS på en fuldt forsvarlig måde.

Det foreslås at indsætte *nr. 5* i § 100 i lov om finansiel virksomhed, hvorefter et investeringsforvaltningsselskab skal, når det varetager administrationen af UCITS, tage hensyn til bæredygtighedsrisici ved opfyldelse af kravene i § 71, stk. 1.

Bæredygtighedsrisiko defineres i lovforslagets § 1, nr. 3, som bæredygtighedsrisiko defineret som i artikel 2, nr. 22), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/2088.

Definitionen afspejler bæredygtighedsrisiko som defineret i artikel 2, nr. 22), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/2088 af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser (disclosureforordningen). Bæredygtighedsrisiko er i disclosureforordningen defineret som miljømæssig, social eller ledelsesmæssig begivenhed eller omstændighed, som, hvis den opstår, kunne have faktisk eller potentiel væsentlig negativ indvirkning på værdien af en investering.

Den foreslåede bestemmelse vil implementere artikel 1, nr. 2, i Kommissionens delegerede direktiv (EU) 2021/1270 af 21. april 2021 om ændring af direktiv 2010/43/EU for så vidt angår de bæredygtighedsrisici og bæredygtighedsfaktorer, der skal tages hensyn til i forbindelse med institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter).

Bestemmelsen vil indebære, at investeringsforvaltningsselskaber løbende skal vurdere ikke blot alle relevante finansielle risici m.m. i forhold til de administrerede UCITS, men også alle bæredygtighedsrisici i deres virksomhedsstyring med henblik på at sikre, at investeringsforvaltningsselskabets processer, systemer og interne kontrol afspejler bæredygtighedsrisici, og at investeringsforvaltningsselskabet har teknisk kapacitet og viden for at kunne analysere disse risici.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.3. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 14 (§ 224, stk. 9, i lov om finansiel virksomhed)

Det følger af den gældende § 224 i lov om finansiel virksomhed, at Finanstilsynet kan inddrage en virksomheds tilladelse, hvis virksomheden gør sig skyldig i grove eller gentagne overtrædelser af en række nærmere angivne regler, hvis virksomheden ikke længere opfylder kravene til at få en tilladelse, hvis virksomheden ikke påbegyndes senest 12 måneder efter, at tilladelse er meddelt, eller hvis der ikke udøves finansiel virksomhed i en periode på over 6 måneder.

Den gældende § 224 er en videreførelse af 254 i lov nr. 453 af 10. juni 2003, og der var ved videreførelsen ikke tilsigtet materielle ændringer jf. Folketingstidende 2003-04, tillæg A, L 64, side 42.

Det fremgik af § 254, stk. 1, i lov nr. 453 af 10. juni 2003 om lov om finansiel virksomhed, at Finanstilsynet helt eller delvist kan inddrage et forsikringsselskabs tilladelse, hvis et selskab, gør sig skyldig i grov eller gentagen overtrædelse af bestemmelser i loven, ikke længere opfylder betingelserne for at få tilladelse ikke inden for de af Finanstilsynet fastsatte frister har gennemført de foranstaltninger, som er angivet i de i § 272, stk. 1 og 2, nævnte genoprettelsesplaner, eller hvis virksomheden anmodede om det.

Ifølge bemærkningerne til § 254 i lov nr. 453 af 10. juni 2003 om lov om finansiel virksomhed jf. Folketingstidende 2003-04, tillæg A, L 175, side 259, vil en delvis inddragelse af tilladelsen oftest bestå i en tilbagekaldelse af tilladelsen for så vidt angår en forsikringsklasse eller gruppe.

Det foreslås i § 224 at indsætte et *stk. 9*, hvorefter virksomheder, der har tilladelse til i samme selskab at drive både livsforsikringsvirksomhed og skadesforsikringsvirksomhed, jf. § 11, stk. 12, kan få inddraget deres tilladelse for henholdsvis livsforsikringsvirksomheden og skadesforsikringsvirksomheden særskilt.

Der er alene tale om en præcisering af, at der i forhold til forsikringsselskaber der har tilladelse til både at drive livsforsikringsvirksomhed og skadesforsikringsvirksomhed omfattet af klasse 1 og 2, jf. bilag 7, i særlige tilfælde kan ske en delvis inddragelse af tilladelsen.

Bestemmelsen præciserer bl.a., at Finanstilsynet i forhold til virksomheder, der har tilladelse til både at drive livsforsikringsvirksomhed og skadesforsikringsvirksomhed samtidig, ud over at kunne inddrage den samlede tilladelse tillige kan inddrage tilladelsen for skadesforsikringsvirksomheden særskilt.

Dette vil bl.a. være relevant, hvis virksomheden ikke formår at leve op til de krav, der gælder herfor, herunder ikke har sikret tilstrækkelig adskillelse og særskilt forvaltning og de livs- og skadesforsikrede respektive interesser er tilsidesat. De relevante krav fremgår bl.a. af bekendtgørelse nr. 1774 af 16. december 2015 om livsforsikringsselskabers syge- og ulykkesforsikringsvirksomhed.

Ved inddragelse af en tilladelse skal almindelige principper om proportionalitet iagttages. Derudover skal en mindre indgribende foranstaltning vurderes at være utilstrækkelig. Det forudsættes som udgangspunkt, at en mindre indgribende reaktion er anvendt over for forsikringsselskabet, før tilladelsen inddrages, eller at forholdene i forsikringsselskabet indebærer, at forsikringsselskabet ikke har mulighed for at rette op på overtrædelserne inden for en tilpas kort tidshorisont. Kan forholdene i forsikringsselskabet rettes op ved en mindre indgribende reaktion end at trække virksomhedens tilladelse som forsikringsselskab, skal den mindre reaktion vælges. En mildere reaktion kan bl.a. være, at Finanstilsynet giver påbud om, at forsikringsselskabet retter op på de kritisable forhold i forsikringsselskabet.

Til nr. 15 (§ 344, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed)

Det følger af den gældende § 344, stk. 2, 1. pkt., i lov om finansiel virksomhed, at Finanstilsynet skal tilrettelægge dem sædvanlige tilsynsvirksomhed med henblik på at fremme den finansielle stabilitet og tilliden til de finansielle virksomheder og markeder samt for forsikringsbranchen at varetage beskyttelsen af forsikringstagernes interesser. Efter § 344, stk. 2, 2. pkt., skal Finanstilsynet i sin tilsynsvirksomhed lægge vægt på holdbarheden af den enkelte finansielle virksomheds forretningsmodel.

Efter den gældende § 344, stk. 2, 1. pkt., skal Finanstilsynet i sin tilsynsvirksomhed bl.a. varetage beskyttelsen af forsikringstagernes interesser.

Da hovedformålet med regulering af og tilsyn med forsikringsselskaber er at sikre en hensigtsmæssig beskyttelse af forsikringstagere og begunstigede, fremgår varetagelsen heraf udtrykkeligt i bestemmelsen for at understrege det tilsynsmæssige fokus herpå.

Efter den gældende ordlyd af § 344, stk. 2, 2. pkt., skal Finanstilsynet i sin tilsynsvirksomhed lægge vægt på holdbarheden af den enkelte finansielle virksomheds forretningsmodel. For forsikringsselskaber indebærer en holdbar forretningsmodel, at forretningsmodellen medvirker til forsikringsselskabets levedygtighed både på kort og på lang sigt.

Det følger af §§ 14 og 18, at en ansøgning om tilladelse til at drive forsikringsvirksomhed skal ledsages af en driftsplan. Formålet med at indhente en driftsplan er at sikre et udgangspunkt for Finanstilsynets vurdering af, om den påtænkte virksomhed er forsvarlig, herunder holdbarheden af virksomhedens forretningsmodel, samt hvorvidt de aktiviteter, som virksomheden ønsker at udøve, svarer til det, virksomheden søger om tilladelse til. Der kan f.eks. ikke gives tilladelse til at udøve forsikringsvirksomhed, såfremt Finanstilsynet på baggrund af de indsendte oplysninger, finder det usandsynligt, at selskabet, i den af driftsplanen omfattede periode og ved dennes udløb, vil være i stand til at opfylde minimumskapitalkravet og solvenskapitalkravet i medfør af §§ 126 c og 126 d i lov om finansiel virksomhed.

Det foreslås at indsætte et nyt punktum i § 344, stk. 2, efter 2. pkt., hvorefter, Finanstilsynet for forsikringsselskaber, der både har tilladelse til at drive livsforsikringsvirksomhed og skadesforsikringsvirksomhed i samme selskab, skal lægge vægt på både holdbarheden af den samlede virksomhed, samt holdbarheden af livsforsikringsvirksomheden og skadesforsikringsvirksomheden hver for sig.

Der er alene tale præcisering vedrørende vurderingen af holdbarhed af forretningsmodellen i forhold til virksomheder, der har tilladelse til at drive livsforsikringsvirksomhed og skadesforsikringsvirksomhed samtidig.

Finanstilsynet foretager en vurdering af en virksomheds forretningsmodels holdbarhed i forbindelse med, at virksomheden ansøger. Finanstilsynet fører ligeledes tilsyn med dette løbende.

Da hovedformålet med regulering af og tilsyn med forsikringsselskaber er at sikre en hensigtsmæssig beskyttelse af forsikringstagere og begunstigede sker der en præcisering af hvordan holdbarhed skal fortolkes i forhold til virksomheder, der har tilladelse til at drive livs- og skadesforsikringsvirksomhed samtidig.

En virksomhed, der har tilladelse til at udøve livsforsikringsvirksomhed og skadesforsikringsvirksomhed i samme selskab er underlagt en række krav, der skal understøtte, at der i praksis sker en særskilt forvaltning af de to områder, hvilket skal ses i lyset af, at der består et særligt behov for at sikre de livsforsikredes interesser, når der udøves skadesforsikringsvirksomhed sammen med livsforsikringsvirksomhed. De krav, der stilles til sådanne virksomheder indebærer, at der ud over fokus på holdbarheden af virksomhedens samlede forretningsmodel, nødvendigvis også skal være fokus på holdbarheden af livsforsikringsvirksomheden og skadesforsikringsvirksomheden hver for sig.

F.eks. er det et krav, at en virksomhed, der driver både livs- og skadesforsikringsvirksomhed, råder over det anerkendte basiskapitalgrundlag til dækning af det absolutte minimum for minimumskapitalkravet for livsforsikringsselskaber og det absolutte minimum for minimumskapitalkravet for skadesforsikringsselskaber, jf. § 126 d, stk. 5, nr. 1 og 2.

I vurderingen af holdbarheden for sådanne typer virksomheders forretningsmodel vil det derfor bl.a. indgå, hvorvidt selskabet har og kan forventes på sigt at have et tilstrækkeligt basiskapitalgrundlag hørende til livsforsikringsvirksomheden, herunder til at dække det teoretiske minimumskapitalkrav for livsforsikringsvirksomheden og tilsvarende tilstrækkeligt basiskapitalgrundlag hørende til SUL-virksomheden til at dække det teoretiske minimumskapitalkrav for skadesforsikringsvirksomheden. Det er en forudsætning for, at en forretningsmodel kan anses for holdbar, at det kan sikres, at de respektive minimumskapitalkrav udelukkende dækkes af midler tilhørende den respektive type virksomhed, og at der ikke er afhængigheder mellem de to forretningsben. Dette indebærer videre, at der ikke opstår behov for tilskud mellem de to typer virksomhed

Ved en holdbar forretningsmodel lægger Finanstilsynet vægt på, at selskabet i en given driftsplansperiode har en så stor indtjening, at den kan dække de relevante kapitalkrav og eventuelle stigninger heri.

Der vil være tale om en konkret vurdering af forretningsmodellen i lyset af de mere generelle markedsforhold samt den pågældende virksomheds type, størrelse, forretningsplaner og strategier, samt de budgetter, kapitalplaner og lignende, herunder de konkrete fremskrivninger og de forudsætninger, som strategi, fremskrivninger m.m. er baseret på. Da fokus skal være på både virksomhedens holdbarhed samlet set og på livs- og skadesforsikringsvirksomheden for sig, vil Finanstilsynet skulle inddrage begge områders forretningsplaner og strategier, samt budgetter, kapitalplaner og lignende. Det forhold at der har været systematiske underskud i en periode og eller forventes systematiske underskud i en periode fremover vil kunne inddrages i vurderingen af holdbarheden både samlet set og for hver af de to forretningsområder og uafhængigt af kapitaloverdækningens størrelse.

Fokus er, om der er består en risiko for holdbarheden givet forsikringsselskabers forretningsplan og -strategier eller på om øvrige forhold kan få betydning for forsikringsselskabers overholdelse af lovgivningen. I vurderingen indgår endvidere forsikringsselskabets aktuelle overholdelse af lovgivningen men også eventuelle fremtidige overtrædelser.

Den foreslåede præcisering skal ses i lyset af lovens overordnede rammer for ledelse samt styring og indretning.

Til nr. 16 (§ 348, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed)

Det følger af § 348, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, at Forbrugerombudsmanden kan anlægge sag vedrørende handlinger, der strider mod redelig forretningsskik og god praksis efter § 43, stk. 1, 2 og 9, § 48 a og §§ 53 b-53 d, herunder sag om forbud, påbud, erstatning og tilbagesøgning af uretmæssigt opkrævede beløb. Forbrugerombudsmanden kan endvidere behandle sager vedrørende overtrædelse af strafbelagte bestemmelser i regler udstedt i medfør af denne lovs § 43, stk. 3.

Den gældende § 43, stk. 8, indeholder en bemyndigelse til at udstede regler om finansielle virksomheders forpligtelse til at udlevere et standardiseret nøgletalsdokument til forbrugere ved fremsættelse af tilbud om realkredit- og realkreditlignende lån. Hjemlen er benyttet til at udstede bekendtgørelse nr. 752 af 23. april 2021 om god skik for boligkredit.

Det foreslås i § 348, stk. 1, 2. pkt., at indsætte »og 8« efter »stk. 3«.

Den foreslåede bestemmelse medfører en udvidelse af Forbrugerombudsmandens kompetence til at indbringe god skik sager for domstolene. Den foreslåede bestemmelse vil således gøre det muligt for Forbrugerombudsmanden også at indbringe sager for overtrædelse af regler udstedt i medfør af § 43, stk. 8.

Til nr. 17 (§ 348 a, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed)

Det følger af § 348 a, stk. 1, at Finanstilsynet underretter Forbrugerombudsmanden, hvis Finanstilsynet bliver bekendt med, at en virksomheds kunder kan have lidt tab, som følge af at virksomheden har overtrådt § 43, stk. 1, eller bestemmelser udstedt i medfør af § 43, stk. 2 og 9. Det kan for eksempel være i tilfælde af sager om uretmæssigt opkrævede gebyrer eller renter eller sager, hvor forbrugere er blevet udsat for en aggressiv markedsføring f.eks. i form af uanmodet henvendelse, hvorved en eller flere forbrugere har lidt tab.

Den gældende § 43, stk. 8, indeholder en bemyndigelse til at udstede regler om finansielle virksomheders forpligtelse til at udlevere et standardiseret nøgletalsdokument til forbrugere ved fremsættelse af tilbud om realkredit- og realkreditlignende lån.

Finanstilsynet underretter efter de gældende regler Forbrugerombudsmanden om god skik sager, hvor der er tale om, at den pågældende virksomheds kunder kan have lidt tab som følge af virksomhedens manglende efterlevelse af § 43, stk. 1, eller regler udstedt i medfør af § 43, stk. 2 og 9.

Det foreslås i § 348 a, stk. 1, at indsætte »og 8« efter »stk. 2«.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at Finanstilsynet også skal underrette Forbrugerombudsmanden om sager om finansielle virksomheders manglende efterlevelse af regler udstedt i medfør af § 43, stk. 8.

Til nr. 18 (§ 348 a, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed)

Det følger af § 348 a, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, at Finanstilsynet underretter Forbrugerombudsmanden, hvis Finanstilsynet bliver bekendt med, at en virksomheds kunder kan have lidt tab, som følge af at virksomheden har overtrådt § 43, stk. 1, eller bestemmelser udstedt i medfør af § 43, stk. 2.

Det følger af § 348 a, stk. 2, at Forbrugerombudsmanden uanset § 354 har adgang til samtlige oplysninger i Finanstilsynets sager omfattet af § 348 a, stk. 1.

Det følger af § 354, at Finanstilsynets ansatte er forpligtet til at hemmeligholde fortrolige oplysninger, som de får kendskab til gennem tilsyns- og afviklingsvirksomheden.

Det følger af § 354 g, at Finanstilsynets ansatte ikke må videregive oplysninger om en person, der til Finanstilsynet har indberettet en virksomhed eller person for overtrædelse eller potentiel overtrædelse af den finansielle regulering.

Det foreslås i § 348 a, stk. 2, at ændre »§ 354« til »§§ 354 og 354 g«.

Forbrugerombudsmandens rolle i god skik sager er afgørende i relation til at varetage forbrugernes retsstilling i sager, hvor en finansiel virksomhed måtte have forbrudt sig mod god

skik reglerne, og hvor forbrugere har lidt et tab som følge heraf. Det er derfor vigtigt, at Forbrugerombudsmanden har fuld adgang til de relevante oplysninger i sagerne. I dag er § 354 g til hinder for at give Forbrugerombudsmanden fuld adgang til oplysninger i sager, der er opstået på baggrund af en whistleblower henvendelse.

Den foreslåede bestemmelse medfører, at Forbrugerombudsmanden uanset tavshedspligtsbestemmelserne i §§ 354 og 354 g har adgang til samtlige oplysninger i Finanstilsynets sager omfatter af § 348 a, stk. 1. Bestemmelsen udvides således til også at omfatte adgang til oplysninger om en person, der har indberettet sager til Finanstilsynet. Disse personoplysninger er ellers omfattet af tavshedsbestemmelsen i § 354 g.

Det er afgørende, at den tavshedspligt, som Finanstilsynets ansatte er underlagt i relation til whistleblowere efter § 354 g ikke forhindrer muligheden for at videregive relevante sagsoplysninger, herunder oplysninger om en person, der har indberettet sager til Finanstilsynet, til Forbrugerombudsmanden.

Til nr. 19 (§ 354, stk. 8, i lov om finansiel virksomhed)

Det følger af den gældende § 354, stk. 8, i lov om finansiel virksomhed, at alle der i henhold til stk. 5 og 6 modtager fortrolige oplysninger fra Finanstilsynet, er undergivet den tavshedspligt, der følger af § 354, stk. 1.

Det foreslås i § 354, stk. 8, at indsætte en henvisning til § 348 a, stk. 2.

Den foreslåede bestemmelse fastsætter, at når Forbrugerombudsmanden efter § 348 a, stk. 2, får adgang til fortrolige oplysninger, vil Forbrugerombudsmanden være underlagt den samme tavshedspligt som de, der modtager fortrolige oplysninger efter § 354, stk. 5 og 6.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at Forbrugerombudsmanden vil være underlagt en skærpet tavshedspligt for de fortrolige oplysninger, som Forbrugerombudsmanden til brug for sin sagsbehandling modtager fra Finanstilsynet.

Til nr. 20 (§ 354 g, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed)

Det følger af den gældende § 354 g, stk. 2, at stk. 1 ikke er til hinder for, at personoplysninger videregives i medfør af § 354, stk. 6.

Den gældende § 354 g, stk. 1, indeholder en tavshedspligt for Finanstilsynets ansatte i relation til personer, der indberettet en virksomhed eller en person til Finanstilsynet for overtrædelse eller potentiel overtrædelse af den finansielle regulering. Finanstilsynet kan som følge heraf ikke uden et samtykke fra den pågældende videregive oplysninger til f.eks. Forbrugerombudsmanden.

Det følger af den gældende § 354, stk. 2, at Finanstilsynet kan videregive oplysninger om whistleblowere efter § 354, stk. 6, som er Finanstilsynets hjemmel til at videregive til bl.a. Det Systemiske Risikoråd, andre offentlige myndigheder, Folketingets Ombudsmand, m.v.

Det følger af den gældende § 354 g, stk. 4, at alle, der i henhold til stk. 2 modtager personoplysninger, er med hensyn til disse oplysninger undergivet den i stk. 1 omhandlede tavshedspligt.

Det foreslås i § 354 g, stk. 2, at indsætte en henvisning til § 348 a, stk. 2.

Det vurderes hensigtsmæssigt, at Finanstilsynet har hjemmel til at kunne oversende oplysninger om en whistleblower til Forbrugerombudsmanden.

Den foreslåede bestemmelse medfører, at Finanstilsynet trods tavshedspligten i § 354 g, stk. 1, også kan videregive oplysninger om whistleblowere til Forbrugerombudsmanden efter § 354 g, stk. 2.

Oplysninger som Forbrugerombudsmanden modtager i medfør af den foreslåede bestemmelse vil være underlagt tavshedspligt efter § 354 g, stk. 4.

Til nr. 21 (§ 360, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed)

Det gældende kapitel 22 i lov om finansiel virksomhed regulerer beregningsgrundlaget og opkrævningen af de afgifter, som Finanstilsynet opkræver.

Det fremgår af den gældende § 360, stk. 1, at Finanstilsynets bevilling i finansloven tillagt forventede udgifter til advokater og fratrasket salg af varer og tjenesteydelser opkræves som afgift fra de virksomheder, som er omfattet af Finanstilsynets tilsyn, jf. §§ 361-370.

Det foreslås i § 360, stk. 1, at ændre »Finanstilsynets bevilling« til »Finanstilsynet kan opkræve beløb op til Finanstilsynet bevilling«, og at »opkræves« udgår.

Det foreslåede medfører, at Finanstilsynet ikke er forpligtet til at opkræve den fulde bevilling efter finansloven. Det vil være relevant, hvis Finanstilsynet i et finansår ikke forventer at realisere sine budgetterede udgifter fuldt ud. I disse finansår vil Finanstilsynet ved afgiftsopkrævningen kunne opkræve mindre end finanslovsbevillingen muliggør.

Det foreslåede har til formål at sikre, at der ikke bliver pålagt unødvendige afgifter på de virksomheder, der betaler afgift til Finanstilsynet.

Til nr. 22 (§ 361, stk. 1, nr. 8, 1. pkt., i lov om finansiel virksomhed)

Det fremgår af det gældende § 361, stk. 1, nr. 8, 1. pkt., i lov om finansiel virksomhed, at pengeinstitutter, realkreditinstitutter og fondsmæglerselskaber I samlet skal betale et årligt grundbeløb på 3.350.000 kr.

Det foreslås at grundbeløbet i § 361, stk. 1, nr. 8, 1. pkt., i lov om finansiel virksomhed, ændres fra 3.350.000 kr. til 4.200.000 kr., og at fondsmæglerselskaber I ændres til fondsmæglerselskaber, der har tilladelse til at yde eller udføre en eller begge af de

investeringsservicer eller -aktiviteter, der er nævnt i bilag 1, afsnit A, nr. 3 og 6, i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter.

Grundbeløbet for de omfattede virksomheder foreslås ændret til 4.200.000 kr., således at den årlige afgiftsopkrævning, inklusiv indeksering, jf. § 361, stk. 11, for virksomhederne omfattet af afviklingsreglerne i de europæiske krisehåndteringsdirektiver (BRRD og BRRD2), afstemmes med de ekstra finanslovsbevillinger, som Finanstilsynets har fået til brug for den øgede arbejdsbyrde påført af direktiverne, jf. Folketingstidende 2019-20, Tillæg E, aktstykke nr. 313 af 24. september 2020, side 1.

Beløbet dækker Finanstilsynets opgaver i medfør af BRRD og BRRD2, herunder arbejdet med genopretningsplaner, afviklingsplaner og kravet om nedskrivningsegne passiver, jf. Folketingstidende 2014-15, tillæg A, L 105 som fremsat, s. 95.

Beløbsændringen ændrer ikke de samlede afgifter, der bliver betalt til Finanstilsynet. Ændringen sikrer alene at afgifterne, der skal opkræves fra virksomhederne omfattet af afviklingsreglerne i BRRD og BRRD2, bliver afstemt med de nævnte ekstra bevillinger i Finansloven.

Når den samlede indtægt ved Finanstilsynets afgiftsopkrævning, trods beløbsstigningen, forbliver helt uændret, skyldes det at den samlede afgift, jf. § 360, i lov om finansiel virksomhed, fastsættes via finanslovsbevillingen, som der ikke ændres på.

Den foreslåede ændring af begrebet fondsmæglerselskaber I er en konsekvens af lov nr. 1155 af 8. juni 2021 om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og –aktiviteter.

Med lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og –aktiviteter blev begrebet fondsmæglerselskaber I fjernet fra den finansielle lovgivning.

Det foreslåede medfører ikke en ændring af, hvilke virksomheder der er forpligtet til at betale afgift efter § 361, stk. 1, nr. 8.

Til nr. 23 (§ 361, stk. 2, nr. 8, i lov om finansiel virksomhed)

Det fremgår af det gældende § 361, stk. 2, nr. 8, at centrale modparter (CCP'er) med tilladelse i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 648/2012 af 4. juli 2012 om OTC-derivater, centrale modparter og transaktionsregistre, jf. § 211, stk. 2, nr. 4, i lov om kapitalmarkeder, betaler 725.000 kr.

Det foreslås med § 361, stk. 2, nr. 8, i lov om finansiel virksomhed, at den årlige afgift på 725.000 kr. skal dække finansiering af tilsynsaktiviteter.

Afgiften dækker de udgifter som Finanstilsynet vil have til tilladelse og løbende tilsyn med eventuelle centrale modparter, der får tilladelse, jf. Folketingstidende 2012-13, Tillæg A, L 87 som fremsat, side 63.

Ændringen skal ses i sammenhæng med lovforslagets § 3, nr. 4, hvorefter der foreslås indsat en ny bestemmelse, der fastsætter et afgiftsbeløb for CCP'er til dækning af omkostninger til afviklingsopgaver. Herved fastsættes to forskellige afgiftsbeløb for CCP'er, der dækker over finansiering af forskellige opgaver.

Til nr. 24 (§ 361, stk. 2, nr. 9, lov om finansiel virksomhed)

Den gældende § 361, stk. 2, nr. 8, fastsætter, at CCP'er skal betale et årligt grundbeløb på 425.000 kr. til Finanstilsynet.

Der foreslås indsat et nyt *nr. 9* i § 361, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed, hvorefter centrale modparter (CCP'er) betaler 425.000 kr. til finansiering af afviklingsopgaver.

Afgiften vil dække udgifterne forbundet med de opgaver Finanstilsynet vil få som afviklingsmyndighed for CCP'er i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2021/23 af 16. december 2020 (CCP R&R forordningen).

Der henvises til lovforslaget § 2, nr. 5, hvorefter Finanstilsynet foreslås udpeget som afviklingsmyndighed for CCP'er.

Forslaget vil ikke øge Finanstilsynets bevilling, men sikre at CCP'er, der måtte etablere sig i Danmark, er med til at finansiere Finanstilsynets drift inden for rammerne af den eksisterende bevilling.

Til nr. 25 (§ 373 stk. 1, i lov om finansiel virksomhed)

Det følger af § 373, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, at overtrædelse af en række nærmere angivne bestemmelser straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

Det foreslås i § 373, stk. 1, at indsætte § 29 a, 2. pkt.

Det foreslåede medfører, at grov overtrædelse af kravene i § 29 a, 2. pkt., om ikke at underrette Finanstilsynet om, at selskabet driver anden virksomhed i medfør af § 29 a, 1. pkt., straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

Ansvarssubjektet for overtrædelse af § 29 a, 2. pkt., er det pågældende forsikringsselskab.

Den strafbare handling for overtrædelse af § 29 a, 2. pkt., er eksempelvis, at forsikringsselskabet ikke at underretter Finanstilsynet om, at selskabet driver anden virksomhed efter § 29 a, 1. pkt.

For en nærmere gennemgang henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 10 og 11.

Til nr. 26 (§ 373 stk. 3, 1. pkt., i lov om finansiel virksomhed)

Det følger af § 373, stk. 3, at en finansiel virksomhed, en finansiel holdingvirksomhed eller en forsikringsholdingvirksomhed, der ikke efterkommer et påbud for overtrædelse af en række nærmere opregnede bestemmelser, kan straffes med bøde.

Det foreslås i § 373, stk. 3, 1. pkt., at indsætte § 29, stk. 2.

Det foreslåede medfører, at manglende efterlevelse af et påbud givet efter § 29, stk. 2, kan straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

For en nærmere gennemgang af § 29, stk. 2, henvises til § 1, nr. 10.

Til § 2

Til nr. 1 (fodnoten i lov om kapitalmarkeder)

Fodnoten til lov om kapitalmarkeder oplister de direktiver, som loven gennemfører dele af.

Det foreslås, at der i *fodnoten* til lov om kapitalmarkeder tilføjes henvisning til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/36/EF af 11. juli 2007 om udøvelse af visse aktionærrettigheder i børsnoterede virksomheder (SRD).

Den foreslåede ændring vil medføre, at det fremgår af fodnoten til lov om kapitalmarkeder, at loven gennemfører dele af aktionærrettighedsdirektivet (SRD).

Til nr. 2 (§ 1, stk. 12, i lov om kapitalmarkeder)

Det fremgår af den gældende § 1, stk. 12, i lov om kapitalmarkeder at reglerne i §§ 203-208 ikke gælder for begrænsninger af håndhævelsen af aftaler om finansiel sikkerhedsstillelse eller begrænsninger af virkningen af en aftale om finansiel sikkerhedsstillelse og slutafregnings- eller modregningsbestemmelse, der pålægges i henhold til kapitel 5, 6 og 10 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.

Den foreslåede ændring af § 1, stk. 12, i lov om kapitalmarkeder, vil medføre at reglerne i §§ 203-208 heller ikke gælder for begrænsninger af håndhævelsen af aftaler om finansiel sikkerhedsstillelse eller begrænsninger af virkningen af en aftale om finansiel sikkerhedsstillelse og slutafregnings- eller modregningsbestemmelse, der pålægges i henhold til afsnit V, kapitel III, afdeling 3, eller kapitel IV i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2021/23 af 16. december 2020 om et regelsæt for genopretning og afvikling af centrale modparter (herefter CCP R&R forordningen).

Afsnit V, kapitel III, afdeling 3, i CCP R&R forordningen indeholder regler om nedskrivning og konvertering af ejerskabsinstrumenter og gældsinstrumenter eller andre usikrede forpligtelser. Afsnit V, kapitel IV, i CCP R&R forordningen indeholder regler om

afviklingsbeføjelser, herunder bl.a. beføjelsen til at tage kontrol over en CCP under afvikling samt beføjelsen til at afslutte og opsige finansielle kontrakter.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at reglerne i §§ 203-208 i lov om kapitalmarkeder ikke gælder, når en afviklingsmyndighed iværksætter tiltag som f.eks. nedskrivning eller konvertering af ejerskab- og gældsinstrumenter eller gør brug af afviklingsbeføjelser over for en CCP i henhold til CCP R&R forordningen. Det betyder, at i de tilfælde, hvor en afviklingsmyndighed bl.a. foretager nedskrivning eller konvertering af ejerskabs- og gældsinstrumenter eller anvender andre afviklingsbeføjelser i henhold til CCP R&R forordningen, kan dette ikke begrunde en realisation af sikkerhed i henhold til en aftale om finansiell sikkerhedsstillelse, da § 203 i lov om kapitalmarkeder ikke finder anvendelse. Endvidere finder reglerne om brugsret i § 204 i lov om kapitalmarkeder ikke anvendelse, og det er heller ikke muligt at gøre en forpligtelse til genstand for netting ved slutafregning, jf. §§ 205-208 i lov om kapitalmarkeder.

Den foreslåede ændring vil implementere artikel 1, stk. 6, i collateral-direktivet som ændret ved artikel 89 i CCP R&R forordningen.

Desuden foreslås det i § 1, stk. 12, at ændre kapital til kapitel.

Forslaget har til formål at rette en tastefejl.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.7. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 3 (§ 210 g i lov om kapitalmarkeder)

Den foreslåede bestemmelse er ny. Bestemmelsen er alene relevant for CCP'er, der er kapitalselskaber omfattet af selskabsloven.

Det følger af §§ 154 og 155 i selskabsloven, at generalforsamlingen har kompetence til at træffe beslutning om kapitalforhøjelse eller give ledelsen bemyndigelse hertil.

Indkaldelsesfristen for en generalforsamling er reguleret i § 94 i selskabsloven. Det fremgår heraf, at en indkaldelse til generalforsamling skal foretages tidligst 4 uger og senest 2 uger før generalforsamlingens afholdelse. For selskaber med aktier optaget til handel på et reguleret marked er indkaldelsesfristen tidligst 5 uger og senest 3 uger før generalforsamlingens afholdelse.

Det foreslås i § 210 g, stk. 1, 1. pkt., i lov om kapitalmarkeder, at en central modpart (CCP) kan indkalde til generalforsamling med henblik på at foretage en kapitalforhøjelse senest 10 dage før generalforsamlingen, hvis Finanstilsynet har vurderet, at betingelserne i artikel 18 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2021/23 af 16. december 2020 om et regelsæt for genopretning og afvikling af centrale modparter er opfyldt, og den centrale modpart (CCP) vurderer, at kapitalforhøjelsen er nødvendig for at forhindre, at den centrale modpart (CCP) bliver nødlidende.

Det foreslåede stk. 1, 1. pkt., vil medføre, at en CCP kan indkalde til generalforsamling med minimum 10 dages varsel, hvis Finanstilsynet har vurderet at betingelserne for tidlig indgriben er opfyldt, og hvis formålet med generalforsamlingen er at vedtage en kapitalforhøjelse, som CCP'en finder nødvendig for at forhindre, at CCP'en bliver nødlidende.

Det følger af artikel 18 i CCP R&R forordningen, at den kompetente myndighed, som i dette tilfælde er Finanstilsynet, kan kræve iværksættelse af foranstaltninger i forbindelse med tidlig indgriben, hvis en CCP overtræder eller kan forventes i nær fremtid at overtræde kapital- og tilsynskravene i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 648/2012 af 4. juli 2012 om OTC-derivater, centrale modparter og transaktionsregistre (EMIR), eller udgør en risiko for den finansielle stabilitet i EU eller i en eller flere af EU's medlemsstater, eller hvis Finanstilsynet har afgjort, at der er andre indikationer på en kommende krisesituation, der kan påvirke CCP'ens drift, navnlig dens evne til at levere clearingydelser. Det er også en betingelse for anvendelsen af den forkortede indkaldelsesfrist, at CCP'ens ledelse vurderer, at kapitalforhøjelsen er nødvendig for at undgå, at CCP'en bliver nødlidende. Definitionen af hvornår en CCP er nødlidende fremgår af artikel 22, stk. 3, i CCP R&R forordningen. I praksis forventes det, at der vil være en dialog mellem CCP'en og Finanstilsynet, om kapitalforhøjelsen er nødvendig for at undgå, at CCP'en bliver nødlidende, men det vil være CCP'en selv, der træffer den endelige beslutning herom.

Det foreslås i § 210 g, stk. 1, 2. pkt., i lov om kapitalmarkeder, at indkaldelse til generalforsamling i henhold til det foreslåede 1. pkt. kan foretages, hvis generalforsamlingen med to tredjedele af de afgivne stemmer ændrer selskabets vedtægter til at indeholde denne mulighed.

Den foreslåede bestemmelse i § 210 g, stk. 1, 2.pkt., i lov om kapitalmarkeder vil medføre, at en CCP's generalforsamling kan beslutte at ændre sine vedtægter, så den kan indkalde til generalforsamling med 10 dages varsel, hvis formålet med generalforsamlingen er at foretage en kapitalforhøjelse, der er nødvendig for at undgå, at CCP'en bliver nødlidende.

Det foreslås i stk. 2, at tidsfristerne i §§ 94, 98 og 99 i selskabsloven ikke finder anvendelse på generalforsamlinger, der er indkaldt i overensstemmelse med stk. 1.

Det foreslåede § 210 g, stk. 2, vil medføre, at tidsfristerne i § 94, som omhandler indkaldelsesfristerne for generalforsamlinger, samt tidsfristerne i §§ 98 og 99 i selskabsloven, som omhandler aktionærers adgang til oplysninger før generalforsamlingen i virksomheder, der har kapitalandele optaget til handel på et reguleret marked, ikke finder anvendelse ved en generalforsamling, der er indkaldt i medfør af det foreslåede stk. 1.

Den foreslåede § 210 g, stk. 1, vil implementere artikel 5, stk. 5, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/36/EF af 11. juli 2007 om udøvelse af visse aktionærrettigheder i

børsnoterede selskaber (SRD) som ændret ved artikel 91, stk. 2, i CCP R&R forordningen. Det foreslåede stk. 2 vil implementere artikel 5, stk. 6, i SRD.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.7. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 4 (§ 211, stk. 2, nr. 11, i lov om kapitalmarkeder)

§ 211, stk. 2, i lov om kapitalmarkeder oplister de regler og forordninger, som Finanstilsynet påser overholdelse af.

Der foreslås et *nr. 11* i § 211, stk. 2, i lov om kapitalmarkeder, hvorefter det følger, at Finanstilsynet påser overholdelsen Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2021/23 af 16. december 2020 om et regelsæt for genopretning og afvikling af centrale modparter og regler fastsat i medfør heraf.

Det fremgår af artikel 2, nr. 7, i CCP R&R forordningen, at den kompetente myndighed i henhold til CCP R&R forordningen er den myndighed, der er udpeget som kompetent myndighed i henhold til EMIR. Finanstilsynet er udpeget som kompetent myndighed i henhold til EMIR, jf. § 211, stk. 2, nr. 4 i lov om kapitalmarkeder, hvorefter det fremgår, at Finanstilsynet påser overholdelsen af EMIR.

I henhold til CCP R&R forordningen skal den kompetente myndighed varetage en række opgaver, der følger af forordningen. Som følge af, at Finanstilsynet vil være kompetent myndighed i henhold til CCP R&R forordningen, bliver det Finanstilsynet, der bl.a. skal vurdere en CCP's genopretningsplan i medfør af artikel 10 i CCP R&R forordningen. Desuden får Finanstilsynet beføjelse til at kræve, at en CCP iværksætter foranstaltninger i forbindelse med tidlig indgriben i medfør af artikel 18 i CCP R&R forordningen, og får kompetence til at træffe afgørelse om, at en CCP er nødlidende eller forventeligt nødlidende i henhold til artikel 22 i CCP R&R forordningen.

Finanstilsynet får med bestemmelsen bl.a. også mulighed for at give påbud for overtrædelser af forordningen, jf. § 220, stk. 1, i lov om kapitalmarkeder, og efterfølgende at offentliggøre et påbud til en virksomhed eller en fysisk person, jf. § 234, stk. 1, i lov om kapitalmarkeder. Se nærmere om Finanstilsynets mulighed for offentliggørelse af reaktioner i medfør af lov om kapitalmarkeder i bemærkningerne til §§ 234-240, jf. Folketingstidende 2016-2017, A, L 155 som fremsat, side 339 ff.

Finanstilsynet bliver i medfør af § 2, nr. 5, udpeget som afviklingsmyndighed for CCP'er i henhold til CCP R&R forordningen. Finanstilsynet har i sin rolle som afviklingsmyndighed, ud over de beføjelser der følger af CCP R&R forordningen, også de beføjelser Finanstilsynet har i medfør af lov om kapitalmarkeder, herunder f.eks. mulighed for at give påbud for overtrædelser af forordningen, jf. § 220, stk. 1, i lov om kapitalmarkeder.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.7. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

*Til nr. 5 (§§ 212 a og 212 b i lov om kapitalmarkeder)
§ 212 a.*

Den foreslåede bestemmelse er ny.

Der er ikke regler om afviklingsmyndigheder for CCP'er. Finanstilsynet fører tilsyn med CCP'er, jf. § 212, stk. 1, i lov om kapitalmarkeder og påser overholdelse af EMIR, jf. § 211, stk. 2, nr. 4, i lov om kapitalmarkeder.

Det følger af artikel 3, stk. 1, i CCP R&R forordningen, at medlemsstaterne skal udpege en eller flere afviklingsmyndigheder, der tillægges beføjelser til at anvende afviklingsværktøjerne og udøve afviklingsbeføjelserne i henhold til forordningen.

Det foreslås med § 212 a at fordele opgaverne som afviklingsmyndighed mellem Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet.

Det foreslås i § 212 a, stk. 1, at Finanstilsynet er afviklingsmyndighed for en central modpart (CCP) i henhold til artikel 4, stk. 1, artikel 9, 10, 13-18 artikel 33, stk. 8, artikel 53, stk. 2, og artikel 70, stk. 2 og 3, artikel 73, 75, 79, 80, 83 og 84 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2021/23 af 16. december 2020 om et regelsæt for genopretning og afvikling af centrale modparter.

Den foreslåede bestemmelse medfører, at Finanstilsynet er afviklingsmyndighed for en CCP i henhold til de nævnte artikler.

Finanstilsynet vil skulle udøve sit virke som afviklingsmyndighed i overensstemmelse med CCP R&R forordningen. Dette indebærer blandt andet, at Finanstilsynet samarbejder med andre myndigheder i overensstemmelse med artikel 6 i CCP R&R forordningen, efterlever principperne for beslutningstagning i artikel 7 i CCP R&R forordningen og udveksler informationer med andre myndigheder i overensstemmelse med artikel 8 i CCP R&R forordningen.

Det foreslås i stk. 2, at Finanstilsynet forelægger en genopretningsplan fra en central modpart (CCP) for Finansiell Stabilitet. Finansiell Stabilitet kan komme med anbefalinger til Finanstilsynet om genopretningsplanens indhold.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at Finanstilsynet som afviklingsmyndighed forelægger en genopretningsplan for en CCP for Finansiell Stabilitet, og at Finansiell Stabilitet kan komme med anbefalinger vedrørende genopretningsplanen til Finanstilsynets afviklingsenhed.

Bestemmelsen skal læses i sammenhæng med, at det af det foreslåede stk. 1 fremgår, at Finanstilsynet er afviklingsmyndighed i henhold til artikel 10 i CCP R&R forordningen,

der vedrører vurdering af genopretningsplaner. Det følger af artikel 10, stk. 5, i CCP R&R forordningen, at afviklingsmyndigheden gennemgår genopretningsplanen med henblik på at identificere eventuelle foranstaltninger, der kan få en negativ indvirkning på CCP'ens afviklingsmuligheder. Hvis der identificeres sådanne foranstaltninger, gør afviklingsmyndigheden den kompetente myndighed opmærksom herpå og fremsætter henstillinger til den kompetente myndighed.

Finanstilsynet forelægger genopretningsplanen for Finansiell Stabilitet, fordi Finansiell Stabilitet har indsigt i, hvilke genopretningsforanstaltninger, der kan være hindringer i en afviklingssituation. Finanstilsynet er ikke forpligtet til at følge Finansiell Stabilitets anbefalinger.

På baggrund af egen vurdering og Finansiell Stabilitets anbefalinger fremsætter Finanstilsynet som afviklingsmyndighed, i overensstemmelse med artikel 10, stk. 5, i CCP R&R forordningen, henstillinger til Finanstilsynet som kompetent myndighed, om måder, hvorpå den negative virkning af disse foranstaltninger på CCP'ens afviklingsmuligheder kan afhjælpes.

Det foreslås i *stk. 3*, at Finansiell Stabilitet udarbejder og vedligeholder afviklingsplaner i henhold til artikel 12 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2021/23 af 16. december 2020 om et regelsæt for genopretning og afvikling af centrale modparter, som Finanstilsynet vedtager efter indstilling fra Finansiell Stabilitet.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at Finansiell Stabilitet udarbejder og vedligeholder en afviklingsplan for en CCP, hvorefter Finanstilsynet vedtager afviklingsplanen. Det vil være Finanstilsynet, der sender en CCP en sammenfatning af afviklingsplanens væsentligste elementer, jf. artikel 12, stk. 8. En CCP skal i overensstemmelse med artikel 12, stk. 6, underrette Finanstilsynet som afviklingsmyndighed om ændringer, der berører CCP'ens retlige eller organisatoriske struktur, dens forretningsaktiviteter eller finansielle stilling, eller enhver anden ændring, som har væsentlige konsekvenser for planens effektivitet. Finanstilsynet videregiver underretningen til Finansiell Stabilitet. I overensstemmelse med, at det i det foreslåede stk. 1, fremgår, at det er Finanstilsynet, der er afviklingsmyndighed i henhold til artikel 14 i CCP R&R forordningen, er det Finanstilsynet, der kan træffe en afgørelse om afviklingsplanen, jf. artikel 14, stk. 5, i CCP R&R forordningen.

Finanstilsynet kan, både som kompetent myndighed og afviklingsmyndighed give Finansiell Stabilitet alle oplysninger, der er nødvendige for udarbejdelsen af afviklingsplaner, jf. artikel 73, stk. 5, litra b, i CCP R&R forordningen, hvoraf det fremgår, at kompetente myndigheder og afviklingsmyndighederne kan udveksle oplysninger indbyrdes.

Det foreslås i *stk. 4*, at Finansiell Stabilitet forelægger vurdering af afviklingshindringer i henhold til artikel 15 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2021/23 af 16.

december 2020 om et regelsæt for genopretning og afvikling af centrale modparter for Finanstilsynet. Finanstilsynet indsender en rapport til den centrale modpart (CCP) om afviklingshindringer efter indstilling fra Finansiell Stabilitet.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at Finansiell Stabilitet skal foretage en vurdering af afviklingsmulighederne i henhold til artikel 15 i CCP R&R forordningen og forelægge den for Finanstilsynet. Det er, som det fremgår af det foreslåede stk. 1, Finanstilsynet, der er afviklingsmyndighed i henhold til artikel 15. Det vil derfor være Finanstilsynet, der på baggrund af Finansiell Stabilitets vurdering, vurderer om en CCP kan afvikles, jf. artikel 15, stk. 2, i CCP R&R forordningen. Finansiell Stabilitet udarbejder en indstilling til en rapport til CCP'en om væsentlige hindringer for afviklingen af CCP'en i overensstemmelse med artikel 16, stk. 1, i CCP R&R forordningen. Finanstilsynet som afviklingsmyndighed sender i samarbejde med Finanstilsynet som kompetent myndighed rapporten til CCP'en i overensstemmelse med artikel 16, stk. 1.

Det foreslås i *stk. 5*, at Finanstilsynet træffer afgørelse i henhold til artikel 22, litra a, nr. ii, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2021/23 af 16. december 2020 om et regelsæt for genopretning og afvikling af centrale modparter efter indstilling fra Finansiell Stabilitet.

Den foreslåede bestemmelse medfører, at Finanstilsynet som afviklingsmyndighed alene kan træffe afgørelse om, at en central modpart (CCP) er nødlidende eller forventeligt nødlidende efter indstilling fra Finansiell Stabilitet.

Det følger af det foreslåede stk. 1, at Finanstilsynet er afviklingsmyndighed i henhold til artikel 22, stk. 1, litra a, nr. ii, i CCP R&R forordningen.

Det foreslås i *stk. 6*, at Finanstilsynet udfører opgaverne som afviklingsmyndighed med en passende operationel uafhængighed af Finanstilsynets tilsynsvirksomhed.

Den foreslåede bestemmelse medfører, at de beføjelser og opgaver, som Finanstilsynet er pålagt som afviklingsmyndighed for en CCP, skal Finanstilsynet udføre med passende uafhængighed fra Finanstilsynets tilsynsvirksomhed, der sikrer, at der ikke opstår interessekonflikter. Navnlig skal tilsynet med overholdelse af EMIR og tilsynet med clearingmedlemmer omfattet af artikel 18, stk. 2, litra c, i EMIR, og Finanstilsynets rolle som kompetent myndighed i henhold til CCP R&R forordningen være uafhængigt af hinanden. Clearingmedlemmer kan bl.a. være pengeinstitutter og fondsmæglerselskaber. Rent operationelt vil de opgaver, som Finanstilsynet vil skulle varetage som afviklingsmyndighed for en CCP derfor blive udført med passende uafhængighed fra Finanstilsynets tilsynsopgaver, herunder særligt tilsynet med virksomheder, der er clearingmedlemmer, som er omfattet af artikel 18, stk. 2, litra c, i EMIR. Finanstilsynets opgaver som afviklingsmyndighed bliver varetaget af en særlig enhed, der skal være tilstrækkeligt adskilt fra de øvrige funktioner og medarbejdere i Finanstilsynet.

På nuværende tidspunkt er der ikke etableret en CCP i Danmark, og Finanstilsynet har derfor ikke opgaver som afviklingsmyndighed for en CCP. Etableres en CCP i Danmark, skal Finanstilsynet tage stilling til afviklingsenhedens kommandoveje og organisatoriske placering i Finanstilsynet for at undgå interessekonflikter.

Den foreslåede bestemmelse skal læses i overensstemmelse med § 344 d i lov om finansiel virksomhed.

Den foreslåede bestemmelse er en følge af artikel 3, stk. 3, 6 og 7, der stiller krav om, at der er indført passende strukturelle ordninger for at undgå interessekonflikter mellem afviklingsmyndighedens opgaver efter CCP R&R forordningen og myndighedens opgaver som tilsynsmyndighed.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.7 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

212 b.

Den foreslåede bestemmelse er ny.

Det foreslås i § 212 b, at Erhvervsministeriet varetager det kompetente ministeriums opgaver i henhold til CCP R&R forordningen.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at Erhvervsministeriet bliver udpeget til at varetage det kompetente ministeriums opgaver i henhold til CCP R&R forordningen.

Opgaverne omfatter bl.a. deltagelse i en CCP's afviklingskollegium, jf. art. 4, stk. 2, litra m, i CCP R&R forordningen. Heraf fremgår det, at det kompetente ministerium skal deltage i en CCP's afviklingskollegium, sammen med bl.a. afviklingsmyndighederne og den kompetente myndighed, når det den udpegede afviklingsmyndighed ikke er det kompetente ministerium. Det foreslås i lovforslagets § 2, nr. 5 og § 7, nr. 6, at Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet udpeges som afviklingsmyndigheder for en CCP, og Erhvervsministeriet skal derfor tillige deltage i afviklingskollegiet.

Det kompetente ministerium har desuden visse beføjelser i forbindelse med anvendelse af offentlige stabiliseringsværktøjer i medfør af artikel 45 i CCP R&R forordningen. Artikel 45 i CCP R&R forordningen giver mulighed for, at staten undtagelsesvist i helt ekstraordinære tilfælde kan deltage i afviklingen af en CCP, ved at anvende såkaldte offentlige stabiliseringsinstrumenter i form af kapitaltilførsel eller midlertidigt ejerskab, jf. artikel 46 i CCP R&R forordningen.

I overensstemmelse med artikel 45 i CCP R&R forordningen, er det staten, der undtagelsesvist kan anvende offentlige stabiliseringsværktøjer i form af kapitaltilførsel eller midlertidigt ejerskab, hvilket i praksis vil betyde, at en anvendelse af offentlige midler, kun kan ske ved beslutning og bevilling foretaget af Folketinget Finansudvalg.

Bestemmelsen foreslås som følge af artikel 3, stk. 8, i CCP R&R forordningen, der stiller krav om, at medlemsstaten udpeger et ministerium, der varetager de kompetente ministeriums opgaver i henhold til forordningen.

Til nr. 6 (§ 220, stk. 1, 1. pkt., og stk. 2, 1. pkt., i lov om kapitalmarkeder)

Det følger af den gældende § 220, stk. 1, 1. pkt., at Finanstilsynet kan påbyde en fysisk eller juridisk person at ændre en bestemt adfærd eller handling, hvis denne ikke opfylder sine forpligtelser efter denne lov eller regler fastsat i medfør heraf og efter forordninger nævnt i § 211, stk. 2, eller regler fastsat i medfør heraf.

Det følger af den gældende § 220, stk. 2, 1. pkt., at Danmarks Nationalbank, når der er tale om et registreret betalingssystem omfattet af kapitel 32, kan påbyde en fysisk eller juridisk person at ændre en bestemt adfærd eller handling, hvis denne ikke opfylder sine forpligtelser efter denne lov eller regler fastsat i medfør heraf og efter forordningerne nævnt i § 211, stk. 2, eller regler fastsat i medfør heraf. § 254, i lov om kapitalmarkeder, indeholder bestemmelser om bødestraf, hvis man ikke efterlever et påbud givet i medfør af § 220.

I medfør af § 211, stk. 3, påser Finanstilsynet også overholdelsen af forordninger fastsat i medfør af de direktiver, der gennemføres ved denne lov. Derfor kan Finanstilsynet også fra virksomheder under tilsyn, den nuværende og tidligere ledelse i virksomheder under tilsyn og andre fysiske og juridiske personer, der har pligter i henhold til de regler, der fremgår af bl.a. § 211, stk. 3, kræve at få alle oplysninger, dokumenter eller andre data i enhver form, som Finanstilsynet skønner nødvendige for Finanstilsynets virksomhed eller til afgørelse af, om der er sket en overtrædelse af regler, som Finanstilsynet påser overholdelsen af i medfør af de regler, der fremgår af § 211, stk. 3 jf. § 214, stk. 1. Finanstilsynet kan desuden til enhver tid uden retskendelse mod behørig legitimation foretage tilsyns- og kontrolundersøgelser på forretningsstedet hos virksomheder under tilsyn og virksomheder, der har pligter i henhold til de regler, der fremgår af bl.a. § 211, stk. 3 jf. § 215, stk. 1.

Det foreslås i *stk. 1, 1. pkt., og stk. 2, 1. pkt.*, at indsætte forordninger fastsat i medfør af de direktiver, der gennemføres ved denne lov.

Den foreslåede bestemmelse vil gøre det muligt for Finanstilsynet og Danmarks Nationalbank at påbyde en fysisk eller juridisk person at ændre en bestemt adfærd eller handling, såfremt denne ikke opfylder sine forpligtelser efter forordninger fastsat i medfør af de direktiver, der gennemføres ved denne lov.

Konsekvensen af den foreslåede ændring vil være, at manglende efterlevelse af et påbud udstedt til en fysisk eller juridisk person om at ændre en bestemt adfærd eller handling, såfremt denne ikke opfylder sine forpligtelser efter forordninger fastsat i medfør af de direktiver, der gennemføres ved denne lov, vil kunne straffes med bøde i medfør af § 254, stk. 1, i lov om kapitalmarkeder.

Til nr. 7 (§ 221 a i lov om kapitalmarkeder)

Den foreslåede bestemmelse er ny.

Det foreslås i § 221 a, at Finanstilsynet kan påbyde et medlem af den øverste ledelse i en central modpart (CCP) eller enhver anden fysisk person, der er ansvarlig for overtrædelse af artikel 9, stk. 1 og 9, artikel 13 eller artikel 70, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2021/23 af 16. december 2020 om et regelsæt for genopretning og afvikling af centrale modparter, at afholde sig fra at udøve funktioner i en central modpart (CCP) i en midlertidig periode.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at Finanstilsynet kan påbyde en direktør, et bestyrelsesmedlem, en person, der faktisk leder en CCP's forretningsaktiviteter, eller enhver anden fysisk person, der er ansvarlig for CCP's overtrædelse af artikel 9, stk. 1 og 9, artikel 13 eller artikel 70, stk. 1, i CCP R&R forordningen at afholde sig fra at udøve funktioner i en midlertidig periode. Definitionen af øverste ledelse fremgår af artikel 2, nr. 37, i CCP R&R forordningen.

Påbuddets varighed vil afhænge af en konkret vurdering, men kan eksempelvis hænge sammen med hvornår CCP'en får bragt overtrædelsen til ophør ved at opfylde de relevante pligter. Påbuddets varighed skal derfor ikke fremgå af påbuddet.

I medfør af artikel 9, stk. 1, i CCP R&R forordningen har en CCP pligt til at udarbejde og vedligeholde en genopretningsplan. Kravene til genopretningsplanens indhold fremgår af artikel 9, stk. 2, 3, 10 og 11 og afsnit A i bilaget til CCP R&R forordningen. En CCP's genopretningsplan anses ikke for udarbejdet, hvis den ikke lever op til de krav til genopretningsplanens indhold, der fremgår af artikel 9, stk. 2, 3, 10 og 11 eller bilagets afsnit A i CCP R&R forordningen.

I medfør af artikel 13, stk. 1, i CCP R&R forordningen har en CCP pligt til at samarbejde med afviklingsmyndigheden om udarbejdelsen af afviklingsplaner og give afviklingsmyndigheden alle oplysninger, der er nødvendige for udarbejdelsen og gennemførelsen af afviklingsplanen, herunder de oplysninger og analyser, der er omhandlet i afsnit B i bilaget til CCP R&R forordningen. Oplysningerne kan gives til Finansiell Stabilitet gennem Finanstilsynet.

I medfør af artikel 13, stk. 2, har CCP'en desuden pligt til at give afviklingsmyndighederne, dvs. både Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet, jf. lovforslagets § 3, nr. 5, og § 7, nr. 6, detaljerede registre over de aftaler, som omhandlet i artikel 29 i EMIR, som CCP'en er part i, hvis afviklingsmyndighederne kræver det. De nævnte aftaler, som er omhandlet i artikel 29 i EMIR, omfatter blandt andet aftaler om de tjenesteydelser, CCP'en leverer, og de aktiviteter, CCP'en udfører.

I medfør af artikel 13, stk. 3, har CCP'en pligt til rettidigt at udveksle oplysninger med Finanstilsynet for at lette vurderingen af CCP's risikoprofiler og indbyrdes forbundet

med andre FMI'er, andre finansieringsinstitutter og med det finansielle system generelt som omhandlet i artikel 9 og 10 i CCP R&R forordningen.

I medfør af artikel 70 stk. 1, i CCP R&R forordningen har en CCP pligt til at underrette Finanstilsynet, hvis CCP'en vurderer, at den er nødlidende eller forventeligt nødlidende i henhold til CCP R&R forordningen.

Et påbud meddelt efter det foreslåede stk. 1 eller 2 vil gælde indtil Finanstilsynet tilbagekalder påbuddet, jf. det foreslåede § 221 a, stk. 3.

Det følger af det foreslåede *stk. 3*, at Finanstilsynet tilbagekalder påbuddet, når overtrædelsen af de i stk. 1 nævnte bestemmelser i CCP R&R forordningen er ophørt. Overtrædelsen vil være ophørt, når kravene i den overtrådte bestemmelse, henholdsvis artikel 9, 13 eller 70, stk. 1, er opfyldt. Når Finanstilsynet har tilbagekaldt påbuddet, kan personen atter udøve funktioner, henholdsvis genoptage sit bestyrelseshverv, i CCP'en.

Bestemmelsen foreslås som følge af artikel 82, stk. 2, litra c, i CCP R&R forordningen.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.7. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 8 (§ 231, stk. 2, nr. 2, 3 og 4, i lov om kapitalmarkeder)

Det følger af § 231, stk. 1, i lov om kapitalmarkeder, at enhver, som Finanstilsynets afgørelse retter sig mod, er part i afgørelsen. § 231, stk. 2, i lov om kapitalmarkeder fastlægger, hvem der, ud over den, som afgørelsen retter sig mod, er part i sager, hvor der er eller vil blive truffet afgørelse af Finanstilsynet i medfør af de regler, som Finanstilsynet påser overholdelse af. De fysiske og juridiske personer, der er oplistet i § 231, stk. 2, har alene partsstatus for så vidt angår oplysninger, der vedrører den pågældende.

Det foreslås at indsætte et nyt *nr. 3*, i § 231, stk. 2, i lov om kapitalmarkeder, hvoraf det fremgår, at den centrale modpart (CCP) tillige anses som part i en sag, når Finanstilsynet har truffet afgørelse i medfør af § 221 a.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at CCP'en, ud over den, som afgørelsen retter sig mod, er part i en sag, når Finanstilsynet træffer afgørelse i medfør af § 221 a, for så vidt angår den del af sagen, som vedrører CCP'en.

Det foreslås i lovforslagets § 2, nr. 7, om indsættelse af § 221 a i lov om kapitalmarkeder, at Finanstilsynet kan påbyde et medlem af den øverste ledelse i en central modpart (CCP) eller enhver anden fysisk person, der er ansvarlig for overtrædelse af artikel 9, stk. 1 og 9, artikel 13 eller artikel 70, stk. 1, i CCP R&R forordningen, at afholde sig fra at udøve funktioner i en central modpart (CCP) i en midlertidig periode.

Det foreslås at indsætte et nyt *nr. 4* i § 231, stk. 2, i lov om kapitalmarkeder, hvoraf det fremgår, at et medlem af bestyrelsen eller direktionen eller en kapitalejer i en central

modpart (CCP), eller en fysisk eller juridisk person, som Finanstilsynet finder har snævre forbindelser til den centrale modpart (CCP) tillige anses som part i en sag, hvor Finanstilsynet træffer afgørelse i medfør af artikel 22, stk. 1, litra a, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2021/23 af 16. december 2020 om et regelsæt for genopretning og afvikling af centrale modparter.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at et medlem af bestyrelsen eller direktionen eller en kapitalejer i en CCP, eller en juridisk eller fysisk person, som Finanstilsynet finder har snævre forbindelser til CCP'en, når Finanstilsynet træffer afgørelse om, at CCP'en er nødlidende eller forventeligt nødlidende i henhold til artikel 22, stk. 1, litra a, i CCP R&R forordningen, har partsstatus for så vidt angår de dele af afgørelsen, der vedrører den pågældende, uanset at afgørelsen er rettet mod CCP'en.

Definitionen af snævre forbindelser følger af artikel 2, nr. 24, i EMIR. Snævre forbindelser er blandt andet en situation hvor to eller flere fysiske eller juridiske personer er knyttet til hinanden gennem kapitalinteresser på mindst 20 % af stemmerettighederne i en virksomhed.

En afgørelse om, at en CCP er nødlidende eller forventeligt nødlidende i medfør af artikel 22, stk. 1, litra a, kan bl.a. være begrundet med, at CCP'en ikke længere opfylder, eller forventeligt ikke længere vil opfylde, de betingelser, hvorpå tilladelsen blev meddelt.

Som eksempel vil en direktør være part i den del af sagen, der vedrører den pågældende, når Finanstilsynets afgørelse om, at CCP'en er nødlidende er delvist begrundet i, at direktøren ikke har et tilstrækkelig godt omdømme til at sikre en sund og forsigtig ledelse af CCP'en.

En kapitalejer vil eksempelvis være part i den del af sagen, der vedrører den pågældende, hvis Finanstilsynets afgørelse om, at CCP'en er nødlidende indeholder en vurdering af, at kapitalejeren er til hinder for, at der kan sikres en sund og forsigtig ledelse af CCP'en.

De fysiske og juridiske personer, der er omfattet af bestemmelsen, bevarer deres partsstatus i forhold til Finanstilsynets afgørelse også efter Finansiell Stabilitet som afviklingsmyndighed har overtaget kontrollen med CCP'en.

Til nr. 9 (§ 251 a i lov om kapitalmarkeder)

Den foreslåede bestemmelse er ny.

Det foreslås efter § 251 at indsætte § 251 a i lov om kapitalmarkeder. Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at en overtrædelse af artikel 9, stk. 1 og 9, artikel 13 og artikel 70, stk. 1, i CCP R&R forordningen straffes med bøde.

Den foreslåede bestemmelse strafbelægger de overtrædelser, som i medfør af artikel 82, stk. 1, i CCP R&R forordningen skal kunne sanktioneres af de nationale kompetente myndigheder.

Det følger af artikel 82, stk. 1, i CCP R&R forordningen, at overtrædelse af artikel 9, artikel 13 og artikel 70, stk. 1, skal kunne sanktioneres.

Overtrædelser af CCP R&R forordningen kan foretages af fysiske og juridiske personer.

Det følger af § 27, stk. 1, 1. pkt., i straffeloven, at strafansvar for en juridisk person forudsætter, at der inden for dens virksomhed er begået en overtrædelse, der kan tilregnes en eller flere til den juridiske person knyttede personer eller den juridiske person som sådan.

I dette tilfælde, hvor den strafbelagte bestemmelse omhandler en pligt for virksomheden, er de mulige ansvarssubjekter ved overtrædelse af bestemmelsen virksomheden, samt en eller flere personer med tilknytning til virksomheden – oftest ledelsen. Der vil kunne rejses tiltale mod virksomheden alene eller mod både virksomheden og en eller flere personer med tilknytning til virksomheden. Ved valg af ansvarssubjekt er det udgangspunktet, at tiltalen rejses mod den juridiske person. Der kan i en række tilfælde være anledning til – ud over tiltalen mod den juridiske person – tillige at rejse tiltale mod en eller flere fysiske personer, såfremt den eller de pågældende har handlet forsætligt eller udvist grov uagtsomhed. Der bør som udgangspunkt ikke rejses tiltale mod underordnede ansatte.

Bødeniveauet vil blive fastsat i overensstemmelse med de generelle regler om straf i § 255, stk. 5, i lov om kapitalmarkeder. Det fremgår heraf, at der ved udmåling af bøder lægges vægt på overtrædelsens grovhed og gerningsmandens økonomiske forhold. For overtrædelser begået af juridiske personer lægges ved vurderingen af gerningsmandens økonomiske forhold vægt på virksomhedens nettoårsomsætning på gerningstidspunktet. For overtrædelser begået af fysiske personer lægges vægt på den pågældendes indtægtsforhold på gerningstidspunktet. Det er afgørende, at der ved strafudmålingen lægges vægt på de nævnte faktorer, således at bøder vil have en pønalt og præventiv effekt på alle aktører på markedet, og således at det finansielle incitament til at overtræde bestemmelserne reduceres. Vurderingen af overtrædelsens grovhed bør foregå uafhængigt af gerningsmandens økonomiske forhold.

Nedenfor beskrives de artikler i CCP R&R forordningen, der strafbelægges med den foreslåede bestemmelse i § 251 a i lov om kapitalmarkeder:

I medfør af artikel 9, stk. 1, i CCP R&R forordningen, har en CCP pligt til at udarbejde og vedligeholde en genopretningsplan. Kravene til genopretningsplanens indhold fremgår af artikel 9, stk. 2, 3, 10 og 11 og afsnit A i bilaget til CCP R&R forordningen. En CCP's genopretningsplan anses ikke for udarbejdet, hvis den ikke lever op til de krav til

genopretningsplanens indhold, der fremgår af artikel 9, stk. 2, 3, 10 og 11 eller bilagets afsnit A i CCP R&R forordningen.

Ansvarssubjektet er CCP'en eller en fysisk person med tilknytning til CCP'en. Den strafbare handling består i undladelse af at udarbejde eller vedligeholde CCP'ens genopretningsplan i overensstemmelse med kravene i artikel 9 i CCP R&R forordningen.

I medfør af artikel 9, stk. 9, i CCP R&R forordningen, har en CCP pligt til at ajourføre genopretningsplanen mindst en gang årligt. Finanstilsynet kan kræve, at en CCP ajourfører genopretningsplanen hyppigere.

Ansvarssubjektet er CCP'en eller en fysisk person med tilknytning CCP'en. Den strafbare handling består i undladelse af at ajourføre CCP'ens genopretningsplan årligt eller hyppigere, hvis Finanstilsynet har stillet krav om dette overfor CCP'en i overensstemmelse med artikel 9, stk. 9, i CCP R&R forordningen.

I medfør af artikel 13, stk. 1, i CCP R&R forordningen, har en CCP pligt til at samarbejde med afviklingsmyndigheden om udarbejdelsen af afviklingsplaner og give afviklingsmyndigheden alle oplysninger, der er nødvendige for udarbejdelsen og gennemførelsen af afviklingsplanen, herunder de oplysninger og analyser, der er omhandlet i afsnit B i bilaget til CCP R&R forordningen. Oplysningerne kan gives til afviklingsmyndigheden gennem Finanstilsynet.

I medfør af artikel 13, stk. 2 har CCP'en desuden pligt til at give afviklingsmyndighederne, dvs. både Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet, jf. lovforslagets § 2, nr. 7, og § 7, nr. 6, detaljerede registre over de aftaler, som omhandlet i artikel 29 i EMIR, som CCP'en er part i, hvis afviklingsmyndighederne kræver det. De nævnte aftaler, som er omhandlet i artikel 29 i EMIR, omfatter blandt andet aftaler om de tjenesteydelser, CCP'en leverer, og aktiviteter, CCP'en udfører.

I medfør af artikel 13, stk. 3 har CCP'en pligt til rettidigt at udveksle oplysninger med Finanstilsynet for at lette vurderingen af CCP'ens risikoprofiler og indbyrdes forbundet med andre FMI'er, andre finansieringsinstitutter og med det finansielle system generelt som omhandlet i artikel 9 og 9 i CCP R&R forordningen. Det følger af artikel 2, nr. 16, i CCP R&R forordningen, at en FMI er en finansiell markedsinfrastruktur, der kan være en CCP, en værdipapircentral, et transaktionsregister, et betalingssystem eller et andet system, der er defineret og udpeget af en medlemsstat i medfør af artikel 2, litra a, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/26/EF af 19. maj 1998 om endelig afregning i betalingssystemer og værdipapirafviklingssystemer. Artikel 9 og 10 i CCP R&R forordningen omhandler henholdsvis kravene til en CCP's genopretningsplan og tilsynsmyndighedernes vurdering af genopretningsplanen.

Ansvarssubjektet er CCP'en eller en fysisk person med tilknytning CCP'en. Den strafbare handling består i undladelse af at fremlægge alle de oplysninger, som Finanstilsynet eller afviklingsmyndighederne kræver i medfør af artikel 13, i CCP R&R forordningen.

I medfør af artikel 70 stk. 1, i CCP R&R forordningen har en CCP pligt til at underrette Finanstilsynet, hvis CCP'en vurderer, at den er nødlidende eller forventeligt nødlidende i henhold til CCP R&R forordningen.

Ansvarssubjektet er CCP'en. Den strafbare handling består i undladelse af at underrette Finanstilsynet, når CCP'en vurderer, at den er nødlidende eller forventeligt nødlidende.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.7. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 10 (§ 254, stk. 1, 1. pkt., og stk. 3, 1. pkt., i lov om kapitalmarkeder)

§ 254 indeholder regler om straf for manglende efterlevelse af påbud og afgivelse af urigtige eller vildledende oplysninger.

Det følger af den gældende § 254, stk. 1, 1. pkt., i lov om kapitalmarkeder, at en operatør af en markedsplads, en central modpart (CCP), en værdipapircentral (CSD), en godkendt offentliggørelsesordning (APA) eller en godkendt indberetningsmekanisme (ARM), der er undtaget fra forordning (EU) nr. 600/2014 og underlagt tilladelse og tilsyn fra Finanstilsynet, et fondsmæglerselskab, et registreret betalingssystem, en operatør af et detailbetalingssystem, et kontoførende institut, en udsteder, en investor, en tilbudsgiver, en deltager på markedet for emissionskvoter, en positionstager, en repræsentant eller en aktionær, der undlader at efterkomme et påbud fra Finanstilsynet givet i medfør af § 220 eller afgiver urigtige og vildledende oplysninger til Finanstilsynet, straffes med bøde, medmindre højere straf er forskyldt efter anden lovgivning.

Det følger af den gældende § 254, stk. 3, 1. pkt., at såfremt en person, der er knyttet til en af de i stk. 1, 1. pkt., nævnte aktører giver urigtige eller vildledende oplysninger til Finanstilsynet, Erhvervsstyrelsen, Danmarks Nationalbank eller anden offentlig myndighed, straffes den pågældende med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

Det fremgår af artikel 20, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 596/2014 af 16. april 2014 om markedsmisbrug (forordningen om markedsmisbrug), at personer, der udarbejder eller udbreder investeringsanbefalinger eller anden information, der anbefaler eller foreslår en investeringsstrategi, skal udvise rimelig omhu for at sikre, at oplysningerne fremsættes objektivt, og at deres interesser eller interessekonflikter oplyses.

En overtrædelse af bestemmelsen kan eksempelvis bestå i ikke at fremsætte oplysningerne på en objektiv måde, eller manglende eller utilstrækkelig offentliggørelse af interesser eller interessekonflikter i forbindelse med udarbejdelsen eller udbredelsen af

investeringsanbefalingen eller anden information, der anbefaler eller foreslår en investeringsstrategi.

Alle, der udarbejder investeringsanbefalinger, er omfattet af reglerne om investeringsanbefalinger i forordningen om markedsmisbrug, som Finanstilsynet påser overholdelsen af i medfør af § 211, stk. 2. Der sondres mellem investeringsanbefalinger, som er udarbejdet af professionelle og ikke-professionelle. Investeringsanbefalinger fra ikke-professionelle omfatter alle, som udarbejder investeringsanbefalinger, men som ikke er professionelle. De ikke-professionelle omfatter en undergruppe af fysiske og juridiske personer, der betragtes som eksperter.

I medfør af § 220, stk. 1, 1. pkt., kan Finanstilsynet påbyde en fysisk eller juridisk person at ændre en bestemt adfærd eller handling, hvis denne ikke opfylder sine forpligtelser efter denne lov eller regler fastsat i medfør heraf og efter forordninger nævnt i § 211, stk. 2, eller regler fastsat i medfør heraf.

Finanstilsynet påser overholdelsen af forordningen om markedsmisbrug og regler udstedt i medfør heraf i henhold til § 211, stk. 2, nr. 5. Derfor kan Finanstilsynet også påbyde en fysisk eller juridisk person, der udarbejder eller udbreder investeringsanbefalinger eller anden information, der anbefaler eller foreslår en investeringsstrategi at ændre en bestemt adfærd eller handling, hvis denne ikke opfylder sine forpligtelser i medfør af forordningen om markedsmisbrug eller den delegerede forordning om investeringsanbefalinger.

I medfør af § 214, stk. 1, kan Finanstilsynet, fra virksomheder under tilsyn, den nuværende og tidligere ledelse i virksomheder under tilsyn og andre fysiske og juridiske personer, der har pligter i henhold til de regler, der fremgår af bl.a. § 211, stk. 1-3, kræve at få alle oplysninger, dokumenter eller andre data i enhver form, som Finanstilsynet skønner nødvendige for Finanstilsynets virksomhed eller til afgørelse af, om der er sket en overtrædelse af regler, som Finanstilsynet påser overholdelsen af i medfør af de regler, der fremgår af § 211, stk. 1-3. Derfor kan Finanstilsynet også kræve at få alle oplysninger fra en fysisk eller juridisk person, der udarbejder eller udbreder investeringsanbefalinger eller anden information, der anbefaler eller foreslår en investeringsstrategi, som Finanstilsynet skønner nødvendigt, da denne person har forpligtelser i medfør af forordningen om markedsmisbrug eller den delegerede forordning om investeringsanbefalinger.

Det foreslås i *stk. 1, 1. pkt.*, og *stk. 3*, at indsætte en fysisk eller juridisk person, der udarbejder eller udbreder investeringsanbefalinger eller anden information, der anbefaler eller foreslår en investeringsstrategi.

Den foreslåede bestemmelse medfører, at en fysisk eller juridisk person, der udarbejder eller udbreder investeringsanbefalinger eller anden information, der anbefaler eller foreslår en investeringsstrategi, og som undlader at efterkomme et påbud fra Finanstilsynet givet i medfør af lovens § 220 eller afgiver urigtige eller vildledende oplysninger til Finanstilsynet, kan straffes med bøde, medmindre højere straf er forskyldt efter anden lovgivning.

Den strafbare handling i medfør af § 254, stk. 1, består i ikke at efterkomme et påbud eller afgive urigtige eller vildledende oplysninger til Finanstilsynet. Ansvarssubjektet for en overtrædelse af § 254, stk. 1, er den fysiske eller juridiske person, der står som modtager af et påbud, jf. Folketingstidende 2016-2017, tillæg A, L 155 som fremsat, side 378 eller afgiver urigtige eller vildledende oplysninger til Finanstilsynet.

Den strafbare handling i medfør af § 254, stk. 3, består i at afgive urigtige eller vildledende oplysninger til Finanstilsynet, Erhvervsstyrelsen eller Danmarks Nationalbank.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af § 254, stk. 3, er den fysiske eller juridiske person, der afgiver urigtige eller vildledende oplysninger til Finanstilsynet, Erhvervsstyrelsen eller Danmarks Nationalbank, jf. i det hele Folketingstidende 2016-2017, tillæg A, L 155 som fremsat, side 379.

Til nr. 11 (§ 256, stk. 1, 1. pkt., i lov om kapitalmarkeder)

Den gældende § 256 fastlægger reglerne for tvangsbøder.

Det følger af den gældende § 256, stk. 1, 1. pkt., i lov om kapitalmarkeder, at undlader en direktør, et bestyrelsesmedlem eller en revisor hos en operatør af en markedsplads, en central modpart (CCP), en værdipapircentral (CSD), en godkendt offentliggørelsesordning (APA) eller en godkendt indberetningsmekanisme (ARM), der er undtaget fra forordning (EU) nr. 600/2014 og underlagt tilladelse og tilsyn fra Finanstilsynet, et fondsmæglerselskab, et registreret betalingssystem, en operatør af et detailbetalingssystem, et kontoførende institut, en udsteder, en investor, en tilbudsgiver, en deltager på markedet for emissionskvoter, en positionstager, en repræsentant eller en aktionær at efterkomme de pligter, der efter denne lov eller regler fastsat i medfør heraf, forordninger nævnt i § 211, stk. 2, eller regler udstedt i medfør heraf påhviler dem eller pålægges dem af Finanstilsynet, Erhvervsstyrelsen eller, når der er tale om et registreret betalingssystem, Danmarks Nationalbank, kan Finanstilsynet, Erhvervsstyrelsen henholdsvis Danmarks Nationalbank som tvangsmiddel pålægge de pågældende daglige eller ugentlige bøder.

Det fremgår af artikel 20, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 596/2014 af 16. april 2014 om markedsmissbrug (forordningen om markedsmissbrug), at personer, der udarbejder eller udbreder investeringsanbefalinger eller anden information, der anbefaler eller foreslår en investeringsstrategi, skal udvise rimelig omhu for at sikre, at oplysningerne fremsættes objektivt, og at deres interesser eller interessekonflikter oplyses. En overtrædelse af bestemmelsen kan eksempelvis bestå i ikke at fremsætte oplysningerne på en objektiv måde, men kan endvidere også bestå i manglende eller utilstrækkelig offentliggørelse af interesser eller interessekonflikter i forbindelse med udarbejdelsen eller udbredelsen af investeringsanbefalingen eller anden information, der anbefaler eller foreslår en investeringsstrategi.

Alle, der udarbejder investeringsanbefalinger, er omfattet af reglerne om investeringsanbefalinger i forordningen om markedsmissbrug, som Finanstilsynet påser

overholdelsen af i medfør af § 211, stk. 2. Der sondres mellem investeringsanbefalinger, som er udarbejdet af professionelle og ikke-professionelle. Investeringsanbefalinger fra ikke professionelle omfatter alle, som udarbejder investeringsanbefalinger, men som ikke er professionelle. De ikke-professionelle omfatter en undergruppe af fysiske og juridiske personer, der betragtes som eksperter.

I medfør af § 220, stk. 1, 1. pkt., kan Finanstilsynet påbyde en fysisk eller juridisk person at ændre en bestemt adfærd eller handling, hvis denne ikke opfylder sine forpligtelser efter denne lov eller regler fastsat i medfør heraf og efter forordninger nævnt i § 211, stk. 2, eller regler fastsat i medfør heraf.

Finanstilsynet påser overholdelsen af forordningen om markedsmisbrug og regler udstedt i medfør heraf i henhold til § 211, stk. 2, nr. 5. Derfor kan Finanstilsynet også påbyde en fysisk eller juridisk person, der udarbejder eller udbreder investeringsanbefalinger eller anden information, der anbefaler eller foreslår en investeringsstrategi at ændre en bestemt adfærd eller handling, hvis denne ikke opfylder sine forpligtelser medfør af forordningen om markedsmisbrug eller den delegerede forordning om investeringsanbefalinger.

I medfør af § 214, stk. 1, kan Finanstilsynet, fra virksomheder under tilsyn, den nuværende og tidligere ledelse i virksomheder under tilsyn og andre fysiske og juridiske personer, der har pligter i henhold til de regler, der fremgår af bl.a. § 211, stk. 1-3, kræve at få alle oplysninger, dokumenter eller andre data i enhver form, som Finanstilsynet skønner nødvendige for Finanstilsynets virksomhed eller til afgørelse af, om der er sket en overtrædelse af regler, som Finanstilsynet påser overholdelsen af i medfør af de regler, der fremgår af § 211, stk. 1-3. Derfor kan Finanstilsynet også kræve at få alle oplysninger fra en fysisk eller juridisk person, der udarbejder eller udbreder investeringsanbefalinger eller anden information, der anbefaler eller foreslår en investeringsstrategi, som Finanstilsynet skønner nødvendigt, da denne person har forpligtelser i medfør af forordningen om markedsmisbrug eller den delegerede forordning om investeringsanbefalinger.

Det foreslås i *stk. 1, 1. pkt.*, at ændre »eller en aktionær« til »en aktionær eller en fysisk eller juridisk person, der udarbejder eller udbreder investeringsanbefalinger eller anden information, der anbefaler eller foreslår en investeringsstrategi«.

Den foreslåede bestemmelse medfører, at Finanstilsynet vil kunne pålægge direktionen eller bestyrelsen hos en juridisk person eller en revisor hos en fysisk eller juridisk person, der udarbejder eller udbreder investeringsanbefalinger eller anden information, der anbefaler eller foreslår en investeringsstrategi tvangsbøder, hvis vedkommende ikke efterkommer de pligter der efter denne lov eller regler fastsat i medfør heraf, forordninger nævnt i § 211, stk. 2, eller regler udstedt i medfør heraf eller forordninger fastsat i medfør af de direktiver, der gennemføres ved denne lov påhviler dem eller pålægges dem af Finanstilsynet.

Den strafbare handling i medfør af den foreslåede ændring af § 256, stk. 1, består i ikke at efterkomme de pligter, der efter denne lov eller regler fastsat i medfør heraf, forordninger

nævnt i § 211, stk. 2, eller regler udstedt i medfør heraf eller forordninger fastsat i medfør af de direktiver der gennemføres ved denne lov påhviler dem eller pålægges dem af Finanstilsynet, Erhvervsstyrelsen eller, når der er tale om et registreret betalingssystem, Danmarks Nationalbank. Ansvarssubjektet er direktionen eller bestyrelsen hos en juridisk person eller en revisor hos en fysisk eller juridisk person, der udarbejder eller udbreder investeringsanbefalinger eller anden information, der anbefaler eller foreslår en investeringsstrategi.

Den foreslåede ændring giver Finanstilsynet en generel hjemmel til at pålægge bl.a. en revisor hos en fysisk eller juridisk person, der udarbejder eller udbreder investeringsanbefalinger eller anden information, der anbefaler eller foreslår en investeringsstrategi tvangsbøder, hvis man undlader i rette tid at efterkomme de pligter, der efter loven påhviler dem.

Tvangsbøder er et forvaltningsretligt tvangsmiddel og ikke nogen strafferetlig sanktion. Det gælder derfor, at påløbne, men endnu ikke inddrevne bøder, bortfalder ved forholdets lovliggørelse, jf. Justitsministeriets vejledning nr. 11255 af 18. juni 1996 om benådning, udsættelse, eftergivelse og henstand m.v. Den del af bøden, som ikke bliver betalt eller indkommer ved inddrivelse gennem udpantning, kan kræves afsonet efter reglerne om straf af fængsel, jf. § 17 i lov om ikrafttræden af borgerlig straffelov m.m., jf. Folketingstidende 2016-2017, tillæg A, L 155 som fremsat, side 383.

Til nr. 12 (§ 256, stk. 1, 1. pkt., i lov om kapitalmarkeder)
Den gældende § 256 fastlægger reglerne for tvangsbøder.

Det følger af den gældende § 256, stk. 1, 1. pkt., i lov om kapitalmarkeder, at undlader en direktør, et bestyrelsesmedlem eller en revisor hos en operatør af en markedsplads, en central modpart (CCP), en værdipapircentral (CSD), en godkendt offentliggørelsesordning (APA) eller en godkendt indberetningsmekanisme (ARM), der er undtaget fra forordning (EU) nr. 600/2014 og underlagt tilladelse og tilsyn fra Finanstilsynet, et fondsmæglerselskab, et registreret betalingssystem, en operatør af et detailbetalingssystem, et kontoførende institut, en udsteder, en investor, en tilbudsgiver, en deltager på markedet for emissionskvoter, en positionstager, en repræsentant eller en aktionær at efterkomme de pligter, der efter denne lov eller regler fastsat i medfør heraf, forordninger nævnt i § 211, stk. 2, eller regler udstedt i medfør heraf påhviler dem eller pålægges dem af Finanstilsynet, Erhvervsstyrelsen eller, når der er tale om et registreret betalingssystem, Danmarks Nationalbank, kan Finanstilsynet, Erhvervsstyrelsen henholdsvis Danmarks Nationalbank som tvangsmiddel pålægge de pågældende daglige eller ugentlige bøder.

I medfør af § 211, stk. 3, påser Finanstilsynet også overholdelsen af forordninger fastsat i medfør af de direktiver, der gennemføres ved denne lov. Derfor kan Finanstilsynet også fra virksomheder under tilsyn, den nuværende og tidligere ledelse i virksomheder under tilsyn og andre fysiske og juridiske personer, der har pligter i henhold til de regler, der fremgår af bl.a. § 211, stk. 3, kræve at få alle oplysninger, dokumenter eller andre data i enhver form,

som Finanstilsynet skønner nødvendige for Finanstilsynets virksomhed eller til afgørelse af, om der er sket en overtrædelse af regler, som Finanstilsynet påser overholdelsen af i medfør af de regler, der fremgår af § 211, stk. 3 jf. § 214, stk. 1. Finanstilsynet kan desuden til enhver tid uden retskendelse mod behørig legitimation foretage tilsyns- og kontrolundersøgelser på forretningsstedet hos virksomheder under tilsyn og virksomheder, der har pligter i henhold til de regler, der fremgår af bl.a. § 211, stk. 3 jf. § 215, stk. 1.

Det foreslås i *stk. 1, 1. pkt.*, at indsætte forordninger fastsat i medfør af de direktiver der gennemføres ved denne lov.

Den foreslåede ændring vil gøre det muligt for Finanstilsynet, Erhvervsstyrelsen og Danmarks Nationalbank at pålægge en fysisk eller juridisk person tvangsbøder, såfremt denne ikke opfylder sine forpligtelser efter forordninger fastsat i medfør af de direktiver, der gennemføres ved denne lov.

Konsekvensen af den foreslåede ændring vil være, at undladelse af at efterkomme de pligter, der følger af forordninger fastsat i medfør af de direktiver, der gennemføres ved denne lov vil kunne medføre tvangsbøder.

Tvangsbøder er et forvaltningsretligt tvangsmiddel og ikke nogen strafferetlig sanktion. Det gælder derfor, at påløbne, men endnu ikke inddrevne bøder, bortfalder ved forholdets lovliggørelse, jf. Justitsministeriets vejledning nr. 11255 af 18. juni 1996 om benådning, udsættelse, eftergivelse og henstand m.v. Den del af bøden, som ikke bliver betalt eller indkommer ved inddrivelse gennem udpantning, kan kræves afsonet efter reglerne om straf af fængsel, jf. § 17 i lov om ikrafttræden af borgerlig straffelov m.m.

Til § 3

Til nr. 1 (fodnoten til lov om investeringsforeninger m.v.)

Den gældende fodnote til lov om investeringsforeninger m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 1718 af 27. november 2020, indeholder en note, der oplister de direktiver og ændringsdirektiver, som er implementeret helt eller delvist i loven. Endvidere er en række forordninger oplistet, hvori indgår bestemmelser, som er medtaget i lov om investeringsforeninger m.v.

Det foreslås, at fodnoten til lovens titel ændres.

Det foreslås at indsætte henvisning til Kommissionens delegerede direktiv (EU) 2021/1270 af 21. april 2021 om ændring af direktiv 2010/43/EU for så vidt angår de bæredygtighedsrisici og bæredygtighedsfaktorer, der skal tages hensyn til i forbindelse med institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter), EU-Tidende 2021, nr. L 277, side 141, og Europa-Parlamentets og Rådets Forordning nr. 1286/2014 af 26. november 2014 om dokumenter med central information om

sammensatte og forsikringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer (PRIIP'er), EU-tidende 2014, nr. L 352, side 1 i fodnoten til loven.

Med den foreslåede ændring vil det fremgå af fodnoten til lov om investeringsforeninger m.v., at loven gennemfører dele af Kommissionens delegerede direktiv (EU) 2021/1270 af 21. april 2021 samt supplerer Europa-Parlamentets og Rådets Forordning nr. 1286/2014 af 26. november 2014.

Til nr. 2 (§ 2, nr. 27 i lov om investeringsforeninger m.v.)

Den gældende § 2 i lov om investeringsforeninger m.v. indeholder en række definitioner.

Det foreslås at indsætte nr. 27 i § 2 således at bæredygtighedsrisiko defineres som i artikel 2, nr. 22), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/2088.

Den foreslåede bestemmelse vil implementere artikel 1, nr. 1, første led, i Kommissionens delegerede direktiv (EU) 2021/1270 af 21. april 2021 om ændring af direktiv 2010/43/EU for så vidt angår de bæredygtighedsrisici og bæredygtighedsfaktorer, der skal tages hensyn til i forbindelse med institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter).

Bestemmelsen afspejler bæredygtighedsrisiko som defineret i artikel 2, nr. 22), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/2088 af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser (disclosureforordningen). Bæredygtighedsrisiko er i disclosureforordningen defineret som miljømæssig, social eller ledelsesmæssig begivenhed eller omstændighed, som, hvis den opstår, kunne have faktisk eller potentiel væsentlig negativ indvirkning på værdien af en investering.

Til nr. 3 (§ 12, stk. 4, nr. 2, i lov om investeringsforeninger m.v.)

Begrebet central investorinformation fremgår af § 12, stk. 4, nr. 2, overskriften før § 102, overskriften før § 103, § 175, stk. 3, nr. 11, og § 177, stk. 1, nr. 11, i lov om investeringsforeninger mv.

Begrebet dækker over et dokument med central investorinformation der har til formål at give detailinvestorer et overblik over den relevante afdeling eller andelsklasse, herunder oplysninger om afdelingens investeringsprofil og omkostningerne i forbindelse med en investering i afdelingen eller andelsklassen.

Det foreslås at ændre »central investorinformation« til »central information« i § 12, stk. 4, nr. 2, overskriften før § 102, overskriften før § 103, § 175, stk. 3, nr. 11, og § 177, stk. 1, nr. 11, i lov om investeringsforeninger mv.

Ændringsforslaget er fremsat for at ensrette terminologien i lov om investeringsforeninger mv. og PRIIP-forordningen. Der er således ikke tilsigtet nogen materiel ændring af retstilstanden.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 4 (§ 15, stk. 2, i lov om investeringsforeninger m.v.)

Det følger af den gældende § 15, stk. 2, i lov om investeringsforeninger m.v., at Finanstilsynet skal give tilladelse til nye afdelinger i en investeringsforening, når afdelingerne er gyldigt stiftet, og Finanstilsynet har godkendt vedtægtsbestemmelserne vedrørende afdelingerne.

Det følger af § 150, stk. 1, 1. pkt., at en afdeling højst må placere 20 pct. af sin formue i indskud og likvide midler i accessorisk omfang i ét kreditinstitut eller i kreditinstitutter i samme koncern. Det følger dog af § 150, stk. 1, 2. pkt., at nyoprettede afdelinger kan overskride grænsen i 1. pkt. i op til 6 måneder fra datoen for afdelingens tilladelse.

Det foreslås, i den nye § 15, stk. 3, at en investeringsforening, hvis nyoprettede afdeling ønsker at fravige spredningsreglerne i kapitel 15, bortset fra § 150, stk. 1, i op til 6 måneder fra tilladelsen skal have Finanstilsynets godkendelse af bestyrelsens instruks for afdelingens overholdelse af princippet om risikospredning.

Det foreslåede er en delvis implementering af artikel 57, stk. 1, 2. afsnit, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/65/EF af 13. juli 2009 om samordning af love og administrative bestemmelser om visse institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter) (UCITS-direktivet).

Den foreslåede bestemmelse vil give Finanstilsynet mulighed for at tillade, at en nyoprettet afdeling i en investeringsforening, under overholdelse af princippet om risikospredning, kan fravige de grænser, der er fastsat i kapitel 15, i lov om investeringsforeninger m.v., i op til 6 måneder fra datoen for Finanstilsynets tilladelse til afdelingen, hvis investeringsforeningen ønsker at påbegynde investering af formuen i værdipapirer og således forkorte perioden, hvor afdelingens formue primært er placeret i indskud og likvide midler.

Bestemmelsen medfører, at nyoprettede afdelinger i en investeringsforening, som ønsker at fravige spredningsreglerne i kapital 15, bortset fra § 150, stk. 1, i op til 6 måneder fra tilladelsen, skal ansøge Finanstilsynet herom. Ansøgningen skal vedlægges bestyrelsens instruks for afdelingens fravigelse af spredningsreglerne ved overholdelse af princippet om risikospredning og kan indsendes til Finanstilsynet samtidig med, at afdelingen søger om tilladelse.

Finanstilsynet vil, forud for en sådan tilladelse, skulle vurdere, om princippet om risikospredning kan overholdes ud fra bestyrelsens instruks for afdelingen.

Instruksen for afdelingens overholdelse af princippet om risikospredning skal indeholde konkrete anvisninger for, hvordan hensynet til risikospredning overholdes i opstartsfasens første 6 måneder, uanset at alle spredningsregler i kapitel 15 ikke overholdes.

Instruksen skal indeholde anvisninger for, hvordan flest mulige spredningsregler kan overholdes i opstartsfasens første 6 måneder, og instruksen må ikke give mulighed for, at enkelte positioner i afdelingen opnår en størrelse, som er uhensigtsmæssig for afdelingen.

Instruksen skal indeholde anvisninger for, hvordan afdelingen i løbet af maksimalt 6 måneder fra Finanstilsynets tilladelse til afdelingen kan efterleve spredningsreglerne i kapitel 15, således at risikoen for, at afdelingen ikke kan overholde reglerne efter 6 måneder fra tilladelsen minimeres.

Endeligt skal instruksen udformes på en sådan måde, at spredningsreglerne overskrides i kortest mulig tid fra Finanstilsynet giver tilladelse til afdelingen. Instruksens retningslinjer for afvejningen af, hvordan afdelingen investerer hensigtsmæssigt i opstartsfasen, skal som minimum inddrage afdelingens størrelse og likviditeten i de finansielle instrumenter, som afdelingen investerer i.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 5 (§ 16, stk. 2, i lov om investeringsforeninger m.v.)

Det følger af den gældende § 16, stk. 2, i lov om investeringsforeninger m.v., at Finanstilsynet skal give tilladelse til nye afdelinger i en SIKAV, når afdelingerne er gyldigt stiftet, og Finanstilsynet har godkendt vedtægtsbestemmelserne vedrørende afdelingerne.

Det følger af § 150, stk. 1, 1. pkt., at en afdeling højst må placere 20 pct. af sin formue i indskud og likvide midler i accessorisk omfang i ét kreditinstitut eller i kreditinstitutter i samme koncern. Det følger dog af § 150, stk. 1, 2. pkt., at nyoprettede afdelinger kan overskride grænsen i 1. pkt. i op til 6 måneder fra datoen for afdelingens tilladelse.

Det foreslås, i § 16, stk. 3, at en SIKAV, hvis nyoprettede afdeling ønsker at fravige spredningsreglerne i kapitel 15, bortset fra § 150, stk. 1, i op til 6 måneder fra tilladelsen skal have Finanstilsynets godkendelse af bestyrelsens instruks for afdelingens overholdelse af princippet om risikospredning.

Det foreslåede er en delvis implementering af artikel 57, stk. 1, 2. afsnit, i UCITS-direktivet.

Den foreslåede bestemmelse vil give Finanstilsynet mulighed for at give tilladelse til, at en nyoprettet afdeling i en SIKAV, under overholdelse af princippet om risikospredning, kan fravige de grænser, der er fastsat i kapitel 15, i lov om investeringsforeninger m.v., i op til 6 måneder fra datoen for Finanstilsynets tilladelse til afdelingen, hvis SIKAV'en ønsker at

påbegynde investering af formuen i værdipapirer og således forkorte perioden, hvor afdelingens formue primært er placeret i indskud og likvide midler.

Bestemmelsen medfører, at nyoprettede afdelinger i en investeringsforening, som ønsker at fravige spredningsreglerne i kapital 15, bortset fra § 150, stk. 1, i op til 6 måneder fra tilladelsen, skal ansøge Finanstilsynet herom. Ansøgningen skal vedlægges bestyrelsens instruks for afdelingens fravigelse af spredningsreglerne ved overholdelse af princippet om risikospredning og kan indsendes til Finanstilsynet samtidig med, at afdelingen søger om tilladelse.

Finanstilsynet vil, forud for en sådan tilladelse, skulle vurdere, om princippet om risikospredning kan overholdes ud fra bestyrelsens instruks for afdelingen.

Instruksen for afdelingens overholdelse af princippet om risikospredning skal indeholde konkrete anvisninger for, hvordan hensynet til risikospredning overholdes i opstartsfasens første 6 måneder, uanset at alle spredningsregler i kapital 15 ikke overholdes.

Instruksen skal indeholde anvisninger for, hvordan flest mulige spredningsregler kan overholdes i opstartsfasens første 6 måneder, og instruksen må ikke give mulighed for, at enkelte positioner i afdelingen opnår en størrelse, som er uhensigtsmæssig for afdelingen.

Instruksen skal indeholde anvisninger for, hvordan afdelingen i løbet af maksimalt 6 måneder fra Finanstilsynets tilladelse til afdelingen kan efterleve spredningsreglerne i kapitel 15, således at risikoen for, at afdelingen ikke kan overholde reglerne efter 6 måneder fra tilladelsen minimeres.

Endeligt skal instruksen udformes på en sådan måde, at spredningsreglerne overskrides i kortest mulig tid fra Finanstilsynet giver tilladelse til afdelingen. Instruksens retningslinjer for afvejningen af, hvordan afdelingen investerer hensigtsmæssigt i opstartsfasen, skal som minimum inddrage afdelingens størrelse og likviditeten i de finansielle instrumenter, som afdelingen investerer i.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 6 (§ 17, stk. 2, i lov om investeringsforeninger m.v.)

Det følger af den gældende § 17, stk. 2, i lov om investeringsforeninger m.v., at Finanstilsynet skal give tilladelse til nye afdelinger i en værdipapirfond, når afdelingerne er gyldigt stiftet, og Finanstilsynet har godkendt fondsbestemmelserne vedrørende afdelingerne.

Det følger af § 150, stk. 1, 1. pkt., at en afdeling højst må placere 20 pct. af sin formue i indskud og likvide midler i accessorisk omfang i ét kreditinstitut eller i kreditinstitutter i samme koncern. Det følger dog af § 150, stk. 1, 2. pkt., at nyoprettede afdelinger kan overskride grænsen i 1. pkt. i op til 6 måneder fra datoen for afdelingens tilladelse.

Det foreslås, i § 17, stk. 3, at en værdipapirfond, hvis nyoprettede afdeling ønsker at fravige spredningsreglerne i kapitel 15, bortset fra § 150, stk. 1, i op til 6 måneder fra tilladelsen skal have Finanstilsynets godkendelse af bestyrelsens instruks for afdelingens overholdelse af princippet om risikospredning.

Det foreslåede er en delvis implementering af artikel 57, stk. 1, 2. afsnit, i UCITS-direktivet.

Den foreslåede bestemmelse vil give Finanstilsynet mulighed for at give tilladelse til, at en nyoprettet afdeling i en værdipapirfond, under overholdelse af princippet om risikospredning, kan fravige de grænser, der er fastsat i kapitel 15, i lov om investeringsforeninger m.v., i op til 6 måneder fra datoen for Finanstilsynets tilladelse til afdelingen, hvis værdipapirfonden ønsker at påbegynde investering af formuen i værdipapirer og således forkorte perioden, hvor afdelingens formue primært er placeret i indskud og likvide midler.

Bestemmelsen medfører, at nyoprettede afdelinger i en investeringsforening, som ønsker at fravige spredningsreglerne i kapital 15, bortset fra § 150, stk. 1, i op til 6 måneder fra tilladelsen, skal ansøge Finanstilsynet herom. Ansøgningen skal vedlægges bestyrelsens instruks for afdelingens fravigelse af spredningsreglerne ved overholdelse af princippet om risikospredning og kan indsendes til Finanstilsynet samtidig med, at afdelingen søger om tilladelse.

Finanstilsynet vil, forud for en sådan tilladelse, skulle vurdere, om princippet om risikospredning kan overholdes ud fra bestyrelsens instruks for afdelingen.

Instruksen for afdelingens overholdelse af princippet om risikospredning skal indeholde konkrete anvisninger for, hvordan hensynet til risikospredning overholdes i opstartsfasens første 6 måneder, uanset at alle spredningsregler i kapital 15 ikke overholdes.

Instruksen skal indeholde anvisninger for, hvordan flest mulige spredningsregler kan overholdes i opstartsfasens første 6 måneder, og instruksen må ikke give mulighed for, at enkelte positioner i afdelingen opnår en størrelse, som er uhensigtsmæssig for afdelingen.

Instruksen skal indeholde anvisninger for, hvordan afdelingen i løbet af maksimalt 6 måneder fra Finanstilsynets tilladelse til afdelingen kan efterleve spredningsreglerne i kapitel 15, således at risikoen for, at afdelingen ikke kan overholde reglerne efter 6 måneder fra tilladelsen minimeres.

Endeligt skal instruksen udformes på en sådan måde, at spredningsreglerne kun overskrides i kortest mulig tid fra Finanstilsynets afgiver tilladelse til afdelingen under hensyntagen til, at afdelingen kan investere dens midler hensigtsmæssigt i opstartsfasen.

Ved afvejningen heraf, skal instruksen mindst inddrage afdelingens aktuelle størrelse og likviditeten i de finansielle instrumenter, som afdelingen investerer i.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 7 (§ 63, stk. 1, i lov om investeringsforeninger m.v.)

Den gældende § 63, stk. 1, i lov om investeringsforeninger m.v. indeholder krav om, at investeringsforeninger skal have effektive former for virksomhedsstyring. Dette omfatter bl.a. krav til den organisatoriske struktur, god administrativ og regnskabsmæssig praksis samt skriftlige forretningsgange, procedurer til at identificere og styre risici, ressourcer, håndtering af interessekonflikter, interne kontrolprocedurer, it-kontrol- og sikringsprocedurer.

Det foreslås at indsætte et nyt *stk. 2* i § 63 i lov om investeringsforeninger m.v. hvorefter en investeringsforening skal tage hensyn til bæredygtighedsrisici, når investeringsforeningen opfylder kravene i *stk. 1*.

Bestemmelsen vil indebære, at investeringsforeninger løbende skal vurdere ikke blot alle relevante finansielle risici m.m., men også alle bæredygtighedsrisici i deres virksomhedsstyring med henblik på at sikre, at investeringsforeningens processer, systemer og interne kontrol afspejler bæredygtighedsrisici, og at investeringsforeningen har teknisk kapacitet og viden for at kunne analysere disse risici.

Bæredygtighedsrisiko defineres i lovforslagets § 3, nr. 2, som bæredygtighedsrisiko defineret som i artikel 2, nr. 22), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/2088. Definitionen afspejler bæredygtighedsrisiko som defineret i artikel 2, nr. 22), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/2088 af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser (disclosureforordningen). Bæredygtighedsrisiko er i disclosureforordningen defineret som miljømæssig, social eller ledelsesmæssig begivenhed eller omstændighed, som, hvis den opstår, kunne have faktisk eller potentiel væsentlig negativ indvirkning på værdien af en investering.

Den foreslåede bestemmelse gennemfører artikel 1, nr. 2, i Kommissionens delegerede direktiv (EU) 2021/1270 af 21. april 2021 om ændring af direktiv 2010/43/EU for så vidt angår de bæredygtighedsrisici og bæredygtighedsfaktorer, der skal tages hensyn til i forbindelse med institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter).

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.3 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 8 (§ 63, stk. 4, i lov om investeringsforeninger m.v.)

Det følger af § 63, stk. 4, i lov om investeringsforeninger m.v., at Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler på en række områder angående investeringsforeninger, herunder

virksomhedsstyring. Bemyndigelsen er udnyttet til at udstede bekendtgørelse nr. 865 af 2. juli 2014 om ledelse, styring og administration af danske UCITS.

Bekendtgørelse om ledelse, styring og administration af danske UCITS gennemfører bestemmelser fra Kommissionens direktiv 2010/43/EU af 1. juli 2010 om gennemførelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/65/EF for så vidt angår organisatoriske krav, interessekonflikter, god forretningsskik, risikostyring og indholdet af aftalen mellem en depositar og et administrationsselskab.

Det følger af § 30, stk. 1, i bekendtgørelse om ledelse, styring og administration af danske UCITS, at direktionen skal fastsætte en skriftlig risikostyringsstrategi for styring af de administrerede UCITS risici, som identificerer hver afdelings risikotyper.

Artikel 1, nr. 5, i Kommissionens delegerede direktiv (EU) 2021/1270 af 21. april 2021 om ændring af direktiv 2010/43/EU for så vidt angår de bæredygtighedsrisici og bæredygtighedsfaktorer, der skal tages hensyn til i forbindelse med institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter) fastsætter, at investeringsforeninger og investeringsforvaltningsselskaber skal integrere bæredygtighedsrisici i bl.a. de aktiviteter, som er omfattet af § 30, stk. 1, i bekendtgørelse om ledelse, styring og administration af danske UCITS.

Det foreslås i *stk. 4, nr. 1*, at ændre stk. 1 og 2 til stk. 1-3.

Bestemmelsen indebærer, at bemyndigelsen udvides, og Finanstilsynet dermed vil kunne fastsætte nærmere regler om bæredygtighedsrisici angående ledelse, styring og administration af danske UCITS.

Til nr. 9 (§ 103 i lov om investeringsforeninger m.v.)

Det fremgår af § 103, stk. 1, i lov om investeringsforeninger m.v., at ved udbud af andele i en dansk UCITS skal den danske UCITS udarbejde et dokument med central investorinformation for hver afdeling eller andelsklasse, der opfylder kravene i Kommissionens forordning (EU) nr. 583/2010 af 1. juli 2010 om gennemførelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/65/EF for så vidt angår central investorinformation og de betingelser, der skal opfyldes, når central investorinformation eller prospektet udleveres på et andet varigt medium end papir eller via et websted. Den centrale investorinformation skal udleveres til interesserede detailinvestorer og skal indeholde information om de væsentlige karakteristika ved den danske UCITS, afdelingen eller andelsklassen, så en detailinvestor kan forstå karakteren af og risiciene ved investering i de andele, som vedkommende bliver tilbudt.

Det fremgår af § 103, stk. 2, i lov om investeringsforeninger m.v., at den danske UCITS løbende skal opdatere de væsentlige dele af den centrale investorinformation.

Det fremgår af § 103, stk. 3, i lov om investeringsforeninger m.v., at den centrale investorinformation skal offentliggøres på den danske UCITS' hjemmeside.

Det fremgår af § 103, stk. 4, i lov om investeringsforeninger m.v., at dokumentet med central investorinformation og senere ændringer heri skal sendes til Finanstilsynet og være modtaget i Finanstilsynet senest 3 hverdage efter offentliggørelsen.

Det fremgår af § 103, stk. 5, i lov om investeringsforeninger m.v., at Finanstilsynet fastsætter bestemmelser om indsendelse af den centrale investorinformation til Finanstilsynet.

Det fremgår af § 103, stk. 6, i lov om investeringsforeninger m.v., at Erhvervsministeren fastsætter nærmere regler om indholdet og formen af den centrale investorinformation og om udlevering heraf.

Dokumentet med central investorinformation skal give detailinvestorer et overblik over den relevante afdeling eller andelsklasse, herunder oplysninger om afdelingens investeringsprofil og omkostningerne i forbindelse med en investering i afdelingen eller andelsklassen.

Formålet er at give detailinvestor forståelse for karakteren af en investering i den pågældende afdeling eller andelsklasse og at give detailinvestor mulighed for at bedømme investeringens risici, så detailinvestoren kan foretage en beslutning om investering på et oplyst grundlag. Reglerne skal samtidig sikre, at alle detailinvestorer, der ønsker at investere i UCITS-afdelinger eller andelsklasser i den Europæiske Union, enten nationalt eller på tværs af landegrænser får den samme information om den relevante afdeling eller andelsklasse, så det bliver nemt at sammenligne de forskellige UCITS-afdelinger og andelsklasser på tværs.

Bestemmelsen fastlægger de overordnede krav til informationen til detailinvestor.

Ifølge § 4, stk. 2, i bekendtgørelse nr. 2092 af 14. december 2020 om investorbeskyttelse ved værdipapirhandel kan en værdipapirhandler på eget initiativ vælge at behandle en professionel kunde eller en godkendt modpart som en detailkunde. Det kan ske på ad hoc basis eller generelt.

Det foreslås at nyaffatte § 103 i lov om investeringsforeninger m.v.

Det foreslås, at det skal fremgå af § 103, stk. 1, at ved udbud af andele i en dansk UCITS skal den danske UCITS udarbejde og på sin hjemmeside offentliggøre et dokument med central information for hver afdeling eller andelsklasse i overensstemmelse med kravene i Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 1286/2014/EU af 26. november 2014 om dokumenter med central information om sammensatte og forsikringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer (PRIIP'er).

Den foreslåede bestemmelse præciserer, at danske UCITS fremover vil skulle udarbejde et såkaldt PRIIP-dokument i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 1286/2014/EU af 26. november 2014 om dokumenter med central information om sammensatte og forsikringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer (PRIIP'er) og offentliggøre dette på sin hjemmeside.

Ved sammensatte investeringsprodukter forstås en investering, hvor det beløb, der skal tilbagebetales til detailinvestoren (afkastet), afhænger af en eksponering mod referenceværdier eller mod udviklingen af et eller flere aktiver, som detailinvestorer ikke direkte har købt. En afdeling i en dansk UCITS er et PRIIP-produkt og omfattet af forordningen.

Formålet medforordningen og dermed de afledte forslag til ændringer er at øge investorbeskyttelsen for detailinvestorer. Detailinvestorer bliver i stigende grad tilbudt et bredt udvalg af sammensatte og forsikringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer (PRIIP'er), når de overvejer at foretage en investering. Nogle af disse produkter kan være komplekse og vanskelige at forstå.

Dokumenter med central information indgår i detailinvestorers beslutningsgrundlag i forbindelse med investering. Derfor har danske UCITS et betydeligt ansvar over for detailinvestorer for at sikre, at dokumenterne ikke er vildledende, unøjagtige eller i uoverensstemmelse med de relevante dele af den danske UCITS' kontraktlige dokumenter.

Den danske UCITS skal stille dokumentet med central information til rådighed for detailinvestorer i god tid, inden de pågældende detailinvestorer bliver bundet af en kontrakt eller et tilbud vedrørende den danske UCITS.

En detailkunde skal forstås i overensstemmelse med definitionen i artikel 4, stk. 1, nr. 11 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/65/EU af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter og om ændring af direktiv 2002/92/EF og direktiv 2011/61/EU. En detailkunde er således en kunde, som ikke er professionel kunde.

Den foreslåede bestemmelse supplerer artikel 5 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1286/2014 om dokumenter med central information om sammensatte og forsikringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer (PRIIP'er).

Det foreslås i § 103, stk. 2, i lov om investeringsforeninger m.v., at den danske UCITS regelmæssigt gennemgår oplysningerne i dokumentet med central information og ændrer dokumentet, hvis gennemgangen viser, at det er nødvendigt. Den ændrede udgave gøres straks tilgængelig på UCITS' hjemmeside.

Det foreslåede vil medføre, at den danske UCITS har en forpligtelse til løbende at sørge for, at de oplysninger, der fremgår af den centrale information, er korrekte og opdaterede.

Herudover har den danske UCITS en forpligtelse til straks at offentliggøre det opdaterede dokument på sin hjemmeside.

Den foreslåede bestemmelse supplerer artikel 10 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1286/2014 om dokumenter med central information om sammensatte og forsikringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer (PRIIP'er).

Det foreslås i § 103, stk. 3, i lov om investeringsforeninger m.v., at dokumentet med central information og senere ændringer heri skal sendes til Finanstilsynet og være modtaget af Finanstilsynet senest 3 hverdage inden offentliggørelsen.

Ændringsforslaget er fremsat for at ensrette lovens terminologi med forordningens.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 10 (§ 103 a, i lov om investeringsforeninger m.v.)

Det fremgår af § 103 a, stk. 2, i lov om investeringsforeninger m.v., at oplysningerne nævnt i stk. 1 bl.a. skal indeholde en beskrivelse af, på hvilken baggrund løn og goder tildeles, og angive navnet på den person, der er ansvarlig for tildeling af løn og goder. Har investeringsforeningen nedsat et aflønningsudvalg, jf. § 48 b, stk. 1, skal oplysningerne nævnt i stk. 1 angive dettes sammensætning.

Det foreslås, at § 103 a, i lov om investeringsforeninger m.v. ophæves.

Forslaget er en konsekvensændring som følge af PRIIP-forordningens ikrafttrædelse.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 11 (§ 161, stk. 1, nr. 10, i lov om investeringsforeninger m.v.)

§ 161, stk. 1, i lov om investeringsforeninger m.v., oplister de regler, direktiver og forordninger, som Finanstilsynet påser overholdelsen af.

Det foreslås i § 161, stk. 1, nr. 10, i lov om investeringsforeninger m.v., at indsætte henvisning til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1286/2014 af 26. november 2014 om dokumenter med central information om sammensatte og forsikringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer.

Det foreslåede medfører, at Finanstilsynet vil blive udpeget som den kompetente myndighed til at påse overholdelsen af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1286/2014 af 26. november 2014 i lov om investeringsforeninger m.v.

Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1286/2014 af 26. november 2014 indeholder bl.a. krav om, at producenter af sammensatte og forsikringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer udarbejder et dokument med central information

for disse produkter, inden de stilles til rådighed for detailinvestorer, og at disse stilles til rådighed for detailinvestorer i god tid, inden de køber disse produkter.

Det følger desuden af artikel 17 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1286/2014 af 26. november 2014, at en medlemsstats kompetente myndighed, i dette tilfælde Finanstilsynet, under en række nærmere angivne betingelser kan forbyde markedsføring og distribution af danske UCITS eller træffe andre foranstaltninger over for sådanne produkter, hvis de udgør en væsentlig trussel mod investorbeskyttelsen, de finansielle markeders orden og integritet eller den finansielle stabilitet i medlemsstaten.

Til nr. 12 (§ 190, stk. 1, 1. pkt., i lov om investeringsforeninger m.v.)

Det fremgår af § 190, stk. 1, 1. pkt. i lov om investeringsforeninger m.v., at en række bestemmelser i loven straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

Det foreslås i § 190, stk. 1, 1. pkt., at § 103 a, udgår.

Forslaget er en konsekvensændring som følge af lovforslagets § 3, nr. 10.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger

Til nr. 13 (§ 190, stk. 5, i lov om investeringsforeninger m.v.)

Det fremgår af § 190, stk. 1, i lov om investeringsforeninger m.v., hvilke manglende efterlevelse af påbud eller forbud, der straffes med bøde.

Med lovforslaget foreslås Finanstilsynet udpeget som den kompetente myndighed for PRIIP-forordningen for så vidt angår danske UCITS. Herved tillægges Finanstilsynet bl.a. kompetence til at udøve de beføjelser vedrørende produktintervention, som følger af PRIIP-forordningen. Disse beføjelser består i, at Finanstilsynet under ganske særlige omstændigheder kan forbyde eller indføre andre restriktioner i markedsføringen af PRIIP'er, jf. artikel 17 i PRIIP-forordningen.

Det foreslås at indsætte et nyt stykke som § 190, stk. 5, i lov om investeringsforeninger m.v., der anfører, at med bøde straffes den, som overtræder et forbud, en begrænsning eller en restriktion meddelt i henhold til artikel 17 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1286/2014 om dokumenter med central information om sammensatte og forsikringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer (PRIIP'er).

Ansvarssubjektet er den fysiske eller juridiske person, der enten producerer, rådgiver om eller sælger et sammensat eller forsikringsbaseret investeringsprodukt. Den strafbare handling består eksempelvis i, at en producent markedsfører et sammensat produkt på trods af, at Finanstilsynet har nedlagt et forbud mod produktet. Den strafbare handling kan desuden være en distributør, der sælger et forsikringsbaseret produkt i strid med de restriktioner, som Finanstilsynet måtte have fastsat i medfør af forordningen.

Det vil ved strafudmålingen være relevant at tage udgangspunkt i bl.a. virksomhedens omsætning i forhold til det pågældende produkt og karakteren af den restriktion, som virksomheden ikke efterlever.

Til § 4

Til nr. 1 (§ 38 stk. 8, i hvidvaskloven)

Det følger af hvidvaskloven § 38, stk. 1, at virksomheder og personer omfattet af hvidvaskloven, ledelse og ansatte i disse virksomheder og hos disse personer samt revisorer eller andre, der udfører eller har udført særlige hverv for virksomheden eller personen, har pligt til at hemmeligholde, at der er givet underretning til hvidvasksekretariatet efter hvidvaskloven § 26, stk. 1 og 2, eller at dette overvejes, eller at der er eller vil blive iværksat en undersøgelse efter hvidvasklovens § 25, stk. 1.

Det følger af hvidvasklovens § 38, stk. 8, at tavshedspligten i § 38, stk. 1, ikke er til hinder for, at advokater, revisorer, eksterne bogholdere og skatterådgivere fraråder deres klient at udøve ulovlig virksomhed.

Det foreslås i § 38, stk. 8, at indsætte »dog« i bestemmelsen efter »er«.

Der er alene tale om en sproglig ændring af lovteksten, som har til formål at give mulighed for i bemærkningerne at præcisere, at revisorer, advokater, eksterne bogholdere og skatterådgiveres ret til at fraråde klienter at udøve ulovlig virksomhed alene vedrører den konkrete rådgivningssituation, samt at klienten ikke må oplyses om tidligere eller eventuelle fremtidige undersøgelser og underretninger.

Hvidvasklovens § 38, stk. 8, er en undtagelse til tavshedspligten i hvidvasklovens § 38, stk. 1. Det betyder, at tavshedspligten i stk. 1 ikke er til hinder for, at advokater, revisorer, eksterne bogholdere og skatterådgivere fraråder deres klient at udøve ulovlig virksomhed.

Undtagelsen i stk. 8 gælder alene i den konkrete rådgivningssituation, hvor en revisor, advokat, ekstern bogholder eller skatterådgiver bliver opmærksom på, at klienten overvejer eller planlægger at udføre en handling, som er ulovlig.

Et eksempel herpå kan være en advokat eller en skatterådgiver, som bliver opmærksom på, at en klient vil forsøge at hvidvaske penge ved at købe og videresælge dyre møbler for penge, som klienten har opnået gennem sort arbejde. Advokaten vil i dette eksempel kunne oplyse klienten om, at pågældende handlinger er hvidvask og fraråde klienten at udføre handlingerne.

Et andet eksempel kan være en situation, hvor en revisor bliver opmærksom på, at en klient vil overføre penge til en organisation, som er mistænkt for terrorisme. Revisoren vil i dette

eksempel kunne oplyse klienten om, at der kan være tale om terrorfinansiering og fraråde klienten at gennemføre transaktionen.

Et tredje eksempel kan være en situation, hvor en ekstern bogholder bliver opmærksom på, at en klient planlægger at modtage en kontantbetaling for salg af varer på 22.000 kr. Den eksterne bogholder kan her oplyse klienten om, at handlingen vil være en overtrædelse af kontantforbuddet i hvidvasklovens § 5, hvorefter erhvervsdrivende ikke må modtage kontante betalinger på 20.000 kr. eller derover, og fraråde klienten at tage imod kontantbetalingen.

Undtagelsen i stk. 8 giver ikke revisorer, advokater, eksterne bogholdere og skatterådgivere adgang til at oplyse klienter om, at der tidligere har været foretaget en underretning om klienten til Hvidvasksekretariatet, jf. hvidvasklovens § 26, eller at underretning overvejes.

Ligeledes giver undtagelsen i stk. 8 ikke revisorer, advokater, eksterne bogholdere og skatterådgivere adgang til at oplyse klienter om, at der tidligere har pågået undersøgelser af klientens usædvanlige transaktioner og aktiviteter, jf. hvidvasklovens § 25, eller at en igangsættelse af en undersøgelse overvejes.

Bestemmelsen omfatter alene de virksomheder og personer, der er opregnet i bestemmelsen og omfatter derfor f.eks. ikke pengeinstitutter.

For så vidt angår øvrige virksomheder og personer kan disse fraråde deres kunder at begå strafbare forhold, hvis det vurderes at kunne ske, uden at kunden får oplyst, at underretning om hvidvask eller finansiering af terrorisme indgives eller vil blive indgivet.

Bestemmelsen gennemfører artikel 39, stk. 6, i 4. hvidvaskdirektiv.

Til § 5

Til nr. 1 (§ 1, stk. 7, i lov om betalinger)

Det følger af § 1, stk. 7, i lov om betalinger, at erhvervsministeren kan dispensere helt eller delvist fra lovens §§ 26-29, 42 og 50-59, § 81, stk. 1-4, §§ 112, og 120-123, § 124, stk. 4, og § 125, der dermed ikke finder anvendelse på en bestemt tjeneste eller bestemte typer af tjenester. Erhvervsministeren kan endvidere fastsætte supplerende regler for bestemte typer af tjenester.

Det foreslås at ændre § 1, stk. 7, således at § 81, stk. 1-4 ændres til § 81, stk. 1-3.

Ændringen er en konsekvens af lovforslagets § 8, nr. 3, der tilføjer nye undtagelser til § 81, stk. 1. Ændringen af henvisningen i § 1, stk. 7, skal alene sikre, at der fortsat henvises korrekt til alle relevante undtagelser.

Til nr. 2 (§ 81, stk. 1, i lov om betalinger)

Det følger af § 81, stk. 1, i lov om betalinger, at en betalingsmodtager er forpligtet til at modtage betaling med kontanter i tidsrummet fra kl. 06.00 til kl. 22.00, hvis denne modtager betalingsinstrumenter omfattet af denne lov, jf. dog § 5 i hvidvaskloven og stk. 2, 3 og 5.

Det foreslås at ændre § 81, stk. 1, således at stk. 2, 3 og 5 ændres til stk. 2-6.

Ændringen er en konsekvens af lovforslagets § 5, nr. 3. Med forslaget i § 5, nr. 3, indføres nye undtagelser til § 81, stk. 1. Denne ændring af henvisningen i § 81, stk. 1, skal alene sikre, at der fortsat henvises korrekt til alle relevante undtagelser.

Til nr. 3 (§ 81, stk. 4, 5 og 6, i lov om betalinger)

Det følger af § 1, stk. 7, i lov om betalinger, at erhvervsministeren kan dispensere helt eller delvist fra § 81, stk. 1. Det er uddybet i bemærkningerne til § 1, stk. 7, at erhvervsministeren både har muligheden for at give konkrete og generelle dispensationer, jf. Folketingstidende 2016-17, A, L 157, som fremsat, side 87. På den baggrund har erhvervsministeren fastsat en praksis, hvorefter betalingsmodtagere, der afvikler begivenheder af kort varighed, der højst forekommer én gang årligt, og afvikles inden for et afgrænset område, tildeles dispensation fra § 81, stk. 1. Efter erhvervsministerens praksis omfatter dette festivaler, byfester og andre lignende arrangementer af midlertidig karakter. Erhvervsministeren har efterfølgende delegeret dispensationsbeføjelsen til Finanstilsynet, der skal forvalte beføjelsen i overensstemmelse med den af ministeren fastlagte praksis.

Det følger af § 81, stk. 1, i lov om betalinger, at en betalingsmodtager er forpligtet til at modtage betaling med kontanter i tidsrummet fra kl. 06.00 til kl. 22.00, hvis denne modtager betalingsinstrumenter omfattet af denne lov, jf. dog § 5 i hvidvaskloven og § 81, stk. 2, 3 og 5.

Det følger af § 81, stk. 3, 1. pkt., i lov om betalinger, at betalingsmodtagere, som er beliggende i områder, hvor der kan være en forhøjet risiko for røveri forbundet med modtagelse af kontanter, er uanset stk. 1 alene forpligtet til at modtage kontanter fra kl. 06.00 til kl. 20.00.

Det følger af § 81, stk. 4, i lov om betalinger, at betalingsmodtagere, der ønsker kun at modtage kontanter i tidsrummet fra kl. 06.00 til kl. 20.00, jf. stk. 3, forinden skal underrette Finanstilsynet herom.

Det er Forbrugerombudsmanden, der fører tilsyn med reglerne i § 81.

Det foreslås at ophæve § 81, stk. 4, i lov om betalinger, og i stedet indsætte et nyt stk. 4 og 5.

Forslaget til ophævelse af den gældende bestemmelse i stk. 4 indebærer alene, at den administrative byrde forbundet med at foretage underretningen til Finanstilsynet bortfalder for betalingsmodtagere i de særligt røveriudsatte områder, der ønsker kun at modtage kontanter i tidsrummet fra kl. 06.00 til kl. 20.00. Selve forpligtelsen til at modtage kontanter i tidsrummet fra kl. 06.00 til kl. 20.00 gælder fortsat, jf. § 81, stk. 3.

Det foreslås i § 81, stk. 4, at betalingsmodtagere kan fravige stk. 1 for så vidt angår betalinger fra betalere, der ikke er forbrugere.

Forslaget om at betalingsmodtagere kan fravige stk. 1 skal sikre, at forpligtelsen til at modtage betaling med kontanter kun finder anvendelse for betalinger, hvor betaler er en forbruger. Det skyldes, at formålet med § 81, stk. 1, er at sikre, at forbrugere kan betale med kontanter, når de køber ind m.m. Til trods for at danskerne bruger færre kontanter end tidligere, er der stadig en række forbrugere, som har behov for at kunne betale kontant. Det er derfor hensigtsmæssigt med den generelle forpligtelse til at modtage betaling med kontanter. Det samme hensyn gør sig ikke gældende for erhvervsdrivende.

Med den foreslåede ændring kan kontantreglen fraviges, når betalingsmodtagere modtager betaling fra erhvervsdrivende. For disse betalinger vil der være aftalefrihed, hvorved betalingsmodtageren og betaleren kan aftale, hvordan betalingen skal falde, herunder ved at der f.eks. ved indgangen til salgsstedet er tydelig skiltning med, at der ikke modtages betaling med kontanter fra erhvervsdrivende.

B2B-forretninger, eksempelvis grossistvirksomheder, der udelukkende leverer varer og tjenesteydelser til andre erhvervsdrivende, vil helt kunne undlade at tage imod kontanter. Disse betalingsmodtagere vil således ikke blive pålagt den administrative byrde, der er forbundet med at modtage kontanter.

Undtagelsen gælder for den enkelte transaktion. Sælger en grossistvirksomhed f.eks. også til forbrugere, kan virksomheden ikke afvise betaling med kontanter fra disse.

Det foreslås i § 81, stk. 5, at § 81, stk. 1, ikke finder anvendelse på betalingsmodtagere, når disse indgår som en del af festivaler, byfester og lignende arrangementer af midlertidig karakter, der opfylder følgende betingelser: Arrangementet varer maksimalt 14 dage, arrangementet forekommer højst én gang årligt, arrangementet afholdes inden for et geografisk afgrænset område med adgangskontrol, og arrangøren af arrangementet har forud for forbrugerens tilmelding til arrangementet tydeligt oplyst forbrugeren om, at der ikke kan betales med kontanter. Hvis arrangementet ikke kræver tilmelding, skal det være tydeligt oplyst i markedsføringen af arrangementet.

Forslaget medfører, at den etablerede praksis for dispensationer fra kontantreglen kodificeres, således at der som et nyt stykke indsættes en generel undtagelse til § 81, stk. 1. Ændringen indebærer ikke en materiel ændring af gældende regler, men medfører at virksomheder, der ønsker at undlade at modtage kontanter i forbindelse med nævnte

arrangementer, fremover ikke vil være forpligtet til at søge om dispensation. Med den foreslåede ordning kan betalingsmodtagere, der indgår i arrangementer, der opfylder de nævnte betingelser, undlade at modtage kontanter, uanset tidspunktet på dagen.

Betalingsmodtagere, der indgår i arrangementer, kan eksempelvis være boder, der sælger mad og drikke inden for arrangementets areal. Det er ikke et krav for undtagelsens anvendelse, at betalingsmodtageren og arrangøren er den samme juridiske enhed, så længe betalingsmodtager befinder sig inden for arrangementets afgrænsede område. Det er kun betalingsmodtagere, der er fysisk placeret inden for det afgrænsede område, der er undtaget.

Undtagelsesmuligheden finder kun anvendelse på festivaler, byfester og andre lignende arrangementer af midlertidig karakter. Arrangementet skal have midlertidig karakter, eksempelvis i form af en festival- eller cirkusplads eller et aflukket område i en by, som etableres og fjernes igen efter afholdelse af arrangementet. Det betyder, at undtagelsen ikke finder anvendelse på tilbagevendende arrangementer af mere etableret karakter, såsom afholdelse af fodboldkampe på et stadion eller drift af koncertsteder eller restauranter. Undtagelsen finder endvidere ikke anvendelse på eksempelvis teaterforestillinger i et teater, selvom den enkelte forestilling kun er af midlertidig karakter.

Arrangementet må maksimalt vare 14 dage.

Det konkrete arrangement må højst forekomme én gang årligt. Der er dog intet til hinder for, at den samme arrangør kan afholde flere uafhængige arrangementer. Det kunne eksempelvis være, at den samme arrangør afholder en række festivaler, men hvor deltagelse i den ene festival er uafhængig af den anden, eksempelvis ved at der købes billet særskilt til hver festival, forudsat at festivalerne overholder de øvrige betingelser.

Arrangementet skal derudover afholdes på et afgrænset geografisk område, med adgangskontrol. Det kunne eksempelvis være en festivalplads, et afgrænset byområde eller afgrænset lokale, hvor det kræver billet at komme ind. Det er afgørende, at der ikke er offentlig adgang.

Endeligt er det en betingelse, at arrangøren klart og tydeligt har gjort forbrugere, der deltager i arrangementet, opmærksomme på, at der ikke kan betales med kontanter. Oplysningen skal gives forud for tilmelding til arrangementet med henblik på at sikre, at forbrugeren kan gøre sig bekendt med den manglende mulighed for at betale med kontanter, før vedkommende træffer beslutning om at deltage. Hvis arrangementet ikke kræver tilmelding, skal det være tydeligt oplyst i markedsføringen af arrangementet.

Til nr. 4 (§ 124, stk. 2, i lov om betalinger)

Det følger af den gældende § 124, stk. 2, i lov om betalinger, at en udbyder af betalingstjenester og en udsteder af elektroniske penge på forhånd skal indhente udtrykkeligt samtykke fra en bruger af betalingstjenester, hvis udbyderen eller udstederen behandler personoplysninger i forbindelse med udbuddet af betalingstjenesten.

De specielle bemærkninger til § 124, stk. 2, anfører, at udtrykkeligt samtykke skal forstås i overensstemmelse med persondatalovens anvendelse af begrebet, jf. Folketingstidende 2016-17, B, Ændringsforslag til forslag til lov om betalinger, som afgivet i betænkning af den 30. maj 2017, side 8. Persondataloven er senere erstattet af Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 2016/679 af 27. april 2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger (databeskyttelsesforordningen) og lov nr. 502 af 23 maj 2018 om supplerende bestemmelser til forordning om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger (databeskyttelsesloven).

Bestemmelsen implementerer artikel 94, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2015/2366/EU af 25. november 2015 om betalingstjenester i det indre marked, om ændring af direktiv 2002/65/EF, 2009/110/EF og 2013/36/EU og forordning (EU) nr. 1093/2010 og om ophævelse af direktiv 2007/64/EF (herefter kaldet 2. betalingstjenestedirektiv).

Det følger af direktivets artikel 94, stk. 2, at betalingstjenesteudbydere kun må tilgå, behandle og opbevare personoplysninger, som er nødvendige for ydelse af betalingstjenester, med betalingstjenestebrugerens udtrykkelige samtykke.

Med forslaget til nyaffattelsen af § 124, stk. 2, vil det blive præciseret, at udbydere af betalingstjenester og udstedere af elektroniske penge kun må tilgå, behandle og opbevare personoplysninger, som er nødvendige for ydelse af betalingstjenester, med brugerens udtrykkelige samtykke.

Formålet med nyaffattelsen af bestemmelsen er at sikre en direktivnær implementering, som er i overensstemmelse med Det Europæiske Databeskyttelsesråds retningslinjer nr. 06/2020 af den 15. december 2020.

Begrebet personoplysninger i forslaget til stk. 2 skal forstås i overensstemmelse med definitionen i databeskyttelsesforordningens artikel 4, stk. 1, nr. 1. Begrebet omfatter således enhver form for information om en identificeret eller identificerbar fysisk person (den registrerede).

Ved identificerbar fysisk person forstås ifølge den nævnte artikel 4, stk. 1, nr. 1, en fysisk person, der direkte eller indirekte kan identificeres, navnlig ved en identifikator som f.eks. et navn, et identifikationsnummer, lokaliseringsdata, en onlineidentifikator eller et eller flere elementer, der er særlige for denne fysiske persons fysiske, fysiologiske, genetiske, psykiske, økonomiske, kulturelle eller sociale identitet. I relation til betalingstjenester vil eksempelvis oplysninger om kort- og kontonummer og navnet på kort- eller kontoindehaveren udgøre personoplysninger.

Begrebet behandling skal forstås i overensstemmelse med definitionen i databeskyttelsesforordningens artikel 4, stk. 1, nr. 2. Begrebet forstås som enhver aktivitet

eller række af aktiviteter — med eller uden brug af automatisk behandling — som personoplysninger eller en samling af personoplysninger gøres til genstand for, f.eks. indsamling, registrering, organisering, systematisering, opbevaring, tilpasning eller ændring, genfindning, søgning, brug, videregivelse ved transmission, formidling eller enhver anden form for overladelse, sammenstilling eller samkøring, begrænsning, sletning eller tilintetgørelse.

Det fremgår af Det Europæiske Databeskyttelsesråds retningslinjer nr. 06/2020 af 15. december 2020, at udtrykkeligt samtykke i medfør af artikel 94, stk. 2, i 2. betalingstjenestedirektiv ikke skal forstås i overensstemmelse med databeskyttelsesforordningens anvendelse af begrebet udtrykkeligt samtykke.

I databeskyttelsesforordningens artikel 6, stk. 1, udgør samtykke ét ud af seks lovlige grundlag for behandling af personoplysninger. Betalingstjenester udbydes på baggrund af en kontrakt mellem en udbyder og en bruger. Det lovlige grundlag for behandling af en brugers personoplysninger i forbindelse med udbud af betalingstjenester er derfor typisk databeskyttelsesforordningens artikel 6, stk. 1, litra b, idet behandlingen af personoplysninger er nødvendig af hensyn til opfyldelse af en kontrakt, som brugeren er part i.

Udtrykkeligt samtykke efter 2. betalingstjenestedirektiv skal anses som et yderligere krav af kontraktuel karakter og adskiller sig derved fra udtrykkeligt samtykke i medfør af databeskyttelsesforordningen, der alene anvendes i forbindelse med behandling af følsomme personoplysninger, jf. databeskyttelsesforordningens artikel 9, stk. 2, litra a.

2. betalingstjenestedirektiv stiller således et yderligere krav om, at en udbyder af betalingstjenester skal indhente brugerens udtrykkelige samtykke, førend brugerens personoplysninger må behandles i forbindelse med udbuddet af en betalingstjeneste til brugeren. Dette indebærer, at behandling af personoplysninger i forbindelse med udbuddet af betalingstjenester kun må ske på baggrund af brugerens udtrykkelige samtykke, uagtet at det er nødvendigt at behandle disse oplysninger i forbindelse med gennemførelsen af en betalingstjeneste, som brugeren selv har anmodet om.

Artikel 94, stk. 2, i 2. betalingstjenestedirektiv og det foreslåede § 124, stk. 2, i lov om betaling stiller således mere restriktive krav til behandling af personoplysninger i forbindelse med betalingstjenester i forhold til reglerne i databeskyttelsesforordningen og databeskyttelsesloven.

Selvom artikel 94, stk. 2, i 2. betalingstjenestedirektiv ikke stiller specifikke betingelser for et gyldigt udtrykkeligt samtykke efter bestemmelsen, skal betingelserne for det udtrykkelige samtykke forstås i overensstemmelse med gældende databeskyttelseslovgivning, således at samtykket bevarer sin nyttige effekt.

At samtykket efter 2. betalingstjenestedirektiv skal være udtrykkeligt indebærer, at en udbyder ikke kan opnå stiltiende eller indirekte tilslutning til behandling af

personoplysninger. Det indebærer f.eks., at en udbyder af betalingstjenester skal indhente et samtykke på et oplyst grundlag, således at det klart og tydeligt fremgår for den enkelte bruger, at der eksempelvis ved indgåelse af en rammeaftale om betalingstjenester samtidig gives samtykke til, at betalingstjenesteudbyderen må behandle den pågældende brugers personoplysninger i forbindelse med udbuddet af betalingstjenesten. Dette kunne eksempelvis være i forbindelse med indgåelse af aftale om brug af et betalingskort. Her kan indehaveren af betalingskortet i rammeaftalen give samtykke til behandling af oplysninger om kortnummer eller andre personoplysninger i forbindelse med gennemførelsen af en betalingstransaktion, hvis grundlaget for samtykket fremgår klart og tydeligt af aftalen om brug af betalingskortet.

Indhentelse af udtrykkeligt samtykke indebærer f.eks. også, at en udbyder ved indgåelse af aftale om leveringen af en kontooplysningstjeneste skal gøre det tydeligt over for brugeren, hvilke specifikke kategorier af personoplysninger, der vil blive behandlet. Det fremhæves i denne forbindelse, at en udbyder af betalingstjenester og en udsteder af elektroniske penge ikke må indsamle oplysninger, der ikke er nødvendige for at levere den konkrete tjeneste til brugeren. Som eksempel skal en udbyder af kontooplysningstjenester således udvælge, hvilke kategorier af personoplysninger, der er nødvendige at behandle for at levere kontooplysningstjenesten, inden disse indsamles fra brugerens betalingskonto, jf. også princippet om dataminimering i databeskyttelsesforordningens artikel 5, stk. 1, litra c. Brugeren skal ligeledes gøres opmærksom på det specifikke formål med kontooplysningstjenesten, til hvilken personoplysningerne vil blive tilgået, behandlet og opbevaret, jf. også princippet om formålsbegrænsning i databeskyttelsesforordningens artikel 5, stk. 1, litra b. Brugeren skal eksplicit acceptere disse kontraktvilkår, som ligeledes skal være tydeligt adskillelige fra andre vilkår i kontrakten, førend samtykket kan anses for at være gyldigt.

Det skal således være tydeligt for brugeren, hvad omfanget af og konsekvenserne ved behandlingen af personoplysningerne er. Samtykket skal være frivilligt. Ved vurderingen af, om samtykke er givet frivilligt, tages der størst muligt hensyn til, om eksempelvis leveringen af en tjenesteydelse er gjort betinget af samtykke til behandling af personoplysninger, som ikke er nødvendig for at levere denne tjenesteydelse. Dette indebærer, at brugeren skal have ret til at vælge, om denne vil benytte sig af betalingstjenesten eller ej.

Med forslaget til stk. 2 gælder der alene et krav om, at samtykket skal være indhentet forud for behandling af personoplysningerne. Der gælder således ikke et krav om, at der skal indhentes et udtrykkeligt samtykke hver gang, der foretages en behandling af oplysningerne. Der kan således gives et generelt udtrykkeligt samtykke i en rammeaftale om udbuddet af betalingstjenester. Behandlingen af oplysningerne må dog ikke være uforenelig med det oprindelige indsamlingsformål, jf. princippet om formålsbegrænsning i databeskyttelsesforordningens artikel 5, stk. 1, litra b.

Det bemærkes ligeledes, at et samtykke på et hvilket som helst tidspunkt kan tilbagekaldes af brugeren. Virkningen heraf er, at den behandling af oplysninger, som brugeren har

meddelt sit samtykke til, ikke længere må finde sted. Det bemærkes dog, at et samtykke ikke kan tilbagekaldes med tilbagevirkende kraft. Det betyder, at behandlingen skal ophøre fra det tidspunkt, hvor tilbagekaldelsen af samtykket sker.

I henhold til § 152, stk. 2, i lov om betalinger, straffes overtrædelse af § 124, stk. 2, med bøde. Overtrædelse af det nyaffattede § 124, stk. 2, vil eksempelvis omfatte den situation, hvor en udbyder undlader at indhente et udtrykkeligt samtykke fra brugeren forud for, at udbyderen behandler brugerens personoplysninger i forbindelse med udbuddet af betalingstjenester. Ansvarssubjektet for overtrædelse af bestemmelsen er den virksomhed, som undlader at indhente udtrykkeligt samtykke fra brugeren i strid med § 124, stk. 2.

Til nr. 5 (§ 124, stk. 3, i lov om betalinger)

Det følger af den gældende § 124, stk. 3, at uanset stk. 2, må en udbyder af betalingstjenester og betalingssystemer og en udsteder af elektroniske penge behandle personoplysninger til brug for forebyggelse, efterforskning, retshåndhævelse og opdagelse af misbrug eller svig, eller hvis behandlingen er hjemlet ved anden lov.

Bestemmelsen implementerer artikel 94, stk. 1, i 2. betalingstjenestedirektiv. Det følger af artikel 94, stk. 1, i 2. betalingstjenestedirektiv, at medlemsstaterne skal tillade, at betalingssystemer og udbydere af betalingstjenester behandler personoplysninger, når det er nødvendigt af hensyn til forebyggelse, efterforskning og opdagelse af betalingssvig.

Det følger af § 125, stk. 3, i lov om betalinger, at en erhvervsdrivende kun må behandle betalingsoplysninger i forbindelse med 1) gennemførelse eller korrektion af en betalingstransaktion, 2) udbuddet af en tjeneste, der er direkte henvendt til brugeren, eller 3) anonymisering af betalingsoplysninger.

§ 125, stk. 3, er en dansk særregel, der indebærer en begrænsning af de formål, til hvilke erhvervsdrivende kan behandle betalingsoplysninger.

En udbyder af betalingstjenester, en udbyder af betalingssystemer og en udsteder af elektroniske penge udgør også erhvervsdrivende. Bestemmelsen sætter således en generel begrænsning for, hvad alle erhvervsdrivende kan behandle betalingsoplysninger til.

Betalingsoplysninger udgør personoplysninger, jf. definitionen i § 7, stk. 41, i lov om betalinger.

Det foreslås, at der i § 124, stk. 3, indsættes en henvisning til § 125, stk. 3.

Dermed vil formålsbegrænsningen i § 125, stk. 3, ikke være til hinder for, at en udbyder af betalingstjenester, en udbyder af betalingssystemer og en udsteder af elektroniske penge må behandle personoplysninger til brug for forebyggelse, efterforskning, retshåndhævelse og opdagelse af misbrug eller svig, eller hvis behandlingen er hjemlet ved anden lov.

For at sikre tilliden til elektroniske betalinger er det vigtigt i videst muligt omfang at forebygge svindel med betalingstjenester, og i det omfang betalingssvindel alligevel sker at give de bedst mulige forudsætninger for at opdage og efterforske dette. Det bør således være muligt for udbydere af betalingstjenester såvel som for deltagere i betalingssystemer og udstedere af elektroniske penge at behandle personoplysninger til disse formål, også uden at forbrugers udtrykkelige samtykke indhentes først.

Når denne behandling af personoplysninger sker, skal de generelle regler i databeskyttelsesforordningen og databeskyttelsesloven være opfyldt. Behandlingen af personoplysninger vil således blandt andet skulle være i overensstemmelse med god databehandlingsskik ligesom behandlingen skal være sagligt begrundet og relevant.

Endelig kan der ske behandling af personoplysninger, hvis dette er hjemlet ved anden lov. Eksempelvis kan der i medfør af hvidvaskloven i visse tilfælde ske behandling af personoplysninger.

Til nr. 6 (§ 125, stk. 2, i lov om betalinger)

Det følger af den gældende § 125, stk. 2, i lov om betalinger, at en erhvervsdrivende på forhånd skal indhente udtrykkeligt samtykke fra en bruger, hvis den erhvervsdrivende behandler betalingsoplysninger i forbindelse med udbuddet af en tjeneste, der er direkte henvendt til brugeren, jf. stk. 3, nr. 2.

De specielle bemærkninger til § 125, stk. 2, anfører, at udtrykkeligt samtykke forstås i overensstemmelse med persondatalovens anvendelse af begrebet, jf. Folketingstidende 2016-17, B, Ændringsforslag til forslag til lov om betalinger, som afgivet i betænkning af den 30. maj 2017, side 11. Persondataloven er senere erstattet af Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 2016/679 af 27. april 2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger (databeskyttelsesforordningen) og lov nr. 502 af 23 maj 2018 om supplerende bestemmelser til forordning om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger (databeskyttelsesloven).

Bestemmelsen er en dansk særregel.

Med forslaget til nyaffattelsen af § 125, stk. 2, foreslås det, at en erhvervsdrivende kun må behandle betalingsoplysninger i forbindelse med udbuddet af en tjeneste, der er direkte henvendt til brugeren, med brugers udtrykkelige samtykke, jf. stk. 3, nr. 2.

Formålet med nyaffattelsen af bestemmelsen er at sikre, at fortolkningen af begrebet udtrykkeligt samtykke i de specielle bemærkninger er i overensstemmelse med de specielle bemærkninger til § 124, stk. 2. Dette skyldes, at udtrykket erhvervsdrivende, jf. § 125, stk. 2, både omfatter en udbyder af betalingstjenester, en udsteder af elektroniske penge og alle andre erhvervsdrivende, der behandler betalingsoplysninger i forbindelse med udbuddet af en tjeneste, der er direkte henvendt til brugeren, jf. § 125, stk. 3, nr. 2. En udbyder af

betalingstjenester og en udsteder af elektroniske penge skal således både iagttage § 124, stk. 2, samt § 125, stk. 2, i forbindelse med udbuddet af tjenester direkte henvendt til brugeren.

For så vidt angår tjenester direkte henvendt til brugeren, jf. § 125, stk. 3, nr. 2, betyder det, at tjenesten skal være til brugerens egen anvendelse. Brugeren skal selv have adgang til og rådighed over det produkt, som tjenesten udarbejder, f.eks. et budget eller forbrugsoverblik. Dette skal sikre, at brugeren får mulighed for at se og gennemgå det udarbejdede budget eller forbrugsoverblik, før brugeren f.eks. beslutter sig for, om dette skal videregives til tredjemand, eksempelvis til brug for en kreditvurdering eller rådgivning.

Betalingsoplysninger udgør personoplysninger, jf. definitionen i § 7, stk. 41, og skal derfor forstås i overensstemmelse med definitionen af personoplysninger i databeskyttelsesforordningens artikel 4, stk. 1, nr. 1. Begrebet omfatter således enhver form for information om en identificeret eller identificerbar fysisk person (den registrerede).

Ved identificerbar fysisk person forstås ifølge databeskyttelsesforordningens artikel 4, stk. 1, nr. 1, en fysisk person, der direkte eller indirekte kan identificeres, navnlig ved en identifikator som f.eks. et navn, et identifikationsnummer, lokaliseringsdata, en onlineidentifikator eller et eller flere elementer, der er særlige for denne fysiske persons fysiske, fysiologiske, genetiske, psykiske, økonomiske, kulturelle eller sociale identitet. I relation til betalingstjenester vil eksempelvis oplysninger om kort- og kontonummer og navnet på kort- eller kontoindehaveren udgøre personoplysninger.

Begrebet behandling skal forstås i overensstemmelse med definitionen i databeskyttelsesforordningens artikel 4, stk. 1, nr. 2. Begrebet dækker således enhver aktivitet eller række af aktiviteter — med eller uden brug af automatisk behandling — som personoplysninger eller en samling af personoplysninger gøres til genstand for, f.eks. indsamling, registrering, organisering, systematisering, opbevaring, tilpasning eller ændring, genfindning, søgning, brug, videregivelse ved transmission, formidling eller enhver anden form for overladelse, sammenstilling eller samkøring, begrænsning, sletning eller tilintetgørelse.

Som anført i bemærkningerne til lovforslagets § 5, nr. 3, skal begrebet udtrykkeligt samtykke i medfør af bestemmelsen forstås i overensstemmelse med de specielle bemærkninger til § 124, stk. 2, i lovforslagets § 5, nr. 2. Det fremgår af de specielle bemærkninger til § 124, stk. 2, at udtrykkeligt samtykke efter bestemmelsen ikke skal forstås i overensstemmelse med databeskyttelsesforordningens anvendelse af begrebet udtrykkeligt samtykke.

I databeskyttelsesforordningens artikel 6, stk. 1, udgør samtykke ét ud af seks lovlige grundlag for behandling af personoplysninger. En erhvervsdrivende skal altid foretage en konkret vurdering af, hvilket hjemmelsgrundlag i databeskyttelsesforordningens artikel 6,

stk. 1, der er det rette grundlag for behandling af betalingsoplysninger i forbindelse med udbuddet af en tjeneste, der er direkte henvendt til brugeren.

I overensstemmelse med de specielle bemærkninger til § 124, stk. 2, i lovforslagets § 5, nr. 1, skal udtrykkeligt samtykke efter § 125, stk. 2, anses som et yderligere krav af kontraktuel karakter og adskiller sig derved fra udtrykkeligt samtykke i medfør af databeskyttelsesforordningen, der alene anvendes i forbindelse med behandling af følsomme personoplysninger, jf. artikel 9, stk. 2, litra a.

Bestemmelsen stiller således et yderligere krav om, at en erhvervsdrivende skal indhente brugerens udtrykkelige samtykke, førend brugerens betalingsoplysninger må behandles i forbindelse med udbuddet af en tjeneste direkte henvendt til brugeren. Dette indebærer, at behandling af betalingsoplysninger kun må ske på baggrund af brugerens udtrykkelige samtykke, uagtet at det er nødvendigt at behandle disse oplysninger i forbindelse med gennemførelsen af den tjeneste, som brugeren selv har anmodet om, med mindre det er til gennemførelse eller korrektion af en betalingstransaktion.

Det foreslåede § 125, stk. 2, i lov om betalinger giver således mere restriktive muligheder for behandling af betalingsoplysninger i forbindelse med tjenester direkte henvendt til brugeren i forhold til reglerne i databeskyttelsesforordningen og databeskyttelsesloven.

Selvom § 125, stk. 2, ikke stiller specifikke betingelser for et gyldigt udtrykkeligt samtykke efter bestemmelsen, skal betingelserne for det udtrykkelige samtykke forstås i overensstemmelse med gældende databeskyttelseslovgivning, således at samtykket bevarer sin nyttige effekt.

At samtykket skal være udtrykkeligt indebærer, at en erhvervsdrivende, der behandler betalingsoplysninger, skal indhente et samtykke på et oplyst grundlag, således at det klart og tydeligt fremgår for den enkelte bruger, at der eksempelvis ved indgåelse af aftalen om leveringen af tjenesten samtidig gives samtykke til, at den erhvervsdrivende må behandle den pågældende brugers betalingsoplysninger.

Indhentelse af udtrykkeligt samtykke indebærer f.eks. også, at en erhvervsdrivende ved indgåelse af aftale om leveringen af en tjeneste til brugeren skal gøre det tydeligt over for brugeren, hvilke specifikke kategorier af betalingsoplysninger, der vil blive behandlet. Brugeren skal ligeledes gøres opmærksom på det specifikke formål med tjenesten, til hvilke oplysningerne vil blive tilgået, behandlet og opbevaret, jf. også princippet om formålsbegrænsning i databeskyttelsesforordningens artikel 5, stk. 1, litra b. Brugeren skal eksplicit acceptere disse kontraktvilkår, som ligeledes skal være tydeligt adskillelige fra andre vilkår i kontrakten, førend samtykket kan anses for at være gyldigt.

Det skal således være tydeligt for brugeren, hvad omfanget og konsekvenserne ved behandlingen af betalingsoplysningerne er. Samtykket skal være frivilligt. Ved vurderingen af, om samtykke er givet frivilligt, tages der størst muligt hensyn til, om eksempelvis leveringen af en tjenesteydelse er gjort betinget af samtykke til behandling af

personoplysninger, som ikke er nødvendig for at levere denne tjenesteydelse. Dette indebærer, at brugeren skal have ret til at vælge, om denne vil benytte sig af tjenesten eller ej.

Med forslaget til stk. 2 ligger der alene et krav om, at samtykket skal være indhentet forud for behandling af betalingsoplysningerne, og ikke, at der skal indhentes et udtrykkeligt samtykke hver gang, der foretages en behandling af oplysningerne. Der kan således gives et generelt udtrykkeligt samtykke i en rammeaftale. Behandlingen af oplysningerne må dog ikke være uforenelig med det oprindelige indsamlingsformål, jf. princippet om formålsbegrænsning i databeskyttelsesforordningens artikel 5, stk. 1, litra b.

Der fastsættes således ikke et krav om, at samtykket skal gives særskilt. Det vil dog altid påhvile den erhvervsdrivende at kunne dokumentere samtykket og dets omfang. Som anført ovenfor skal samtykket være oplyst, hvilket vil sige, at det klart og tydeligt skal fremgå, hvem samtykket gives til, hvem der på baggrund af samtykket kan behandle oplysningerne, og til præcis hvilke formål oplysningerne kan behandles. Samtykket kan således ikke være et bredt samtykke uden en præcis angivelse af, til hvilke formål der gives samtykke. Det indebærer også at oplysningerne ikke kan behandles til andre formål end dem, der fremgår af samtykket.

Samtykkekravet gælder alene i forbindelse med udbuddet af tjenester, der er direkte henvendt til brugeren, jf. stk. 3, nr. 2, i lov om betalinger. Det indebærer, at der ikke er et samtykkekrav i forbindelse med behandling af betalingsoplysninger, når behandlingen sker i forbindelse med gennemførelse eller korrektion af en betalingstransaktion, jf. stk. 3, nr. 1, eller i forbindelse med anonymisering af betalingsoplysninger, jf. stk. 3, nr. 3. Det er således eksempelvis ikke nødvendigt for en forretning at indhente kundens udtrykkelige samtykke, før der gennemføres en betaling med et betalingskort eller for at udstede en almindelig kvittering. Ligeledes er det ikke nødvendigt for en erhvervsdrivende at indhente samtykke til at anonymisere betalingsoplysninger, der eksempelvis er indhentet i forbindelse med gennemførelsen af betalingstransaktion. I begge tilfælde finder databeskyttelsesforordningen og databeskyttelseslovens almindelige behandlingsregler anvendelse.

Det bemærkes, at det er en betingelse ved behandling af betalingsoplysninger, at også de grundlæggende principper om behandling af personoplysninger efter databeskyttelsesforordningen og databeskyttelsesloven er opfyldt. Behandlingen af oplysninger vil således bl.a. andet skulle være i overensstemmelse med god databehandlingsskik, ligesom behandlingen også skal være sagligt begrundet og relevant.

Det bemærkes ligeledes, at et samtykke på et hvilket som helst tidspunkt kan tilbagekaldes af brugeren. Virkningen heraf er, at den behandling af oplysninger, som brugeren har meddelt sit samtykke til, ikke længere må finde sted. Det bemærkes dog, at et samtykke ikke kan tilbagekaldes med tilbagevirkende kraft. Det betyder, at behandlingen skal ophøre fra det tidspunkt, hvor tilbagekaldelsen af samtykket sker.

I henhold til § 152, stk. 2, i lov om betalinger, straffes overtrædelse af § 125, stk. 2, med bøde. Overtrædelse af det nyaffattede § 125, stk. 2, vil eksempelvis omfatte den situation, hvor en erhvervsdrivende undlader at indhente et udtrykkeligt samtykke fra brugeren, forud for at den erhvervsdrivende behandler brugerens betalingsoplysninger i forbindelse med udbuddet af en tjeneste direkte henvendt til brugeren. Ansvarssubjektet for overtrædelse af bestemmelsen er den virksomhed, som undlader at indhente udtrykkeligt samtykke fra brugeren i strid med § 125, stk. 2.

Til nr. 7 (§ 136, stk. 3, i lov om betalinger)

Det følger af § 136, stk. 1, i lov om betalinger, at Finanstilsynets ansatte under ansvar efter straffelovens §§ 152-152 e er forpligtet til at hemmeligholde fortrolige oplysninger, som de får kendskab til gennem tilsynsvirksomheden, og fortrolige oplysninger, som de får kendskab til fra Finansiel Stabilitet. Det samme gælder personer, der udfører serviceopgaver som led i Finanstilsynets drift, og eksperter, der handler på tilsynets vegne. Dette gælder også efter ansættelses- eller kontraktforholdets ophør.

De gældende § 136, stk. 1 og 3, blev henholdsvis ændret og indsat med lov nr. 1940 af 15. december 2020 om ændring af lov om betalinger, hvidvaskloven, lov om kapitalmarkeder og forskellige andre love. Ændringen trådte i kraft den 1. januar 2021. Ændringen af den tidligere gældende § 136, stk. 1, medførte, at »såfremt oplysningerne vedrører sager omfattet af kapitel 2, 3 og 8 og §§ 83-90« udgik. Samtidig medførte ændringen af stk. 3, at alene oplysninger i sager omfattet af kapitel 5-7 blev omfattet af stk. 3, og dermed undtaget fra udgangspunktet om tavshedspligt i stk. 1. Dette betød blandt andet, at oplysninger i sager vedrørende §§ 83-90 i kapitel 6 ikke længere var omfattet af reglerne om tavshedspligt i lov om betalinger.

Den særlige tavshedspligt begrænser adgangen til aktindsigt i Finanstilsynets tilsynssager efter § 35 i offentlighedsloven. Derimod begrænser § 136, stk. 1, 1. pkt., ikke adgangen til partsaktindsigt efter forvaltningsloven, jf. forvaltningslovens § 9, stk. 5. Afgørelse om, hvem der er part i forhold til sager hos Finanstilsynet i henhold til denne lov, træffes efter lov om betalinger § 142.

Efter § 136, stk. 3, i lov om betalinger, finder tavshedspligten dog ikke anvendelse på oplysninger i sager omfattet af kapitel 5-7. Lovens kapitel 5-7 indeholder primært forbrugerbeskyttende bestemmelser og omhandler oplysningskrav, rettigheder og forpligtelser ved brug af betalingstjenester og elektroniske penge samt regler om gebyrer.

Forbrugerombudsmanden fører tilsyn med kapitel 5 og tilsyn med, at virksomhederne over for forbrugere overholder reglerne i kapitel 6. Finanstilsynet fører tilsyn med, at virksomheder overholder kapitel 6 over for andre virksomheder. Forbrugerombudsmanden fører ligeledes tilsyn med §§ 117-119 i kapitel 7, mens Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen fører tilsyn med §§ 120-123 i kapitel 7.

Det foreslås at ændre § 136, stk. 3, i lov om betalinger, så stk. 1 ikke finder anvendelse på oplysninger i sager omfattet af kapitel 5-7 bortset fra §§ 84-91.

Den foreslåede ændring vil medføre, at den særlige tavshedspligt for ansatte i Finanstilsynet også skal gælde for oplysninger i sager, der er omfattet af §§ 84-91. Disse bestemmelser fremgår af lovens kapitel 6 og omhandler udbydere af betalingstjenesters adgang til betalerens konto samt forespørgsler om indestående på konti.

§§ 84-86 fastsætter regler for gennemførelsen af betalingsinitieringstjenester, herunder sikring af brugerens personaliserede sikkerhedsforanstaltninger, sikker kommunikation mellem udbyderen af betalingsinitieringstjenesten og brugerens kontoførende udbyder samt begrænsning af, hvilke oplysninger udbyderen må tilgå, anvende og lagre.

§§ 87-89 fastsætter regler for gennemførelsen af kontooplysningstjenester, herunder sikring af brugerens personaliserede sikkerhedsforanstaltninger, sikker kommunikation mellem udbyderen af kontooplysningstjenesten og brugerens kontoførende udbyder samt begrænsning af, hvilke oplysninger udbyderen må tilgå, anvende og lagre.

§ 90 fastsætter regler for den kontoførende udbyders mulighed for at nægte en udbyder af betalingsinitieringstjenester eller kontooplysningstjenester adgang til en betalingskonto, såfremt adgangen sker på svigagtigt eller uautoriseret grundlag.

§ 91 fastsætter regler om, at en kontoførende udbyder efter anmodning fra en udbyder af betalingstjenester, der udsteder kortbaserede betalingsinstrumenter, straks skal meddele, om et beløb, der er nødvendigt til at gennemføre en kortbaseret betalingstransaktion, er tilgængeligt på betalerens betalingskonto, såfremt en række betingelser er opfyldt.

Sager omfattet af disse bestemmelser vil således bl.a. indeholde oplysninger om, hvordan en udbyder specifikt har indrettet sine tekniske løsninger og foranstaltninger for at iagttage reglerne i nævnte bestemmelser. Oplysninger i sager omfattet af §§ 84-91 kan derfor være fortrolige oplysninger, da de vedrører en udbyder af betalingstjenesters specifikke indretning af virksomheden. Ved fortrolige oplysninger forstås oplysninger om en virksomheds forretningsmæssige forhold og kunders forhold samt andre oplysninger, som efter deres karakter er fortrolige.

§§ 84-91 har således ikke karakter af forbrugerbeskyttende bestemmelser på samme vis som de øvrige bestemmelser i kapitel 5-7.

Den særlige tavshedspligt er i høj grad baseret på et ønske om at beskytte bl.a. virksomheders kunder, det være sig privatpersoner eller erhvervskunder. Hertil kommer et ønske om af konkurrencemæssige grunde at beskytte virksomhedernes forretningsmæssige forhold. Derudover er Finanstilsynets tavshedspligt en afgørende betingelse for den tilsynsmæssige effektivitet. For at Finanstilsynet kan få alle nødvendige oplysninger i en given sag, må virksomhederne og kunderne kunne nære tillid til, at Finanstilsynet ikke videregiver fortrolige oplysninger.

Med den foreslåede ændring vil reglerne om tavshedspligt delvist blive bragt tilbage til den retstilstand, der var gældende, indtil §§ 83-90 i kapitel 6 blev skrevet ud af stk. 1 som en utilsigtet konsekvens af lov nr. 1940 af 15. december 2020.

Med det foreslåede stk. 3 vil alene oplysninger i sager omfattet af kapitel 5-7 bortset fra §§ 84-91 i kapitel 6 således være undtaget fra reglerne om tavshedspligt i § 136, stk. 1, i lov om betalinger.

Ændringen vil medføre en begrænsning i adgangen til aktindsigt efter offentlighedsloven i Finanstilsynets sager, Den foreslåede ændring vil derimod ikke begrænse adgangen til partsaktindsigt efter forvaltningsloven.

Til § 6

Til nr. 1 (§ 10, nr. 63, i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter)

Den gældende § 10 fastsætter definitioner til brug for forståelsen af lovens bestemmelser, hvoraf en stor del gennemfører definitioner i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/2034 af 27. november 2019 om tilsyn med investeringsselskaber (IFD).

Det foreslås i § 10, nr. 63, at råvarer- og emissionskvotehandler defineres som en virksomhed, hvis hovedaktivitet udelukkende består i at yde eller udføre investeringsservice og -aktiviteter i relation til råvarederivater, råvarederivataftaler, derivater af emissionskvoter eller emissionskvoter som omhandlet i nr. 4-7 og 9-11, i bilag 2 til lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter.

Definitionen svarer til definitionen i artikel 4, stk. 1, nr. 150, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter (CRR).

Bestemmelsen gennemfører artikel 3, stk. 1, nr. 6, i IFD.

Til nr. 2 (§ 46 a i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservices og -aktiviteter)

Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679 af 27. april 2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger (databeskyttelsesforordningen) sætter de overordnede rammer for behandling af personoplysninger. Behandling af personoplysninger er således underlagt en række principper, herunder lovlighed, rimelighed og gennemsigtighed, formålsbegrænsning, dataminimering, rigtighed m.v. Det følger af forordningen, at der som grundlag for behandlingen skal foreligge en retlig forpligtelse eller et samtykke fra den pågældende til behandlingen.

Ved en personoplysning forstås efter databeskyttelsesforordningen enhver form for information om en identificeret eller identificerbar fysisk person (den registrerede); ved identificerbar fysisk person forstås en fysisk person, der direkte eller indirekte kan identificeres, navnlig ved en identifikator som f.eks. et navn, et identifikationsnummer, lokaliseringsdata, en onlineidentifikator eller et eller flere elementer, der er særlige for denne fysiske persons fysiske, fysiologiske, genetiske, psykiske, økonomiske, kulturelle eller sociale identitet.

Et personnummer er en personoplysning og behandlingen heraf skal derfor ske i overensstemmelse med principperne i databeskyttelsesforordningen og de relevante særregler.

Der findes ikke på nuværende tidspunkt en klar hjemmel i lov om fondsmægler og investeringsservices og -aktiviteter til med henblik på entydig identifikation at indhente og behandle personnummer, hvorfor værdipapirhandlere og fondsmæglerselskaber som udgangspunkt er afhængig af et samtykke.

Værdipapirhandlere og fondsmæglerselskaber kan i henhold til anden lovgivning indhente og behandle personnumre. Hvidvasklovens § 11, stk. 1, nr. 1, stiller krav om, virksomhederne skal indhente deres kunders personnummer og derved sikre identiteten af deres kunder med henblik på at forhindre hvidvask og terrorfinansiering.

Privates mulighed for at behandle personnumre følger af databeskyttelsesforordningen og den supplerende bestemmelse i § 11, stk. 2, i databeskyttelsesloven. Ved »behandling« forstås efter databeskyttelsesforordningen enhver aktivitet eller række af aktiviteter - med eller uden brug af automatisk behandling - som personoplysninger eller en samling af personoplysninger gøres til genstand for, f.eks. indsamling, registrering, organisering, systematisering, opbevaring, tilpasning eller ændring, genfindning, søgning, brug, videregivelse ved transmission, formidling eller enhver anden form for overladelse, sammenstilling eller samkøring, begrænsning, sletning eller tilintetgørelse.

Det foreslås i § 46 a, at værdipapirhandlere og fondsmæglerselskaber kan behandle oplysninger om personnummer med henblik på entydig identifikation ved varetagelse af administrative opgaver og rådgivning.

Den foreslåede bestemmelse er ny og har til formål at etablere hjemmel til, at værdipapirhandlere og fondsmæglerselskaber på samme måde som i hvidvaskloven m.v. kan indhente og behandle personnummer med henblik på en entydig identifikation.

Bestemmelsen vil være anvendelig i forhold til de administrative opgaver, værdipapirhandlere og fondsmæglerselskaber varetager i relation til deres kunder, ligesom det vil kunne anvendes til brug for den løbende rådgivning af kunderne, jf. nærmere herom nedenfor.

Fondsmæglerselskaber og værdipapirhandlere udfører i det løbende kundeforhold en række administrative opgaver for kunderne. Det er f.eks. den løbende håndtering af kundens engagement med fondsmæglerselskabet, herunder modtagelse og formidling for investorers regning af ordrer vedrørende et eller flere af de i bilag 2 nævnte instrumenter, skønsmæssig porteføljepleje. Det omfatter desuden den løbende kommunikation med kunden, koncernintern udveksling og administration, herunder risikostyring.

Ved rådgivning forstås anbefalinger, vejledninger, herunder oplysninger om risici forbundet med en disposition, og oplysninger om umiddelbare konsekvenser af kundens valgmuligheder. Værdipapirhandlere og fondsmæglerselskabers administrative opgaver kan indeholde elementer af rådgivning som følge af, at den løbende administration kan føre til et behov om at få rådgivning om ændringer, supplerende produkter m.v.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at værdipapirhandlere og fondsmæglerselskaber vil få adgang til at behandle personnumre på sine kunder, der er fysiske personer, hvis der er behov for en entydig identifikation ved udførelse af følgende opgaver, idet der ikke er tale om en udtømmende opremsning:

- Login ved selvbetjeningsløsninger og services, herunder evt. applikationer (apps), der kræver entydig identifikation for brug af løsningen
- Koncernintern udveksling og administration, herunder koncernintern risikostyring samt tilsvarende udveksling mellem fællesejede realkreditinstitutter og instituttets ejerkreds
- Løbende kommunikation med kunden.
- Regelmæssige opdateringer i CPR-registeret med henblik på sikring af, at virksomheden har de korrekte data (datakvalitet) om den registrerede.
- Den påkrævede anvendelse af personnummer ved kommunikation via e-Boks som sikker digital post mellem virksomheden og dets kunder.
- Anvendelse af personnummer med henblik på risikostyring.

Til nr. 3 (§ 224, stk. 2 og 3, i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter)

Den gældende § 224 i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter fastsætter, at Finanstilsynets under visse betingelser har beføjelse til at fravige bestemmelser for fondsmæglerselskabskoncerner fastsat i lov eller regler udstedt i medfør heraf.

Udgangspunktet er, at der gælder regler for fondsmæglerselskabskoncerner i kapitel 15 i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter, og at disse finder anvendelse under iagttagelse af reglerne i artikel 46 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/2034 af 27. november 2019 om tilsyn med investeringsselskaber (IFD) om medlemsstaternes forpligtelse til at fastlægge, hvilken kompetent myndighed der er den koncerntilsynsførende og dermed ansvarlig for at føre tilsyn med

fondsmæglerselskabskoncerner på konsolideret niveau og tilsyn med overholdelse af koncernkapitaltesten.

Bestemmelsen berører derfor ikke reglerne i artikel 46 i IFD om medlemsstaternes forpligtelse til at fastlægge, hvilken kompetent myndighed der er den koncerntilsynsførende og dermed ansvarlig for at føre tilsyn med fondsmæglerselskabskoncerner på konsolideret niveau og tilsyn med overholdelse af koncernkapitaltesten.

Det foreslås i *stk. 2*, at såfremt der er tale om en fondsmæglerselskabskoncern med tilstedeværelse i flere medlemsstater, kan der efter fælles afgørelse med relevante kompetente myndigheder afviges fra principper om fastlæggelse af koncerntilsynsførende, hvis formålet er at sikre effektivt tilsyn på konsolideret niveau eller tilsyn med overholdelse af koncernkapitaltesten.

Formålet med den foreslåede bestemmelse er at sikre en eksplicit hjemmel til Finanstilsynet til at indgå aftale med relevante kompetente myndigheder om at udpege en anden koncerntilsynsførende end, hvad der følger af artikel 46, stk. 3-5, i IFD, med henblik på at sikre et effektivt tilsyn på konsolideret niveau eller tilsyn med overholdelse af koncernkapitaltesten.

Bestemmelsen gennemfører artikel 46, stk. 6, i IFD, hvorefter de kompetente myndigheder efter fælles aftale kan undlade at anvende kriterierne i stk. 3, 4 og 5, hvis det under hensyntagen til de pågældende fondsmæglerselskaber og omfanget af deres aktiviteter i de relevante medlemsstater ikke ville være hensigtsmæssigt at anvende dem med henblik på et effektivt tilsyn på konsolideret niveau eller at føre tilsyn med overholdelse af koncernkapitaltesten.

Den koncerntilsynsførende er i § 10, nr. 36, defineret som en kompetent myndighed med ansvar for tilsynet med, om moderfondsmæglerselskaber i Den Europæiske Union, og fondsmæglerselskaber som kontrolleres af moderfondsmæglerholdingvirksomheder i Den Europæiske Union eller blandede finansielle moderholdingvirksomheder i Den Europæiske Union overholder koncernkapitaltesten.

Overholdelse af koncernkapitaltesten er i § 10, nr. 35, defineret som en modervirksomhed i en fondsmæglerselskabskoncerns opfyldelse af kravene i artikel 8 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 2019/2033 af 27. november 2019 om tilsynsmæssige krav til investeringsselskaber.

Det foreslås i *stk. 3*, at inden de relevante kompetente myndigheder træffer en fælles afgørelse, får moderinvesteringsholdingselskabet i Unionen eller det blandede finansielle moderholdingselskab i Unionen eller investeringsselskabet med den største samlede balancesum, alt efter hvad der er relevant, lejlighed til at udtale sig om nævnte tilsigtede fælles afgørelse.

Den foreslåede bestemmelse sikrer, at der sker høring af den relevante koncern i tilfælde, hvor det af relevante kompetente tilsynsmyndigheder vurderes hensigtsmæssigt at afvige fra artikel 46, stk. 3-5, i IFD. Det bemærkes, at høring af den relevante koncern skal ske forinden, at en fælles afgørelse træffes.

Med bestemmelsen er der således mulighed for at fravige artikel 46, stk. 3-5, i IFD, hvis det under hensyntagen til de pågældende investeringsselskaber og omfanget af aktiviteter i de relevante medlemsstater ikke ville være hensigtsmæssigt at anvende principperne om fastlæggelse af koncerntilsynsførende med henblik på et effektivt tilsyn på konsolideret niveau eller at føre tilsyn med overholdelse af koncernkapitaltesten.

Inden de kompetente myndigheder træffer afgørelse om udpegelse af en anden kompetent myndighed til at føre tilsyn på konsolideret niveau eller til at føre tilsyn med overholdelse af koncernkapitaltesten, skal moderinvesteringsselskabet i Unionen, det blandede finansielle moderholdingselskab i Unionen eller investeringsselskabet med den største samlede balancesum, alt efter hvad der er relevant, have lejlighed til at udtale sig om nævnte tilsigtede afgørelse.

De kompetente myndigheder underretter Kommissionen og Den Europæiske Banktilsynsmyndighed, hvis der over for en koncern bliver truffet en fælles afgørelse.

Bestemmelsen gennemfører artikel 46, stk. 6, 2. pkt., i IFD.

Til nr. 4 (§ 253, stk. 2 og 3, i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter)

Den gældende § 253 i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter fastsætter, at Finanstilsynet tillader, at andre kompetente myndigheder i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, foretager verifikation af oplysninger afgivet af de her i landet beliggende fondsmæglerselskaber, fondsmæglerholdingvirksomheder, blandede finansielle holdingvirksomheder, finansieringsinstitutter, accessoriske servicevirksomheder, blandede holdingvirksomheder eller dattervirksomheder, herunder dattervirksomheder, som er forsikringsselskaber, underlagt supplerende tilsyn af den pågældende tilsynsmyndighed. Den relevante kompetente myndighed, som har fremsat anmodning om verifikation, kan således selv foretage verifikationen.

Det foreslås i *stk. 2*, at Finanstilsynet inden for rammerne af Finanstilsynets beføjelser selv kan foretage verifikationen.

Den foreslåede bestemmelse fastlægger, at Finanstilsynet kan foretage verifikationen, ligesom at Finanstilsynet kan lade de kompetente myndigheder, der har fremsat anmodningen, foretage verifikationen, jf. det gældende stk. 1.

Den relevante kompetente myndighed, som har fremsat anmodning om verifikation, kan deltage i Finanstilsynets verifikation.

Bestemmelsen gennemfører artikel 50, stk. 2, litra a, i IFD.

Det foreslås i *stk. 3*, at Finanstilsynet kan anmode en revisor eller anden sagkyndig om at foretage verifikationen upartisk og straks rapportere resultaterne. Den foreslåede bestemmelse fastlægger, at Finanstilsynet kan anmode en revisor eller anden sagkyndig om at foretage verifikationen upartisk og straks rapportere resultaterne.

Med henblik på at styrke tilsynet med fondsmæglerselskaber og beskyttelsen af deres kunder bør revisorer foretage deres verifikation upartisk og straks underrette de kompetente myndigheder om forhold, som kan få alvorlige konsekvenser for et investeringsselskabs finansielle situation eller for dets administrative og regnskabsmæssige organisation.

Den relevante kompetente myndighed, som har fremsat anmodning om verifikation, kan deltage i revisors eller anden sagkyndigs verifikation. Myndighederne kan fremsætte anmodningen, hvis de har behov herfor.

Bestemmelsen gennemfører artikel 50, stk. 2, litra c, i IFD.

Til nr. 5 (§ 257, stk. 1, nr. 14, i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og aktiviteter)

Det fremgår af § 255, stk. 1, 1. pkt., i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og aktiviteter, jf. lov nr. 1155 af 8. juni 2021, at Finanstilsynets ansatte under ansvar efter straffelovens §§ 152-152 e er forpligtet til at hemmeligholde fortrolige oplysninger, de får kendskab til gennem tilsynsvirksomheden.

Det fremgår af § 257, stk. 1, at § 255, stk. 1, ikke er til hinder for, at fortrolige oplysninger videregives til enheder oplistet i bestemmelsens efterfølgende numre.

Det foreslås at indsætte § 257, stk. 1, *nr. 14*, i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og aktiviteter, hvorefter Finanstilsynet kan videregive fortrolige oplysninger til Kommissionen, når oplysningerne er nødvendige for, at Kommissionen kan udøve sine beføjelser.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at Finanstilsynet kan videregive oplysninger til Kommissionen, når oplysningerne er nødvendige for, at Kommissionen kan udøve sine beføjelser.

Ved »oplysninger, der efter deres karakter er fortrolige« forstår oplysninger, der ikke direkte relaterer sig til enkelte kunders eller virksomheders forhold. Det drejer sig bl.a. om oplysninger om økonomiske eller forretningsmæssige forhold for personer og

virksomheder, som ikke er kunder i egentlig forstand, men eksempelvis kautionerer for kunder, har kapitalandele i fondsmæglerselskabets kunder eller på anden vis har en personlig, økonomisk eller forretningsmæssig tilknytning til kunder uden selv at være det, jf. Folketingstidende 2020-2021 1. samling, A, L 207, som fremsat, side 556-558.

Den foreslåede bestemmelse gennemfører artikel 15, stk. 5, i IFD.

Til § 7

Til nr. 1 (Fodnoten til lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder)

Lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder indeholder en fodnote, der oplister de direktiver og ændringsdirektiver, som er implementeret helt eller delvist i loven.

Det foreslås, at affatte *fodnoten* til lovens titel på ny, således at det fremgår, at loven indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU af 15. maj 2014 om et regelsæt for genopretning og afvikling af kreditinstitutter og investeringsselskaber og om ændring af Rådets direktiv 82/891/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/24/EF, 2002/47/EF, 2004/25/EF, 2005/56/EF, 2007/36/EF, 2011/35/EU, 2012/30/EU og 2013/36/EU samt forordning (EU) nr. 1093/2010 og (EU) nr. 648/2012, EU-Tidende 2014, nr. L 173, side 190, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2017/2399 af 12. december 2017 om ændring af direktiv 2014/59/EU for så vidt angår usikrede gældsinstrumenters prioritetsrækkefølge ved insolvens, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2019/879/EU af 20. maj 2019 om ændring af direktiv 2014/59/EU for så vidt angår kreditinstitutters og investeringsselskabers tabsabsorberings- og rekapitaliseringskapacitet og af direktiv 98/26/EF, EU-Tidende 2019, nr. L 150, side 296, og dele af Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2021/2023/EU af 16. december 2020 om et regelsæt for genopretning og afvikling af centrale modparter og om ændring af forordning (EU) nr. 1095/2010, (EU) nr. 648/2012, (EU) nr. 600/2014, (EU) nr. 806/2014 og (EU) nr. 2015/2365 samt direktiv 2002/47/EF, 2004/25EF, 2007/36/EF, 2014/59/EU og 2017/1132/EU, EU-Tidende 2020, nr. L 22, side 1.

Det foreslåede medfører, at dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2017/2399 af 12. december 2017 om ændring af direktiv 2014/59/EU for så vidt angår usikrede gældsinstrumenters prioritetsrækkefølge ved insolvens, og Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2021/2023/EU af 16. december 2020 om et regelsæt for genopretning og afvikling af centrale modparter og om ændring af forordning (EU) nr. 1095/2010, (EU) nr. 648/2012, (EU) nr. 600/2014, (EU) nr. 806/2014 og (EU) nr. 2015/2365 samt direktiv 2002/47/EF, 2004/25EF, 2007/36/EF, 2014/59/EU og 2017/1132/EU, tilføjes til fodnoten.

Til nr. 2 (§ 1, stk. 2, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder)

Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU af 15. maj 2014 om et regelsæt for genopretning og afvikling af kreditinstitutter og investeringsselskaber (BRRD-direktivet), fastsætter på EU-plan harmoniserede procedurer for forebyggelse og håndtering af nødlidende eller forventeligt nødlidende pengeinstitutter, realkreditinstitutter og visse fondsmæglerselskaber.

Med CCP R&R forordningens artikel 93 ændres BRRD-direktivet, således at BRRD-direktivet ikke finder anvendelse på enheder, der samtidig også er meddelt tilladelse som centrale modparter (CCP'er) i henhold til artikel 14 i forordning (EU) nr. 648/2012 (EMIR). For disse enheder vil reglerne for afvikling og genopretning i CCP R&R forordningen i stedet finde anvendelse.

Som konsekvens heraf, foreslås det at indsætte et nyt *stk.* 2, i § 1 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, hvorefter denne lovs kapitel 11 a alene finder anvendelse på virksomheder og enheder, der samtidig er meddelt tilladelse som centrale modparter (CCP'er) i henhold til artikel 14 i forordning (EU) nr. 648/2012 af 4. juli 2012.

Med den foreslåede bestemmelse vil der ikke opstå tvivl om, hvilket regelsæt der finder anvendelse ved håndtering af f.eks. et nødlidende pengeinstitut, der samtidig er meddelt tilladelse som centrale modparter (CCP'er) i henhold til artikel 14 i forordning (EU) nr. 48/2012 af 4. juli 2012 om OTC-derivater, centrale modparter og transaktionsregistre.

Baggrunden for forslaget er, at det i enkelte medlemslande er set, at CCP'er også har fået en pengeinstitutstilladelse, f.eks. med henblik på at kunne få en konto i medlemsstatens centralbank. Det vurderes ikke at være foreneligt med CCP'ens tilladelse at drive egentlig pengeinstitutvirksomhed, hvorfor bestemmelsen ikke åbner mulighed for, at almindelige pengeinstitutter kan opnå CCP-tilladelse og derved undgå krav, der følger af BRRD.

Med den foreslåede bestemmelse implementeres artikel 93, i CCP R&R forordningen, der ændrer i BRRD.

Til nr. 3 (§ 1, stk. 6, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder)
Lovens § 1 fastsætter, hvilke virksomheder og enheder der er omfattet af lovens anvendelsesområde. Lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder finder ikke anvendelse på centrale modparter (CCP'er).

Med lovforslagets § 2, nr. 5, foreslås det at indsætte et nyt kapitel i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, hvorefter Finansiell Stabilitet udpeges som afviklingsmyndighed i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2021/23 af 16. december 2020 om et regelsæt for genopretning og afvikling af centrale modparter.

Som konsekvens heraf foreslås det at indsætte *stk. 6* i § 1, hvorefter kapitel 11 a finder anvendelse på centrale modparter (CCP'er).

Den foreslåede bestemmelse fastlægger, hvilke bestemmelser i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, der skal finde anvendelse ved afvikling og restrukturering af CCP'er.

De nærmere betingelser for afvikling af CCP'er og afviklingsbeføjelser, som Finansiell Stabilitet kan bruge, følger af CCP R&R forordningen, som finder direkte anvendelse.

Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2021/23 af 16. december 2020 om et regelsæt for genopretning og afvikling af centrale modparter og om ændring af forordning (EU) nr. 1095/2010, (EU) nr. 648/2012, (EU) nr. 600/2014, (EU) nr. 806/2014 og (EU) 2015/2365 samt direktiv 2002/47/EF, 2004/25/EF, 2007/36/EF, 2014/59/EU og (EU) 2017/1132, finder anvendelse i Danmark fra den 12. august 2022.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 7, nr. 6.

Til nr. 4 (§ 2, nr. 8, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder)
Bestemmelsen i § 2 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder indeholder definitioner af en række forskellige begreber, som anvendes i loven.

Der findes ikke en definition af centrale modparter i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.

Med indsættelse af nyt kapitel 11 a, foreslås det at indsætte en definition af centrale modparter i § 2, nr. 8, således at en central modpart i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder skal forstås som defineret i § 3, nr. 11, i lov om kapitalmarkeder.

Til nr. 5 (Kapitel 11 a i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder)

Det følger af § 4, stk. 2, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, at uanset betingelserne i stk. 1 ikke er opfyldt, kan Finansiell Stabilitet iværksætte afviklingsforanstaltninger over for en finansiell holdingvirksomhed, hvis tre betingelser er opfyldt.

Af ordlyden i både § 4, stk. 2, nr. 2 og 3, fremgår ”fondsmæglerselskaber I”.

Med lov nr. 1155 af 8. juni 2021 om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter, blev der i § 305, foretaget en række konsekvensændringer i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, som følger af lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter. Konsekvensændringerne omhandler bl.a. at fondsmæglerselskaber I ændres til fondsmæglerselskaber, der har

tilladelse til at yde eller udføre en eller begge af de i bilag 1, afsnit A, nr. 3 og 6, nævnte investeringsservice og -aktiviteter, i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter.

Det foreslås at ændre ordlyden i § 4, stk. 2, nr. 2 og 3, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, til fondsmæglerselskaber, der har tilladelse til at yde eller udføre en eller begge af de i bilag 1, afsnit A, nr. 3 og 6, nævnte investeringsservice og -aktiviteter.

Formålet med lovændringen er at tilrette ordlyden af bestemmelserne, således at ordlyden stemmer overens med lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter.

Den foreslåede bestemmelse i lovforslagets § 4, stk. 2, nr. 2 og 3, vil medføre, at ordlyden for fondsmæglerselskaber, der har tilladelse til at yde eller udføre en eller begge af de i bilag 1, afsnit A, nr. 3 og 6, nævnte investeringsservice og -aktiviteter, i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter, bliver korrekt som følge af lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter.

Til nr. 6 (Kapitel 11 a i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder)

CCP R&R forordningen finder anvendelse i Danmark fra den 12. august 2022, og det skal inden da fastsættes, hvem der i Danmark skal være afviklingsmyndighed, som herefter tildeles pligter og beføjelser i henhold til forordningen. I Danmark er det inden for håndteringen af nødlidende penge- og realkreditinstitutter en delt kompetence mellem Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet. Med lovforslaget foreslås det at videreføre denne deling af kompetencer og opgaver i henhold til CCP R&R forordningen. Mulighed for at have denne opdeling af afviklingsmyndigheder mellem Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet følger direkte af art. 3, stk. 1, om udpegelse af afviklingsmyndigheder.

Det vil sige, at Finanstilsynet er afviklingsmyndighed, indtil en CCP er nødlidende eller forventeligt nødlidende. Herefter er det Finansiell Stabilitet, som tager over. Det indebærer, at de kompetencer og opgaver, der vedrører levedygtige CCP'er varetages af Finanstilsynet, mens Finansiell Stabilitet tager over, når en CCP er vurderet nødlidende eller forventeligt nødlidende. Fordelingen af afviklingskompetencer og opgaver mellem Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet medfører endvidere, at reelle myndighedsopgaver (som f.eks. afgivelse af påbud, indhentelse af oplysninger) placeres i Finanstilsynet, mens de forretningsorienterede opgaver (som f.eks. udarbejdelsen af indstilling til afviklingsplaner og gennemførelse af afviklingsforanstaltninger, der bl.a. kræver et skøn over, hvilke afviklingsværktøjer der bedst muligt opfylder afviklingsformålene) placeres hos Finansiell Stabilitet.

Opgavefordelingen medfører samtidig, at der er behov for en grundig koordinering mellem Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet både i forbindelse med planlægningen og forberedelsen af en afvikling, og i forbindelse med gennemførelsen af en afvikling. Det

tætte samarbejde nødvendiggør også, der sker en omfattende informationsudveksling af de oplysninger, som Finanstilsynet indhenter fra CCP'en og får igennem sin tilsynsvirksomhed samt de oplysninger og den viden, som Finansiell Stabilitet opbygger vedrørende afvikling af CCP'er. Derudover vil der være en række bestemmelser, der fastsætter pligter og beføjelser for den nationale afviklingsmyndighed, som foreslås fastsat til at henhøre under Finansiell Stabilitet.

Den omtalte opgavedeling mellem Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet nødvendiggør også, at der vil være behov at udpege både Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet som afviklingsmyndighed i henhold samme artikler i CCP R&R forordningen. Dette skyldes det tidsmæssige aspekt i en afviklingssituation, at en CCP vil gå fra going concern til gone concern. Her medfølger der forpligtelser og beføjelser for den relevante afviklingsmyndighed at forestå i den givne situation på det givne tidspunkt af afviklingssituationen. For eksempel kan nævnes art. 4 i CCP R&R forordningen om afviklingskollegier, hvor Finanstilsynet foreslås udpeget som afviklingsmyndighed i going concern, mens Finansiell Stabilitet til udpeges til afviklingsmyndig i gone concern.

Ud over bestemmelserne oplistet i den foreslåede § 59 a, vil Finansiell Stabilitet også have opgaver i samarbejdet og koordinationen af rollerne som afviklingsmyndigheder med Finanstilsynet. For eksempel vil Finansiell Stabilitet udarbejde og opdatere afviklingsplaner for CCP'er og indstille dem til Finanstilsynet, som vedtager dem, jf. den foreslåede § 212 a, stk. 4, i lov om kapitalmarkeder.

§ 59 a

Der findes ikke særlige regler for håndtering af nødlidende finansielle CCP'er på EU-plan.

CCP R&R forordningen fastsætter en række forskellige beføjelser til tilsyns- og afviklingsmyndighederne i medlemsstaterne til at gribe ind i en usund eller nødlidende CCP tilstrækkeligt tidligt og hurtigt med henblik på bl.a. at sikre kontinuiteten i CCP'ens kritiske finansielle og økonomiske funktioner og samtidig minimere virkningen på samfundsøkonomien og det finansielle system.

Det foreslås i § 59 a, stk. 1, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, at Finansiell Stabilitet udpeges som afviklingsmyndighed i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2021/23 af 16. december 2020 om et regelsæt for genopretning og afvikling af centrale modparter, artikel 3, stk. 1, artikel 4, artikel 9, stk. 8, artikel 18, stk. 6, artikel 19, stk. 1, artikel 21, artikel 22, stk. 1, litra a, nr. i, artikel 22, stk. 5, artikel 23-32, artikel 33, stk. 1-7, artikel 34-36, artikel 38-52, artikel 53, stk. 1, artikel 54-69, artikel 70, stk. 2, artikel 71-75 og artikel 77-80.

Udpegningen i henhold til forordningens artikler, jf. ovenfor, vil medføre, at Finansiell Stabilitet tillægges beføjelser til at anvende afviklingsværktøjerne og udøve afviklingsbeføjelserne i henhold til CCP R&R forordningen. Udpegningen af Finansiell

Stabilitet som afviklingsmyndighed i henhold til de nævnte artikler i forordningen, skal samtidig sikre, at Finansiell Stabilitet har mulighed for at udøve beføjelser efter forordningen, således at afviklingsmålene for den nødlidende CCP kan opnås.

De omhandlende beføjelser i henhold til CCP R&R forordningen gælder bl.a. afsnit V om afvikling. Afsnit V fastsætter bl.a. betingelser for iværksættelse af afviklingshandlinger, værdiansættelse og nedskrivning og konvertering af ejerskabsinstrumenter. Herudover vil der være en lang række artikler, der fastsætter de nærmere afviklingsværktøjer, som Finansiell Stabilitet vil kunne anvende i forbindelse med en afvikling af en CCP. Det gælder bl.a. virksomhedssalg (art. 40) adgangen til suspension af kontrakter (art. 55) og oprettelse af en bro-CCP (art. 42).

Bestemmelsen skal ses i sammenhæng med den foreslåede § 212 a i lov om kapitalmarkeder, jf. lovforslagets § 2, nr. 5, der indeholder en tilsvarende opstilling af, hvornår Finanstilsynet er udpeget som afviklingsmyndighed.

§ 59 b

Bestemmelsen foreslås som konsekvens af, at CCP R&R forordningen finder anvendelse i Danmark fra den 12. august 2022.

CCP R&R forordningen indeholder ændringer i de gældende selskabsretsdirektiver, således at en række selskabsretlige bestemmelser ikke gælder ved afviklingsforanstaltninger i medfør af forordningen.

Det foreslås i § 59 b, stk. 1, at §§ 36-38, 45, 74, 76-78, 80, 84, 87, 89, 90, 93-99, 101, 102, 104, 109, 119-121, 135, 154-157, 160-164, 167-170, 174, 185, 186, 188, 191-193, 236-318 og 338-344 i selskabsloven og kapitel 8 i lov om kapitalmarkeder, ikke finder anvendelse ved Finansiell Stabilitets iværksættelse og gennemførelse af afviklingsforanstaltninger på CCP'er.

Med den foreslåede bestemmelse fraviges en række bestemmelser i selskabsloven og kapitel 8 i lov om kapitalmarkeder ved iværksættelse og gennemførelse af afviklingsforanstaltninger på en central modpart (CCP).

Fravigelserne fra de pågældende regler i selskabsloven og lov om kapitalmarkeder skal sikre, at afviklingsforanstaltningerne kan gennemføres hurtigt og effektivt. Ved fravigelsen undtages Finansiell Stabilitet således fra at skulle efterleve de nævnte loves regler om fusioner og spaltning og grænseoverskridende fusioner samt regler om overtagelsestilbud efter lov om kapitalmarkeder. Desuden undtages en række regler i selskabsloven, der skal ses i lyset af, at Finansiell Stabilitet foranlediger en uafhængig værdiansættelse gennemført, der kan træde i stedet for en række krav i selskabsloven om vurderingsberetning i forskellige situationer. Derudover er en række rettigheder for aktionærer i forhold til fx indkaldelsesfrister og konkrete beslutninger fraveget. Dette skal ses i sammenhæng med, at

Finansiel Stabilitet ved iværksættelse af afviklingsforanstaltninger kan overtage kontrollen enten direkte eller indirekte med CCP'en, og derigennem tillægges de rettigheder, som ellers lå hos aktionærer og bestyrelse. Da Finansiell Stabilitet har overtaget aktionærernes rettigheder, er der ikke behov for de samme beskyttelsesforskrifter ved afviklingsforanstaltningerne.

Undtagelserne skal primært ses i forhold til den umiddelbare iværksættelse og gennemførelse af afviklingsforanstaltningerne, hvor det eksempelvis ikke vil være muligt at beskytte afviklingsmålene, hvis gældende indkaldelsesvarsler til generalforsamlinger skal iagttages, eller hvor der foreligger en værdiansættelse, der kan træde i stedet for en vurderingsberetning. Når afviklingsforanstaltningerne er iværksat, og der eksempelvis er etableret et broinstitut, som på et senere tidspunkt skal fusioneres, forventes der som udgangspunkt ikke at ske en fravigelse af fusionsreglerne på dette tidspunkt.

Da der i de konkrete situationer vil være behov for, at Finansiell Stabilitet skal opfylde nogle processuelle krav, dokumentationskrav og registreringskrav m.v., og da der skal ske en yderligere præcisering af den tidsmæssige udstrækning af fravigelserne i de konkrete situationer, foreslås det i § 59 b, stk. 2, at bemyndige erhvervsministeren til at fastsætte nærmere regler om procedurer, der træder i stedet for de i medfør af stk. 1 fravegne regler i selskabsloven og lov om kapitalmarkeder.

Bemyndigelsen til at fastsætter nærmere regler, der træder i stedet for de i stk. 1, nævnte bestemmelser, omfatter blandt andet behovet for at kunne iværksætte og gennemføre afviklingsforanstaltningerne inden for kortere frister end forudsat i selskabsloven, og på tidspunktet, hvor Finansiell Stabilitet direkte eller indirekte har overtaget kontrollen med virksomheden eller enheden fra kapitalejerne og bestyrelsen, at kunne iværksætte og gennemføre afviklingsforanstaltninger uden at skulle iagttage alle kapitalejernes beskyttelsesregler i selskabsloven. Desuden vil reglerne også afspejle, at den vurderingsmandsberetning, der i visse situationer er krævet i selskabsloven, kan erstattes af den uafhængige vurderingspersons værdiansættelse i medfør af forordningens bestemmelser herom.

Til § 8

Til nr. 1 (§ 3, stk. 1, nr. 3, i lov om ejendomskreditselskaber)

Det følger af § 3, stk. 1, nr. 3, at Finanstilsynet som betingelse for at give tilladelse til at udøve virksomhed som ejendomskreditselskab har fået dokumentation for, at den person i selskabet, som er ansvarlig for handel med pantebreve, når selskabet udøver virksomhed omfattet af § 1, stk. 2, nr. 1, og den, som er ansvarlig for kreditgivning, når selskabet udøver virksomhed omfattet af § 1, stk. 2, nr. 2, opfylder betingelserne i § 5.

Det foreslås i § 3, stk. 1, nr. 3, at ændre »§ 5, og« til: »§ 5,«.

Den foreslåede bestemmelse er en konsekvensændring som følge af lovforslagets § 8, nr. 3, hvor det foreslås at indsætte et nyt nr. 5, om en forretningsgang for kreditværdighedsvurdering.

Der henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 8, nr. 3.

Til nr. 2 (§ 3, stk. 1, nr. 4, i lov om ejendomskreditselskaber)

Det følger af § 3, stk. 1, nr. 4, at Finanstilsynet som betingelse for at give tilladelse til at udøve virksomhed som ejendomskreditselskab skal have dokumentation for, at de kvalificerede ejere opfylder principperne i §§ 61-62 om ejerforhold i lov om finansiel virksomhed.

Det foreslås i § 3, stk. 1, nr. 4, at ændre »lov om finansiel virksomhed.« til: »lov om finansiel virksomhed, og«.

Den foreslåede bestemmelse er en konsekvensændring som følge af lovforslagets § 8, nr. 3, hvor det foreslås at indsætte et nyt nr. 5, om en forretningsgang for kreditværdighedsvurdering.

Der henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 8, nr. 3.

Til nr. 3 (§ 3, stk. 1, nr. 5, i lov om ejendomskreditselskaber)

Virksomheder, der ønsker at udøve virksomhed som ejendomskreditselskab, skal efter § 3 i lov om ejendomskreditselskaber have tilladelse af Finanstilsynet til at udøve virksomhed som ejendomskreditselskab. Bestemmelsen stiller bl.a. krav om, at virksomheden skal udøves i selskabsform, med dertil hørende begrænset hæftelse, og at ledelsen opfylder kravene til egnethed og hæderlighed.

Det følger af § 7 c, i lov om kreditaftaler, jf. lovbekendtgørelse nr. 817 af d. 6. august 2019, at kreditgiveren, inden kreditaftalens indgåelse, skal vurdere forbrugerens kreditværdighed på grundlag af fyldestgørende oplysninger, der, hvor det er relevant, indhentes hos forbrugeren og, hvor det er nødvendigt, ved søgning i relevante databaser.

Det foreslås i § 3, stk. 1, at indsætte nr. 5, hvorefter ejendomskreditselskaber, skal dokumentere, at virksomheden har en forretningsgang for kreditværdighedsvurdering, jf. lov om kreditaftaler.

Den foreslåede bestemmelse gennemfører artikel 18, stk. 2, i boligkreditdirektivet.

I henhold til boligkreditdirektivet er det afgørende, at forbrugerens evne og tilbøjelighed til at tilbagebetale kreditten vurderes og kontrolleres, inden der indgås en kreditaftale.

Vurderingen af kreditværdigheden bør tage hensyn til alle nødvendige og relevante faktorer, som kan påvirke forbrugerens evne til at tilbagebetale kreditten i dens løbetid.

Kreditgivers beslutning om at yde kreditten eller ej bør som følge heraf være i overensstemmelse med resultatet af kreditværdighedsvurderingen.

Det følger af artikel 18, stk. 2, i boligkreditdirektivet, at de procedurer og oplysninger, som vurderingen baseres på, er fastlagt og dokumenteres og opretholdes. I overensstemmelse hermed skal ejendomskreditselskaber udarbejde en forretningsgang, der dokumenterer, at selskabet har tilrettelagt en klar proces for udførelse af kreditværdighedsvurderingen.

Den foreslåede bestemmelse medfører, at selskaber, der ansøger Finanstilsynet om tilladelse som ejendomskreditselskab, udover at opfylde de andre krav efter § 3, stk. 1, skal vedlægge en forretningsgang, der fastlægger selskabet proces for udarbejdelse af kreditværdighedsvurderinger, til sin ansøgning.

Til nr. 4 (§ 24, stk. 1, 2. pkt., i lov om ejendomskreditselskaber)

Det følger af § 24, stk. 1, 1. pkt. i lov om ejendomskreditselskaber, at en person eller et selskab, der kan dokumentere, at personen eller selskabet før den 1. juli 2010 har udøvet erhvervsmæssig handel med pantebreve og har indsendt ansøgning om tilladelse til Finanstilsynet senest den 1. januar 2011, kan fortsætte hermed, indtil Finanstilsynet har truffet afgørelse om tilladelse. Af § 24, stk. 1, 2. pkt. følger, at for personen eller selskabet får § 2, stk. 1, § 3, stk. 1, nr. 1 og 5, og § 8 først virkning fra den 1. januar 2011.

Det foreslås i § 24, stk. 1, 2. pkt., at ændre »§ 3, stk. 1, nr. 1 og 5« til: »§ 3, stk. 1, nr. 1, § 3, stk. 2«.

Den foreslåede ændring en konsekvensændring som følge af, at der ved lov nr. 1163 af 8. juni 2021 blev indsat et nyt stk. 2 i § 3, til erstatning for den hidtidige § 3, stk. 1, nr. 5.

Til § 9

Til nr. 1 (§ 3, stk. 3, i lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditrådgivere)

Det følger af § 3 i lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditformidlere, at virksomheder skal have Finanstilsynets tilladelse, inden virksomheden påbegynder den pågældende virksomhed. I henhold til stk. 3, nr. 1, kan Finanstilsynet give tilladelse – forudsat at de øvrige betingelser er opfyldt – når virksomheden har hovedkontor og hjemsted i Danmark.

Det foreslås i § 3, stk. 3, nr. 1, at indsætte et 2. pkt., hvorefter følger, at boligkreditformidlere, der ikke har et vedtægtsmæssigt hjemsted anses for at have hovedkontor i den medlemsstat, hvor virksomheden faktisk udøver sin virksomhed.

Bestemmelsen gennemfører artikel 29, stk. 5, litra b, i Europa-Parlamentets og Rådets direktivet 2014/17/EU af 4. februar 2014 om forbrugerkreditaftaler i forbindelse med fast

ejendom til beboelse og om ændring af direktiv 2008/48/EF og 2013/36/EU og forordning (EU) nr. 1093/2010 (boligkreditdirektivet).

Bestemmelsen medfører, at Finanstilsynet i forbindelse med ansøgning om tilladelse ikke kan stille krav om, at virksomheden dokumenterer at have hovedkontor og hjemsted i Danmark, hvis boligkreditformidleren i henhold til national lovgivning ikke har noget vedtægtsmæssigt hjemsted, og som følge heraf har sit hovedkontor i den medlemsstat, hvor den faktisk udøver sin hovedvirksomhed.

Til nr. 2 (§ 4 a, stk. 1, i lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditrådgivere)

Det følger af § 4 a, stk. 1, i lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditformidlere, at Finanstilsynet opretter og fører et offentligt register over finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditformidlere.

Det foreslås i § 4 a, stk. 1, at indsætte et 2. pkt., hvorefter registeret skal være tilgængeligt online og løbende ajourføres.

Den foreslåede bestemmelse gennemfører artikel 29, stk. 6, i boligkreditdirektivet.

Bestemmelsen har til formål at præcisere direktivets forpligtelse til at have et nationalt register over godkendte boligkreditformidlere. Den foreslåede bestemmelse har således til formål at tydeliggøre, at Finanstilsynets register over godkendte boligkreditformidlere skal være offentligt tilgængeligt online, og at det løbende skal ajourføres. Ændringen har ikke praktisk betydning, da Finanstilsynets register allerede i dag er offentligt tilgængeligt, online og løbende ajourføres. Der er således alene tale om en sproglig præcisering af bestemmelsen.

Til nr. 3 (§ 10 c, stk. 2, i lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditrådgivere)

Det følger af § 10 c, stk. 1, at virksomheder, der har tilladelse til at drive boligkreditformidlingsvirksomhed, i forbindelse med udøvelse af grænseoverskridende virksomhed, skal give Finanstilsynet oplysning om, i hvilket land en filial eller en grænseoverskridende virksomhed ønskes etableret.

Det følger af § 10 c, stk. 2, at Finanstilsynet videresender den meddelelse, der er nævnt i stk. 1, til tilsynsmyndighederne i værtslandet senest 1 måned efter modtagelsen af meddelelsen og giver samtidigt underretning til boligkreditformidleren om videresendelsen.

Det foreslås i § 10 c, stk. 2, at indsætte et 2. pkt., hvorefter Finanstilsynet også underretter tilsynsmyndighederne om de kreditgivere, som boligkreditformidleren er tilknyttet, og om kreditgiverne tager det fulde ansvar for boligkreditformidlerens aktiviteter.

Den foreslåede bestemmelse gennemfører dele af artikel 32, stk. 2, i boligkreditdirektivet.

Den foreslåede bestemmelse foretager en præcisering af de oplysningsforpligtelser, der er pålagt Finanstilsynet over for tilsynsmyndighederne i et andet land, når en boligkreditformidler efter reglerne om grænseoverskridende virksomhed ønsker at udøve virksomhed i et andet land.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at Finanstilsynet skal underrette tilsynsmyndighederne i det land, hvor boligkreditformidleren ønsker at udøve virksomhed, om de kreditgivere, som boligkreditformidleren er tilknyttet. Finanstilsynet skal desuden oplyse, om kreditgiveren tager det fulde ansvar for formidlerens aktiviteter, hvorved eventuelle krav relateret til formidlerens virksomhedsudøvelse kan rettes mod kreditgiveren.

Til nr. 4 (§ 10 c, stk. 3, i lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditrådgivere)

Det følger af § 10 c, stk. 1, at virksomheder, som har Finanstilsynets tilladelse til at drive boligkreditformidlingsvirksomhed, hvis de ønsker at drive grænseoverskridende virksomhed, skal give Finanstilsynet oplysning om, i hvilket land en filial eller en grænseoverskridende virksomhed ønskes etableret.

Det følger af § 10 c, stk. 2, at Finanstilsynet videresender meddelelsen i stk. 1, til tilsynsmyndighederne i værtslandet senest 1 måned efter modtagelse af meddelelsen og samtidigt underretter til boligkreditformidleren om videresendelsen.

Det følger af § 10 c, stk. 3 at en boligkreditformidler, der ønsker at udøve virksomhed i et andet land, kan påbegynde sin virksomhed 1 måned efter den dato, hvor underretningen af boligkreditformidleren efter stk. 2 er sket.

Det foreslås i § 10 c, stk. 3, at indsætte et 2. pkt., hvorefter boligkreditformidler ikke må yde sine tjenester i forbindelse med kreditaftaler, der tilbydes af kreditgivere, der ikke er kreditinstitutter, til forbrugere i en medlemsstat, hvor kreditgiveren ikke må udøve sin virksomhed.

Bestemmelsen gennemfører artikel 32, stk. 1, 2. pkt., i boligkreditdirektivet.

Reglerne om grænseoverskridende virksomhed giver mulighed for, at en boligkreditformidler, som allerede har Finanstilsynets tilladelse, kan udøve virksomhed i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område. Som følge heraf giver direktivet således mulighed for at udøve sin virksomhed, uden at formidleren skal opnå en tilladelse i værtslandet.

Reglerne forudsætter, at tilladelsen i hjemlandet dækker de aktiviteter, som formidleren ønsker at udføre i værtslandet. Den foreslåede bestemmelse medfører, at formidleren ikke

må udføre sine aktiviteter for kreditgivere, der ikke har den fornødne tilladelse i værtslandet.

Til nr. 5 (§ 10 d, stk. 3, i lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditformidlere)

Det følger af § 10 d i lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditformidlere, at boligkreditformidlere, der er registreret i et andet land kan påbegynde sin virksomhed her i landet gennem en filial eller som udbyder af grænseoverskridende tjenesteydelse, 1 måned efter at hjemlandets kompetente myndighed har videresendt meddelelse om virksomhedens hensigt til Finanstilsynet.

Det foreslås i § 10 d, stk. 3, at Finanstilsynet anvender oplysninger fra hjemlandet til at optage de nødvendige oplysninger i sit register og underretter om nødvendigt boligkreditformidleren om betingelser for udførelsen af aktiviteter, der ikke er EU-harmoniseret i værtslandet.

Den foreslåede bestemmelse gennemfører dele af artikel 32, stk. 2 i boligkreditdirektivet.

Den foreslåede bestemmelse er en præcisering af reglerne om grænseoverskridende virksomhed. Disse regler gør det muligt for en boligkreditformidler, som allerede har en tilladelse i sit hjemland, at udøve virksomhed i Danmark, forudsat at tilsynsmyndigheden har underrettet Finanstilsynet herom.

Den foreslåede bestemmelse fastslår, at Finanstilsynet kan indhente de nødvendige oplysninger fra hjemlandet med henblik på at optage disse oplysninger i sit virksomhedsregister. Endvidere medfører det, at Finanstilsynet skal oplyse boligkreditformidleren om evt. aktiviteter, der ikke er EU-harmoniseret her i landet, og dermed aktiviteter, der falder uden for boligkreditdirektivet.

Til § 10

Til nr. 1 (§ 12 b i lov om forsikringsformidling)

Databeskyttelsesforordningen sætter de overordnede rammer for behandling af personoplysninger. Behandling af personoplysninger er således underlagt en række principper, herunder lovlighed, rimelighed og gennemsigtighed, formålsbegrænsning, dataminimering, rigtighed m.v. Det følger af forordningen, at der som grundlag for behandlingen skal foreligge en retlig forpligtelse eller et samtykke fra den pågældende til behandlingen.

Ved en personoplysning forstås efter databeskyttelsesforordningen enhver form for information om en identificeret eller identificerbar fysisk person (den registrerede); ved identificerbar fysisk person forstås en fysisk person, der direkte eller indirekte kan identificeres, navnlig ved en identifikator som f.eks. et navn, et identifikationsnummer,

lokaliseringsdata, en onlineidentifikator eller et eller flere elementer, der er særlige for denne fysiske persons fysiske, fysiologiske, genetiske, psykiske, økonomiske, kulturelle eller sociale identitet. Et personnummer er en personoplysning, og behandlingen heraf skal derfor ske i overensstemmelse med principperne i databeskyttelsesforordningen og de relevante særregler.

Der findes ikke på nuværende tidspunkt ikke en hjemmel i lov om forsikringsformidling til med henblik på entydig identifikation at indhente og behandle personnummer, hvorfor finansielle virksomheder som udgangspunkt er afhængig af et samtykke.

Forsikringsformidlere kan dog i henhold til anden lovgivning indhente og behandle personnummer. Hvidvaskloven stiller således krav om, virksomhederne indhenter deres kunders/medlemmers personnummer og derved sikrer identiteten af deres kunder med henblik på at forhindre hvidvask og terrorfinansiering.

Privates mulighed for at behandle personnummer følger af databeskyttelsesforordningen og den supplerende bestemmelse i § 11, stk. 2, i databeskyttelsesloven. Ved »behandling« forstår efter databeskyttelsesforordningen enhver aktivitet eller række af aktiviteter - med eller uden brug af automatisk behandling - som personoplysninger eller en samling af personoplysninger gøres til genstand for, f.eks. indsamling, registrering, organisering, systematisering, opbevaring, tilpasning eller ændring, genfindning, søgning, brug, videregivelse ved transmission, formidling eller enhver anden form for overladelse, sammenstilling eller samkøring, begrænsning, sletning eller tilintetgørelse.

Det foreslås at indsætte § 12 b, 1. pkt., hvorefter forsikringsformidlere og accessoriske forsikringsformidlere kan behandle oplysninger om personnummer med henblik på varetægelse af administrative opgaver og rådgivning.

Den foreslåede bestemmelse er ny og har til formål at etablere hjemmel til, at forsikringsformidlere på samme måde som i hvidvaskloven m.v. kan indhente personnummer med henblik på en entydig identifikation. I dag er forsikringsformidlere afhængig af et samtykke til at behandle personnummer i det løbende kundeforhold. Den foreslåede bestemmelse vil bevirke, at forsikringsformidlerne, som allerede gennem hvidvaskreglerne har indhentet personnummer at sikre identiteten af kunden, kan anvende personnummeret til den videre administration af kundeforholdet og den løbende rådgivning.

Forsikringsformidlere udfører i det løbende kundeforhold en række administrative opgaver for kunderne, hvor rådgivning også kan være relevant. Det vil f.eks. være i følgende situationer:

- Ved forsikringstagerens henvendelser om fornyelser eller ændringer af forsikringen.

- Ved forsikringstagerens henvendelser om ændringer i forsikringstagerens forhold, som kan have betydning for forsikringspræmien, selvrisikoen på forsikringen, vilkårene for forsikringen og de sikkerhedsforskrifter, som forsikringstageren skal iagttage.
- Ved forsikringstagerens henvendelser til forsikringsselskabet som reaktion på ændring af forsikringspræmie, selvrisiko, forsikringsvilkår eller sikkerhedsforskrifter eller andre ændringer, f.eks. ændringer i betaling af forsikringspræmien eller andre lignende ændringer af de generelle forhold i kundeforholdet.
- Ved kommunikationen mellem skadelidte og forsikringsselskabet i anledning af skader, hvor der ofte fremkommer oplysninger, som fører til ændring eller præcisering af forsikringsaftalen.
- Ved forsikringstagerens henvendelser med konkrete spørgsmål om forsikringens dækning.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at forsikringsformidlere får adgang til at behandle personnumre for forsikringstagere, sikrede og skadelidte. Forsikringstager er den person, som har tegnet den pågældende forsikring i forsikringsselskabet. Der kan være flere forsikringstagere for den enkelte forsikringsaftale, f.eks. to ægtefæller. Sikrede er personer, som i anledning af skader vil kunne få erstatning fra forsikringen, f.eks. medlemmer af en arbejdsmarkedspensionsordning eller en firmapensionsordning eller begunstigede på en livsforsikring. Andre eksempler er familiemedlemmer i forsikringstagerens husstand eller en panthaver, som efter forsikringsaftalelovens § 54 er sikret ret til erstatning, hvis der sker en skade på det pantsatte aktiv. Skadelidte omfatter personer, som har anmeldt en skade under en forsikring.

Det foreslås i § 12 b, 2. pkt., at forsikringsformidlere ikke kan behandle oplysning om personnummer i forbindelse med tilbudsgivning.

Den foreslåede bestemmelse fastsætter, at forsikringsformidlere og accessoriske forsikringsformidlere ikke har hjemmel til at indhente og behandle oplysninger om personnummer i tilbudssituationer.

Det bevirker, at en forsikringsformidler og accessorisk forsikringsformidler, der på anmodning eller af egen drift skal udarbejde et tilbud på en eller flere forsikringer, er afhængig af et samtykke til at kunne behandle personnummer til brug for udarbejdelse af tilbuddet.

Til § 11

Til nr. 1 (§ 438, stk. 5, i lov om finansiel virksomhed)

Det fremgår af den gældende § 438, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, jf. lov nr. 453 af 10. juni 2003, at loven ikke gælder for Færøerne og Grønland, men ved kongelig anordning kan sættes i kraft for disse landsdele med de afvigelser, som de særlige færøske og grønlandske forhold tilsiger.

Anordningshjemlen i § 438, stk. 1, er blevet anvendt til at udstede anordning om ikrafttræden for Færøerne af lov om finansiel virksomhed, jf. anordning nr. 86 af 10. februar 2006.

§§ 30 og 31 i anordning om ikrafttræden for Færøerne af lov om finansiel virksomhed, jf. anordning nr. 86 af 2006, indeholder regler om udøvelse af finansiel virksomhed på Færøerne, hvis virksomheden har tilladelse til at udøve finansiel virksomhed i et land i Den Europæiske Union eller i et land, som Fællesskabet har indgået aftale med på det finansielle område.

Det foreslås i § 438, stk. 5, at de dele af §§ 30 og 31, som i medfør af stk. 1 er sat i kraft for Færøerne ved kongelig anordning, kan sættes helt eller delvis i kraft på ny for Færøerne med de ændringer, som de færøske forhold tilsiger.

Det foreslåede indebærer, at anordningshjemmelen i § 438, stk. 1, kan anvendes på ny for Færøerne med henblik på, at der ved anordning ændres ved bestemmelserne i §§ 30 og 31.

Den foreslåede anordningshjemmel vil blive anvendt til at udstede en anordning, hvor der indsættes en undtagelse til gensidighedskravet i § 30, stk. 1, 1. pkt., og § 31, stk. 1, 1. pkt., i anordning om ikrafttræden for Færøerne af lov om finansiel virksomhed. Undtagelsen til en gensidighedsaftale vil være, at en finansiel virksomhed, der har tilladelse til at udøve finansiel virksomhed, og har hjemsted i Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, skal etablere en filial i Danmark for at kunne udøve finansiel virksomhed på Færøerne. Derudover vil den finansielle virksomheds aktiviteter på Færøerne skulle godkendes af Finanstilsynet. Aktiviteter udøvet på Færøerne er desuden underlagt færøsk regulering.

Denne ændring af §§ 30 og 31 i anordning om ikrafttræden for Færøerne af lov om finansiel virksomhed vil medføre, at virksomheder, der har fået tilladelse til at udøve finansiel virksomhed i et land i EU eller et land, som EU har indgået aftale med på det finansielle område, kan udøve finansiel virksomhed på Færøerne, uden at der er blevet indgået aftale mellem deres hjemland og Færøerne. Krav om etablering af et filial i Danmark vil videre medføre, at den finansielle virksomhed ved etablering af filial skal iagttage reglerne om notifikation af Finanstilsynet i medfør af reglerne i §§ 30 og 31 i lov om finansiel

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.15. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 12

Det foreslås i *stk. 1*, at loven skal træde i kraft den 1. juli 2022.

Det foreslås i *stk. 2. § 1*, nr. 13, og § 3, nr. 7, træder i kraft den 1. august 2022.

Det foreslås i *stk. 3*, at for virksomheder, der ved lovens ikrafttræden, har tilladelse som ejendomskreditselskab efter § 3, stk. 1, nr. 5, i lov om ejendomskreditselskaber har denne lovs § 8, nr. 3, først virkning fra den 1. oktober 2022.

Med lovforslagets § 8, nr. 3, foreslås det, at ejendomskreditselskaber skal have en forretningsgang for kreditværdighedsvurdering som betingelse for at få tilladelse til at udøve virksomhed som ejendomskreditselskab.

Den foreslåede bestemmelse medfører, at virksomheder, der allerede har tilladelse som ejendomskreditselskab ved lovens ikrafttræden har indtil den 1. oktober 2022 til at udarbejde en forretningsgang.

Bestemmelsen skal ses i sammenhæng med, at der efter § 3, stk. 3, i lov om ejendomskreditselskaber stilles krav om, at selskaberne til enhver tid opfylder kravene i § 3, stk. 1. Den foreslåede overgangsbestemmelse skal give de ejendomsselskaber, der på tidspunktet for lovens ikrafttræden har tilladelse til at være ejendomskreditselskab, mulighed for at indrette sig på kravet om en forretningsgang for kreditværdighedsvurdering senest tre måneder efter lovens ikrafttræden.

Det foreslås i *stk. 4*, at regler fastsat i medfør af § 19, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed, jf. lovbekendtgørelse nr. 1447 af 11. september 2020, forbliver i kraft, indtil de ophæves eller afløses af forskrifter udstedt i medfør af § 19, stk. 3.

Med forslaget til *stk. 4* sikres det, at bekendtgørelser udstedt i medfør af § 19, stk. 2, forbliver i kraft, selvom bemyndigelsesbestemmelsen i § 19, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed rykker sig, som følge af denne lovs § 1, nr. 2. Det betyder, at bekendtgørelse nr. 1774 af 16. december 2015 om livsforsikringsselskabers syge- og ulykkesforsikringsvirksomhed fortsat vil være gældende.

Det foreslås i *stk. 5*, at for forsikringsselskaber, der ved lovens ikrafttræden, driver anden tilladt virksomhed i overensstemmelse § 29, stk. 1, nr. 2, i lov om finansiel virksomhed, jf. lovbekendtgørelse nr. 1447 af 11. september 2020, finder lovens § 1, nr. 10, ikke anvendelse. For sådan anden tilladt virksomhed finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Med lovforslagets ikrafttrædelse vil forsikringsselskaber fremadrettet skulle drive virksomhed bestående i opførelse, eje og drift af fast ejendom og infrastruktur omfattende

tekniske anlæg, transportanlæg og bygningsanlæg i et datterselskab, jf. lovforslagets § 1, nr. 10.

Med forslaget til stk. 5, sikres, at de forsikringsselskaber, der ved lovens ikrafttrædelse allerede driver anden tilladt virksomhed bestående i opførelse, eje og drift af fast ejendom og infrastruktur omfattende tekniske anlæg, transportanlæg og bygningsanlæg efter de hidtil gældende regler i § 29, stk. 1, nr. 2, kan fortsætte med at drive den pågældende virksomhed i selskabet.

Til § 13

Det foreslås i *stk. 1*, at loven ikke skal gælde for Færøerne og Grønland, jf. dog stk. 2 og 3.

Det foreslås i *stk. 2*, at lovens §§ 1-9 og §§ 11 ved kongelig anordning kan sættes helt eller delvis i kraft for Færøerne med de ændringer, som de færøske forhold tilsiger.

Det foreslås i *stk. 3*, at loven ved kongelig anordning kan sættes helt eller delvis i kraft for Grønland med de ændringer, som de grønlandske forhold tilsiger.

Det følger af lovene på det finansielle område, at lovene ikke gælder for Færøerne og Grønland, men at lovene ved kongelig anordning kan sættes helt eller delvis i kraft for Færøerne og Grønland med de ændringer, som henholdsvis de færøske og grønlandske forhold tilsiger. Lov om forsikringsformidling imidlertid ikke anordningshjemmel for Færøerne, da forsikringsområdet på Færøerne er hjemtaget og dermed reguleres af færøske love. Ændringerne i denne lov i lovforslagets § 10 skal derfor ikke kunne sættes i kraft.